

د افغانستان اسلامي جمهوریت
د علومو اکاډمي
د بشري علومو معاونیت
د ژبو او ادبیاتو مرکز
د پښتو ژبې او ادبیاتو انستیتیوت
د ادبیاتو او متنپوهنې خانګه

شعري سپمولونه

(د خپرندوی علمي رتبې لپاره)

Ketabton.com

خپرندوی عبدالغفور لېوال

کال ۱۳۹۰

فهرست

سرلیک
د لارښود استاد نظر..... ۱-د
سریزه..... ۵-ح

لومړۍ څپرکۍ
د موضوع شالید..... ۱

دویم څپرکۍ
سمبول پېژندنه..... ۱۵-۱۴
په شاعرۍ کې د سمبول ایجاد او اهمیت..... ۲۳-۱۲
نړیوالې بېلگې..... ۳۳-۲۳
د سمبول ارواپوهنیز ارزښت..... ۳۸-۳۳

درېیم څپرکۍ
په پښتو شاعرۍ کې د سمبولونو ایجاد
د سمبولونو ډولونه..... ۴۰-۳۹
حماسي سمبولونه..... ۴۴-۴۰
عرفاني سمبولونه..... ۴۹-۴۴
لیریک او ټنکلاییز سمبولونه..... ۵۲-۴۹

څلورم څپرکۍ
په معاصرې پښتو شاعرۍ کې د سمبولونو نوښتونه..... ۸۳-۵۷
قراردادي سمبولونه..... ۸۲-۸۳
فردی سمبولونه..... ۹۰-۸۲
دنویو سمبولونو د ایجاد څرنگوالی..... ۹۹-۹۰
پایله..... ۱۰۱-۹۹
وړاندیزونه..... ۱۰۲-۱۰۱
اخځونه..... ۱۰۵-۱۰۳

د لارښود استاد نظر
«مضمون» د شعر لکه «پیکر» وي
«رنگین الفاظ» یې «رخت و زبور» وي

ورته ضرور دي دا «دواړه خيزه» «پيکر» که هر خو دلربا تروي

«کاظم خان شیدا»

د پښتو پیاوړی شاعر کاظم خان شیدا په دې وړه څلوریزه کې د شعر د بشپړې ماڼۍ انځور ایستلی، د شعر د «منځپانګې» او «بڼې» تلازم، تناسب او توازن یې په کې را ښودلی او په شعر کې یې د «شعريت» اړتیا او وړتیا را په گوته کړې ده.

عادي ژبه خبرې دي چې د هر څه لپاره یو ټاکلی نوم او لغت لري، انسانان خپلې اړتیاوې پرې پوره کوي او د افهام او تفهیم وسیله وي، کله به چې د انسان اړتیاوې پوره شوې او خبرو به یې ستونزې حل کړې، نو د یوازیتوب په وخت او یا د کار او ښکار پرمهال به یې د خپل ذوق د تسکین لپاره له ځان سره زمزمې کولې او له خولې نه به یې منظم او ازونه اېستل او په دې زمزمو کې به یې په ښکلو الفاظو د طبیعت او چاپېر ښکلا ستایله.

د شیدا په تعبیر همدا «رنگین الفاظ» هغه «عالي ژبه» ده چې د شعر مضمون ته د ښکلیو کالیو او ګڼې حیثیت لري او یو عادي مضمون د شعريت عالي مقام ته رسوي. له همدې امله ده چې یو منظوم کلام چې په رنگینو الفاظونه وي اوډل شوی، هغه شعر نه بلل کېږي؛ د نظم او شعر وېش له پخوا نه را روان دی، نظم د یوه مضمون د ادا لپاره وي او ګټه یې دا وي چې په حافظه کې ښه پاتې کېږي او دا مضمون تر ډېره په ذهن کې ژوندی ساتي، په ختیځ کې نظمونه د همدې هدف لپاره ویل شوي، چې په پښتو کې هم ګڼې منظومې لرو او دیني، اخلاقي، طبی او نور مضمونونه په کې ځای کړای شوي چې ښوونیزې او روزنیزې موخې لري، موږ داسې شاعران هم لرو چې ناظران هم دي خو په نظمونو کې یې خپل هدف پاللې او په شعوري توګه یې په خپلو نظمونو کې له شاعرۍ نه ډډه کړې، په دې لړ کې خوشحال بابا په فضلنامه کې، چې یوه دیني منظومه ده، په ډېر صراحت بیان کړی او د نظم او شعر ترمنځ یې روښانه کرښه را اېستلې ده:

دا سړ کال چې د «غفط» دی (۱۰۸۹هـ.ق)

یو کتاب مې په نمط دی

چې یې نوی بنیاد کښېږدم

یو یادگار په جهان پرېږدم

«ساده نظم»، «بې دقت»

«بې اشکاله»، «بې لغته»

په خفیف بحر ویلی

«تکلف» ځنې وتلی

چې «اسان» په «یادول» وي

مختصر کښلی په کښل وي

چې هر څوک ورته وگوري

نیک عمل وته وښوري

په دې ترتیب کړوسي د شعر څېره روښانه کړې او «رنگین الفاظ» یې د هغه «رخت او زېور» بللي خو نیکه بیا د نظم نقشه را کښلې او «ساده»، «بې دقت»، «بې اشکاله»، «بې لغته»، «بې رنگینو الفاظ»، «بې تکلف»، «اسان» او «مختصر» یې بللي دي.

همدا رنگین الفاظ وو چې عادي کلام یې عالي مقام ته ورساوه او د خبرو په کور کې یې خوږې سندرې او شعرونه رامنځ ته کړل، بېلا بېلو شاعرانو په رنگینو الفاظو راز-راز وپي لوبې وکړې او دا رنگین الفاظ یې په بېلا بېلو پېرايو او ارایو کې وړاندې کړل.

د دوی په اشعارو کې لفظونو خپل شکل او ثقل له لاسه ورکړ، د غمي په شان وتوړل شول، صفا شول، روڼه شول او بیا د سرو زرو په ریزه کارۍ کې سره واوډل شول او مسرۍ او بیت ترې جوړ شول.

یا دا چې شاعر لفظونه په رنگونو بدل کړل، د هنر په برس یې مسرۍ او بیتونه ترې جوړ کړل او د یوې هنري تابلو بڼه یې غوره کړه.

په بل تعبیر شاعر د الفاظو له گلونو نه د هنر په انبیاق عطر وایستل او د گل بوی یې په داسې معنوي ډول په کې وساته چې د تصویر پر ځای تصور ته لېږدي. همدا راز ویلای شو چې شاعر الفاظو ته په دې ډول رنگیني ورکړه، لکه مچۍ چې گلونه په شاتو واړوي.

یا شاعر د الفاظو روانې اوبه د خپل هنر په حرارت تبخیر کړې او رڼه پرځه شوه چې بره والو ته او اسمان ته یې د شعر زینې ترې جوړې کړې.

ادب څېړونکو د شاعرانو دا تعبیرونه او تصویرونه سره بېل کړل او دا په بېل - بېل ډول رنگین شوي الفاظ یې په رنگونو او ډولونو ووېشل او د بدیع، بیان، معاني او نورو په نامه یې فنون، اصول او ادبي قوانین ترې استخراج کړل او د شعر پردې ښکلاوو یې ادبي څېړنو ته لاره هواره کړه.

په دې ادبي څېړنو کې د «رنگین» شوي «الفاظ» په استعارو کنايو، تلمیحاتو، تجنیسونو او نورو ډولونو کې مشخص شول او ورو - ورو نوي کشفیات او نوي انواع په کې ترلاسه شول.

ددې رنگینو الفاظو په لړ کې یو هم «سېمبول» دی چې په پښتو ادب کې شاعرانو له هماغه لومړۍ سره په خپلو شعرونو کې راوړی خو په ادبي څېړنو کې ډېر لږ پام وړ اوښتی او پښتانه څېړونکي هغه وخت ورته څېر شوي چې په اروپا کې ادب څېړونکو کار پرې کړی او د سېمبول څېره یې روښانه کړې ده.

دا اثر چې ځوان شاعر او لیکوال ښاغلي عبدالغفور لېوال (چې هم د شعر ویلو تجربه لري او هم د شعر څېړلو) لیکلی د سېمبول په باب گڼو باریکیو او نازکیو ته متوجه شوی او د نظري او تطبیقي مطالعې په رڼا کې یې په پښتو شاعرۍ کې د سېمبول څېره روښانه کړې او په سېمبول یې بشپړ کتاب لیکلی دی.

لېوال صاحب د خپلې څېړنې په پیل کې د شعري سېمبولونو او سېمبولیزم مخینه څېړلې او شالید ته یې کتلي دي، څرنگه چې د سېمبول په څېړنه کې اروپایي ادبپوهانو ډېر کار کړی له دې امله ده د گڼو ادبپوهانو نظریې را اخیستې او سېمبول یې په ماړه ډول په کې څېړلی دی. بیا له اروپا نه ختیځ ته راغلی، د ترکی او ایراني پوهانو له نظره یې سېمبول ته کتلي او ورپسې د افغاني او پښتو ادبپوهانو څېړنو ته را رسېږي او په پښتو کې د سېمبولونو نمونې راوړي او هم په دې لړ کې د غربي شاعرانو هغه شعرونه چې سېمبولونه په کې راغلي را ژباړلي دي.

د څېړنې په دوام یې په افغانستان کې د شعري سېمبولونو په اړه د لیکنو مخینه را سپړلې او په دې لړ کې یې د پښتنو ادبپوهانو نظریې راوړي او په دې ترتیب یې د سېمبول څېره روښانه کړې او خپل لوستونکي ته ورپېژندلې ده.

په دوهم څپرکي کې یې د سېمبول پر پېژندنه خپله څېړنه کړې او د خوشحال بابا د دستارنامې له دې بیت نه یې را ښلولې:

چې دستار تړي هزار دي

د دستار سړي په شمار دي

او همدلته یې د دستار عادي لفظ چې د دستار او پگړۍ جامه ده او د دستار «رنگین الفاظ» چې د مشرۍ، مخکښۍ او ... سېمبول دی څېړلي او سره بېل کړي او لوستونکي ته

یې په عیني او عملي ډول ښودلي او بیا یې گڼې نړیوالې او پښتني نمونې ور کړې او په ادب کې یې د سېمبولونو اړتیا جوتنه کړې ده.

د کتاب درېیم څپرکی په پښتو شاعری کې د سېمبولونو پر ایجاد بحث کوي او له نیکه مرغه په دې برخه کې د پښتو په لومړني لاس ته راغلي پارکي یعنې د امیر کروړ د ویارنې په لومړۍ مسرۍ کې یو ژوندی سېمبول پیدا کوي:

«زه یم زمری په دې نړۍ له ما اتل نشته»

او همداسې مخ ته راځي او د سېمبول په باریکه او رنگینه لار د څېړنې مزل کوي، د سېمبولونو ډولونه شمېري، حماسي سېمبولونه، عرفاني سېمبولونه، لیریک او ښکلا ییز سېمبولونه او نور را پېژني.

د کتاب څلورم څپرکی «د پښتو په معاصره شاعری کې د سېمبولونو نوښتونه» څېړي او په دې لړ کې یو شمېر هغه نمونې راوړي چې له پیاوړیو او غښتلیو سېمبولونو څخه ډکې دي او شاعرانو یې په ارادي ډول په خپلو ویناوو کې راوړي دي.

د څېړنې په پای کې د خپل بحث نچوړ د نتیجې په توگه وړاندې کوي او بیا لازم وړاندیزونه لري.

په پای کې باید ووايم، چې ښاغلي عبدالغفور لېوال خپل دغه اثر د څېړنې له مروجو او منل شویو معیارونو سره سم بشپړ کړی دی، ما ورسره وخت په وخت مشورې پرې کړي، بدلون مو پکې کړی او زیاتونې. زه د نوموړي د لارښود استاد په توگه خپلې خبرې داسې رالښوم:

زما له نظره دا څېړنه د څېړندوی علمي پوړۍ ته د ختو لپاره وړ، کافي او درنه څېړنه ده او ان د څېړنوالۍ رتبې ته د لوړېدو وړتیا هم لري نو زما وړاندیز دادی چې په دې څېړنه دې، سره له دې چې لېوال صاحب ته د څېړندویۍ ترفیع ورکړه شي، بلکې ژر تر ژره دې دا گټور اثر چاپ هم شي خو ځوانان خصوصاً د ادبیاتو د پوهنځیو محصلین او نور مینه وال گټه ترې واخلي.

په درناوی

څېړندوی حبیب الله رفیع

د افغانستان د علومو اکاډمۍ سلاکار

۱۳۹۰/۱/۱۳

سريزه

كلونه پخوا مې د ارواښاد استاد روهي په (ادبي څېړنې) كتاب كې د ادبي مكتبونو بېلابېل پاركي لوستل ، چې په هغو كې (دسېمبوليزم ادبي مكتب او سمبوليستان) ليكنې ، په نړيواله سطح د سېمبول ادبي ارزښت ته متوجه كړم. تردې وروسته مې دځينو نړيوالو شهكارونو د لوستلو پر مهال ، ډير ځله ددغو اثارو سېمبوليك اړخ ته پام وراوښت او ورو ورو يې دې ته هڅولم ، چې په دې اړه څه وليكم. په تېره بيا ، چې په پښتو ادبي اثارو كې دگڼو په زړه پورې سېمبولونو له شتون سره سره په دې اړه د بشپړو شننو او څېړنو كمښت او دسېمبول كارونې له تيورۍ سره سم يې پر پښتو اثارو تطبيقي څېړنې لږې يا هم په نشت شمار راته ښكاره شوې.

تېر كال (۱۳۸۹لمريز) چې د علومو اكاډمۍ د علمي غړيتوب لپاره ، يې دسرليك غوره كولو راته وويل ، نو ما د (شعري سېمبولونه) دسرليك وړاندېځ وكړ ، چې له نيكه مرغه داستادانو له مهربانۍ او هركلي سره مخامخ شو ، تردې هو كړې وروسته مې داستادانو په لارښوونه د رسالې دسرليكونو فهرست تنظيم كړ او د رسالې پر ليكلو كار پيل شو. له نيكه مرغه داكاډمۍ استادانو پر ما ، ددې رسالې د علمي چارو د بشپړاوي لپاره زموږ دقدرمن استاد څېړندوى حبيب الله رفيع لارښوونه ولوروله ، چې دهغوى مرسته ان لا له پيله زما دښه پرمختگ زيرى شو. د رسالې دليكلو په بهير كې مې استاد ته مراجعه كوله او دهغوى له لارښوونو مې فيض اخيسته.

دکار په پیل کې مې دهغو اثارو پر بېلولو او پلټلو پیل وکړ ، چې دسېمبول پېژندنې او شعري سېمبولونو په اړه یې معلومات راکولای شول. زما ډیره پاملرنه په کلاسیکو او معاصرو پښتو شعرونو کې د سېمبول او سېمبولونو پلټلو ته وه ، ځکه د دغې ادبي نومونې د پېژندلو تر څنګ دهغې د تیورۍ تطبیقي هڅې ، زما په نظر ، لږ تر لږه دوه ګټې درلودې:

لومړۍ دا چې د بېلګه یي شننې په مرسته یې پېژندل اسانه کېدل او هر ځېل یې له بېلابېلو بېلګو سره خپلې ځانګړتیاوې راپېژندلای شوې او دوهمه ګټه یې دا وه ، چې دا تصور مو هم ترلاسه کولای شو ، چې په پښتو ادبیاتو کې دسېمبول کارونې لوړې ژورې اونسو و پرون څنګه او څومره دی. پر دې بنسټ اړتیا وه چې سېمبول وپېژنو ، په ارواپوهنه ، تاریخ او ټولنیزو چارو کې یې ونډه و ارزوو ، په ادبیاتو کې یې ارزښت وپلټو ، په شعر کې یې بنسټوال ځای ومومو او په پښتو کلاسیک او اوسمهالي شعر کې یې بېلګې او څرنگوالی په ګوته کړو.

په همدې پارمو د رسالې د بشپړولو لاندینۍ سرچینې رابرابرې کړې: دسېمبول او سېمبولیزم په اړه تیوریک معلومات، دنړیوالو شهکارونو یو شمېر بېلګې ، په ارواپوهنه ، تاریخ او پخوانیو گروهو کې دسېمبولونو په اړه یو شمېر لیکنې ، هغه کلاسیک او معاصر پښتو شعري متون چې د سېمبولونو په زړه پورې بېلګې په کې موندل کیدای شوې او په ځانګړې توګه په شعر کې د سېمبول د مناسب ځای ، اړتیا او ارزښت په اړه لیکل شوي کورني او بهرني علمي تیسېسونه.

ددې رسالې په لومړي څپرکي کې دسېمبول د پېژندنې تر څنګ د شعري سېمبولونو او سېمبولیزم شالید خپرل شوی او دې ته کتنه شوې ده چې دسېمبولیزم ادبي مکتب څنګه له لویديځه ختیځ ته راغی او دلته یې په ادبیاتو کې یو نوی خوځښت راپیل کړ ، که څه هم په ختیځو ادبیاتو په تېره بیا شعر کې دسېمبولونو کارونې تر دې پخوانۍ ، بلکې یوه لرغونې مخینه درلوده ، خو دیوه تعریف شوي او اصولو خاوند مکتب په توګه یې نوی حضور دنویو ټولنیزو - فکري شرایطو زیږنده وه ، چې په نولسمه پیړۍ کې دیوې اعلامیې په خپرولو سره رامنځته شو.

په دوهم څپرکي کې مو هڅه کړې چې په شعر کې دسېمبول پېژندنه وڅېړو ، مانا دا چې دسېمبول له کلي او عام تصور څخه یوې ځانګړې او مشخصې پېژندنې ته راغلي یو ، چې په شعر کې ددغه ادبي - هنري مفهوم بشپړه ونډه خپرل کېږي او له نورو شعري لوازمو سره

دسېمبولونو اړيکي، په نړيوالو شهکارونو او بېلگو کې يې ځای او اروايي زېږنځای معرفي شوي دي.

په درېيم څپرکي کې هڅه شوې ده په پښتو شاعري کې دسېمبول کارونې مخينه، ډولونه او په کلاسيکه شاعري کې يې ونډه وپېژندل شي او بالاخره په څلورم څپرکي کې د معاصرې پښتو شاعري په يو شمېر بېلگو کې دسېمبولونو نوې کارونه، ځای او تکنیکونه معرفي شوي دي. موږ هڅه کړې ده د يوه سېمبول د رامنځته کېدو، دود کېدو او د نورو لپاره يې د تفهيم رواني او هنري گام پر گام پرمختگ هم. له بېلگو سره مل. وڅېړو. ددې تر څنگه مو پر دې هم رڼا اچولې ده، چې په معاصرو پښتو ادبياتو کې غوره سېمبوليک اشعار او سېمبوليست شاعران کوم دي، چې له نیکه مرغه زموږ يو شمير ادبي اثار د سيمې او ان نړۍ په سطح ممتاز سېمبوليک اثار دي، چې دلته يې لږترلږه د ارواښاد سيد بها الدين مجروح ځانځاني ښامار په جرئت سره يادولای شم.

په ځانگړې توگه مو له داسې يوې څېړنې څخه موخه، دهغو ادبي مفاهيمو لاپيره پېژندنه وه، چې نن سبا هم په ادب تيوري او هم ادبي کره کتنه کې مهم ځای لري. سېمبولونه له شعري انځورونو، اسطورو، استعارو او تشبيهاتو سره اړيکي لري، شعري سېمبولونه د شعري ژبې پر څرنگوالي اغيز لري او ان د ژبې ځانگړې کارونه ټاکي، سيمبول په شعر کې ځانگړي ذهني بستر او زمينې ته اړتيا لري، ځکه خو موږ فکر کوو، چې په دې اړه بحث نه يوازې د شعر د تيوري يوه مهمه برخه ده، بلکې څېړل يې د پورته يادوشويو جولييزو او مانيزو توکيو په پېژندلو او د اړيکوپه روښانولو کې هم مرسته کولای شي.

زه غواړم همدلته يې روښانه کړم، چې دا څيړنه به خپلې نيمگړتياوې خامخا لري، څومره سرچينو ته چې زما لاس رسېده او څومره چې په شاعري کې زما خپلو تجربو راسره مرسته کوله دا کړنې مې سره وکښلې، زه په ډير درنښت او تواضع له قدرمنو پوهانو، ځوانو څېړونکيو، ادبپوهانو او شاعرانو څخه هيله کوم، چې زما دغه هڅه بشپړه کړي او تيروتنې مې راسمې کړي.

دافغانستان د علومو اکاډمۍ له ټولو مشرانو، غړيو، د ژبو او ادبياتو د مرکز او اړونده څانگو له پوهو او پرما مشفقو استادانو څخه ډيره مننه، چې ددې علمي پروژې په گام-گام کې يې زما لاس نيولی دی.

له خپل لارښود استاد دروند رفيع صاحب څخه ځانگړې مننه ، چې نه يوازې په دې اثر کې ،
بلکې زما له تاند زلميتوبه يې په ادب او ادبي هلو ځلو کې د يوه مهربانه استاد په څېر خپله
هيڅ راز مرسته او لارښوونه نده سپمولې .
له خپلو دوستانو ، همکارانو ، فرهنگي ملگريو او دخپلې کورنۍ له غړيو هم مننه کوم ،
چې ددې رسالې دليکلو پر مهال يې له خپلو مهربانيو او مرستو څخه نه يم هېر کړی .
يو ځل بيا په دې هيله چې دغه رساله د ادبياتو مينه والو ته د بحث وړ يوه موضوع
وروپېژندلی شي ، تاسو درسي د پيل کړنو ته ورسپارم .

ښه مو غواړم
عبدالغفور لېوال
۱۳۹۰ ، وری ، ۲۴
کابل

لومړۍ څپرکۍ

د شعري سېمبولونو او سېمبوليزم شاليد

لرغونيو انسانانو د هر شي، پديدې او مفهوم لپاره قراردادې غريزې سېمبولونه وټاکل د غږونو يوې سېمبوليکې مجموعې د يو څه مفهوم رساوه او بيا چې د غږونو دا مجموعې سره منظمې شوې ژبه يې رامنځ ته کړه، وروسته يو څه پرمختلليو انسانانو ددغو غږونو لپاره ليکنې (انځوريز) سېمبولونه (اشکال) وټاکل او چې سره يو ځای يې کړل نو ليک ترې جوړ شو، بيا ټولنيز شويو انسانانو هنري او مذهبي سېمبولونه او نښې رامنځ ته کړې چې د دوی د فرهنگ او تهذيب نښه شول، په دې توگه وينو چې سېمبولونه له ډېر پخوا څخه له انسانانو سره مل دي او انسانان د هغو له رامنځته کولو، پرې پوهېدلو او ورڅخه د گټې اخيستنې له منطق سره اشنا دي.

آنيه لا يا فه د خپلې ليکنې (په ليدنيو هنرونو کې سېمبوليزم) په پېل کې ليکي:

«د سېمبوليزم تاريخ نښي، چې هر څه سېمبوليک ارزښت موندلای شي...

انسان د هغه تمايل له مخې چې سېمبول جوړونې ته يې لري، اشيا او شکلونه په سېمبولونو بدلوي (او هغوی ته زښت ډېر ارواپوهنيز ارزښت وربښي) انسان سېمبولونه هم په مذهب او هم په ليدنيو هنرونو کې کاروي». (انسان و سېمبولهايش ۳۲۴)

په دې توگه سېمبول او سېمبول جوړونې يوازې په ليدني (بصري) هنرونو کې نه بلکې وروسته په شعر او ادبي اثارو کې هم خپل د پام وړ ځای ومونده.

د يوه انتزاعي قرارداد په توگه سېمبول تر وگړنيز (فردی) ارزښته ډېريو ټوليز (جمعي) ارزښت دی نو د همدې لپاره له نورو ټوليزو پوهنو سره اړيکي لري.

پخوانيو يونانيانو به د خټو يا گچو يوه ليکلې لوحه ټوټې ټوټې کړه او پخپلو منځونو کې به يې وويشله چې بيا وروسته يو بل سره د همدغو ټوټو د بېرته سره يو ځای کولو له لارې وپېژندلای شي او يا هم د خپل گډون د نښې په توگه به يې له ځانه سره ساتله يونانيانو همدغې لوحې ته سوم بولون (Sumbolon) ويل. او د سېمبول (Symbol) اوسمهالې نوم هم له همدغې يوناني ريښې څخه اخېستل شوی دی. په دې توگه وينو چې دغه اصطلاح لا له جوړښت او پيدايښت څخه ټوليز ارزښت لري، په يوه بل روايت کې داسې هم شته چې پخوانيو يونانيانو به خپلو مېلمنو ته د سوم بولون د لوحو ټوټې ور ویشلې او په دې توگه

له هغو سره د مېلمه پالنې او مينې نښې شريکولې، له ځانگړتيا څخه عموميت ته د ورتلو همدغه نښه د سېمبول په تاريخي پېژندنه کې مرسته کوي. خو د مهال په تېرېدو سره د سېمبول له کلېمې څخه د مانا اخيستل پيچلي شول او بېلا بېلې پېژندنې يې رامنځته شوې. په ادبياتو کې د سېمبول ځانگړی اهميت هغه وخت ډېر د پام وړ شو چې په نولسمه ميلادي پېړۍ کې د سېمبوليزم ادبي مکتب رامنځته شو.

دغه مکتب د نولسمې پېړۍ د پای په لسيزو کې د درېيو سترو شاعرانو هر يو ه شارل بودلر (Charles Baudelaire) (۱۸۲۱-۱۸۶۷)، آرتور رمبو (Arthur Rimbaud) (۱۸۵۴-۱۸۹۱) او استفان مالارمه (Stephan Mallarme) (۱۸۴۲-۱۸۹۸) له خوا مطرح شو، دغو درېيو وارو شاعرانو د اروپا په معاصره شاعرۍ کې يو د پام وړ بدلون راوست. همدوی د (نوي شعر) د پېل وړونکو په توگه هم گڼل کېږي، که څه هم تردوی وړاندې نامتو امريکايي شاعر ادگار الن پو (Edgar Allan Poe) (۱۸۰۹-۱۸۴۹) په شعر کې د نويو سېمبولونو کارونه لوړې څوکې (اوج) ته ورسوله، تردې بريده چې د اروپايي سېمبوليزم پلار شارل بودلر د هغه (پو) له اثارو سره د بې کچې مينې له امله د هغه يو شمېر شعرونه او کيسې فرانسوي ته وژباړلې.

د سېمبوليزم مخکښان په پېل کې په ابهام تورن وو، ځينو ويل: هغوی هغه څه چې غواړي ويې وايي نه بې شي ويلی او هغه څه چې نه بې غواړي ويې وايي داسې بې وايي چې نور پرې نه پوهېږي. خو د دوی د اثارو په اړه قضاوتونه ژر بدل شول ډېر ژر هغوی مينه وال وموندل او ډېرو هڅه وکړه چې د هغوی شعرونه تفسير او تعبير کړي. د مالارمه په اړه لولو:

«په پېل کې يې تمسخر او غوسه راوپاروله، شعريې بې مانا وگڼل شو خو ژر د هنر پوهانو لکه ژيد، کلوول، والري، گوگن او د بوسي دده شعرونه خونې کړل او نور يې هم وهڅول چې ځانونه يې په قدر وپوهوي. وايي د مالارمه پر لاره څوک نه ولاړل خو مينه وال يې ډېر وو، داسې هم شو، چې گوستاوگان، ويله گريفن، سن پل رو، هانري دورنيه، ورنه گېل او وروسته نامتو آندره ژيد، پل والري او پي یرلويي د هغه شاگردان شول.»

(مکتب های ادبي ۵۲۱)

په دې توگه وينو چې سېمبوليزم او سېمبوليستانو ورو - ورو د لويديځ پر ادبياتو خپل اغېز زيات کړ، ژر ددغه مکتب لاروي له فرانسې څخه انگلستان، روسيې او جرمني ته ورسېدل، په انگلستان کې جرج مور سېمبوليک آثار وژباړل او وروسته ځوانو شاعرانو

ريچارد لوگایي ین، ویلیام باتلریتیز، آرنست داونسن او لیونل جانسن په لندن کې سره را غونډیدل او د سېمبولېستانو هغسې مجالس یې جوړول لکه په فرانسه کې به چې د مالارمه په کور کې جوړېدل.

په روسیه کې والبريوسف د سېمبولیزم د نهضت مشري کوله تردې بریده چې دیمیتري مرژکوفسکي (D. Merejkovski) په ۱۸۹۲ کې (د سېمبولونه) په نامه یو کتاب هم خپور کړ. په جرمني او اوتریش کې هوفمانشتال (Hofmannsthal) (۱۸۷۴-۱۹۲۹) ځان د بودلر او ورنل د لارې لاروی اعلان کړ او په هغه وخت کې یې جرمني ادبیات دنچرلیزم او رومانیزم په وړاندې ودرول، ویل کېږي چې د هغه دغه هڅه وروسته راینرماریاریلکه (Rainer Maria Rilke) بشپړه کړه.

ختیځ ته هم د شلمې پېړۍ په پېل کې د سېمبولیزم اغېزې راوړسیدې ترکی احمد هاشم (۱۸۸۵-۱۹۳۳) په ترکی ادبیاتو کې لویدیځ سېمبولیزم دود کړ، دغه شاعر ته د سره رنگ او لمر لویدو (غروب) شاعر هم ویل شوي دي.

استاد محمد صدیق روحي په خپل کتاب (ادبي څېړنې) کې لیکي:

«د سېمبولونو (رمزونو) استعمال د پښتو ژبې د خیال پالونکي او نکته سنج شاعر (کاظم

شیدا) په لاندې بیتونو کې گورو:

د افتاب په کمند نه خیزم اسمان ته

نه ږدم بار لکه شبنم پر دوش د گلو

همېشه یې پېچ و تاب لکه جوهر دی

چې شیدا راغی تر دا حیرت آبا ده

په لومړي بیت کې د شاعر مقصد دادی، چې زه نه غواړم په واسطه اودبل په مرسته لوړ

مقام ته ځان ورسوم او یا د نورو د اوږو پیټی شم، شیدا دغه مطلب په څومره ښکلیو او زړه

وړونکو الفاظو افاده کړی دی.

دلته (د افتاب کمند) د (واسطې) د لفظ سېمبول دی. په دوهم بیت کې

(حیرت آباد) د دنیا سېمبول دی... په پښتو ادبیاتو کې (چنار) ددنگې ونې او د (گلو

خانگه) د نجلی سېمبول دی:

گوره چې وار دې خطا نه شي

د گلو خانگه دې په سرو لاره یمه (ادبي څېړنې ۴۲۳)

د استاد روحي له دې څرگندونو ښکاري چې په پښتو کلاسيکه مدونه او شفاهي شاعري کې د سېمبولونو آگاهانه کارونه دود وه او پښتنو شاعرانو سېمبولونه ايجادول، مگر که په معاصره مانا د سېمبوليزم د لويديځ مکتب ښې د پښتو په اوسمهالې شاعري کې خپرو (او که زه په دې اړه د قضاوت حق ولرم) نو زما په نظر يې راپېلوونکي ارواښاد پوهاند بهالدين مجروح دی، د نوموړي ځانځاني ښامار، د وطن مور او ناشنا سندرې د سېمبوليزم په ټول پوره آثار دي.

سېمبوليزم د يوه منظم هنري - ادبي او آن فکري خوځښت بڼه درلوده. لاروي يې معلوم وو، او له يو شمېر ټاکليو آرونو (اصولو) څخه يې پيروي کوله. د سېمبوليزم اعلاميه په ۱۸۸۲ کال کې خپره شوه او دا يې وښوده چې دوی د ځانگړو فکري منظومو د رامنځته کولو هوډ لري.

«د فکر له پلوه، سېمبوليزم د هغې ايديالستي فلسفې تر اغيز لاندې و، چې له ميتافيزيک څخه يې ابهام اخيسته او په ۱۸۸۰ کلونو کې خپل اوج ته رسيدلې وه، د شوپنهاور عجيبې بدینې پر سېمبولستو شاعرانو اغېز وکړ.» (مکتب های ادبي ۵۴۳) سېمبوليستان له عجيبې بدینې سره لاس او گريوان وو، دا ځل د خوشبينۍ (پوزيتوويزم) او ريښتيا پالنې (رياليزم) له وتلو سره بدینې او تخيلي ډار، وهم او پر ځان ناباورې له سېمبوليزم سره ادبياتو ته ننوتله، هغه مهال چې په اروپا کې د منځنيو پېړيو اعتقادي اتکا ړنگه شوې وه، اقتصادي ځواک د گوتشمېر وگړيو يا کورنيو په لاس کې و، او نوې پوهنيزې، فرهنگي او اقتصادي ودې ټولو اروپا مېشتو وگړيو ته هوساينه نه شوه ورکولای، جگړو او سياسي سياليو هر څه زمولي وو، له اخلاقي پلوه ښکېلاکگرو حکومتونو، د هېومانيسټو غورځنگونو قناعت نه شو برابرولای، په همداسې پېر کې ټوليز اروايي جوړښت له بدینې، ناهيلۍ، ماتې، د اخلاقي کمزورتيا او په ټوليزه توگه د (گناه) له احساس سره مخامخ و. يو شمېر کره کتونکي فکر کوي چې داسې مانيز بحران سېمبوليزم راوړاوه.

امريکايي ادگارالن پو، بودلر، ولرن او رمبو تقريباً ټول له عجيبو رواني وسوسو څخه خوريدل، په ماشومتوب کې يتيم شوی (پو) په ځوانۍ کې مړ شو، هېڅ څوک ونه پوهيدل چې ولې، د بودلر ژوند هم ډېر (پو) ته ورته و؛ محروم، بې وزلی او يتيم له يوه ښار نه بل ته سرگردانه، د خپل پلندر (اپيک) په وړاندې له عقدو ډک. رمبو او ولرن هم تر دوی په بڼه

حالت کې نه وو، رمبو چې خپلو ليکل شويو شعرونو ته يې اور اچولی و، جامې يې بدلې کړې، اوږده ږيره يې پرېښوده او د وسلو سوداگري يې پېل کړه. ولرن هومره ډېر شراب څښل چې يوه ورځ يې په بروکسل کې پخپله مينه وال او پلوی شاعر (رمبو) باندې د توپانې ډزې وکړې او هغه يې ټپي کړ. (ادبي څېړنې ۴۳۴)

کره کتونکي فکر کوي، هغه سياسي، ټولنيز او اقتصادي بدلونونه، اختناق او بحران چې په فرانسې کې يې انقلاب راوپاراوه، ددغو شاعرانو په ارواوو کې هم توپانونه را پورته کړي وو.

د شعري سېمبولونو څېړنه يوازې د يوه شعري عنصر په توگه نه، بلکې د يوه فکري خوځښت، ټولنيز بدلون، فرهنگي پېښې او آن کالب ماتوونکي بدلون (انقلاب) په توگه تر بحث لاندې راتلای شي. ځکه سېمبوليستانو نه يوازې په شاعرۍ کې منځپانگيز (محتوايي) بدلون راوست بلکې جوليز (شکلي) کالونه او د شاعرۍ هندسي جوړښت يې هم بدل کړ.

په فرانسه کې آزاد شعر (Vers Libre) د سېمبوليزم د مکتب همزولۍ گڼل کېږي. د فرانسوي آزاد شعر ځانگړنه دا وه چې د وزن لرونکو خو نابرابرو کلامي برخو يوه مجموعه به داسې ليکل کېده چې د کالب ترو حده ډېر د فکر او انځورونو وحدت او جوړښت ته په کې پام کېده. په دې شعر کې کلېماتو پخپله سېمبوليکه مانا بنډله، مانا دا چې ويیونه (کلېمات) يوازې د مفاهيمو د رسولو د وسايلو په توگه نه، بلکې په خپله د شاعرانه ارزښت له مخې ټاکل کېدل او دا په شعر کې د شاعرانه ژبې نوې ځانگړنه وه. سېمبوليستانو د خپلو شعرونو کلېمات په ډېر پام او زړه چاودون ټاکل.

«د سېمبوليستانو له اثارو او ليکنو څخه ښکاري، چې آزاد شعر ددې لامل شو، چې په شعر کې (ويی) يا کلمه خپل ريښتونی ارزښت نظر خپل صوري (غريز او آهنگين) ارزښت ته ډېر د پام وړ وگرځوي او بيا يې مومي ... سېمبوليزم هغه څه چې بودلر «د کلېماتو موسيقي» گڼله، په شعر کې دود کړ دغو کلېماتو د ځانگړې موسيقي تر څنگ د بيان ډېر ځواک درلوده.»

(مکتب های ادبي ۵۴۷)

له سېمبوليکو مفاهيمو سره يو ځای نوی آزاد شعر هم له اروپا څخه ختيځو ژبو ته را ورسيد او د بېلا بېلو ژبو په ادبياتو کې يې ژور مانيز او شکلي بدلونونه رامنځته کړل.

د شلمې پېړۍ د لومړۍ نیمایي په پای او د دوهمې نیمایي له پېله پښتو او دري ادبیاتو ته ازاد شعر د سېمبولیزم له نښو نښانو سره یو ځای راوړسیدل، چې وروسته یې بیا ورو ورو پیاوړي سېمبولست شاعران وروزل. البته توپیر یې داو، چې وروسته وروسته سېمبولیزم له یوازې بدبینۍ او نهیلۍ څخه خپله لاره بېله کړه او د ژوند بېلا بېل رنګونه او خیالات یې راوښکاره کړل. دادې هېره نه وې چې سیاسي - ټولنیزو، فرهنګي او اقتصادي بدلونونو سېمبولیزم ته نوی رنګ ورکړ او دلته یې له بډای، لرغوني او په زړه پورې ختیځ فرهنګ څخه ډېر څه ور خپل کړل، عرفان تغزلي غنا او معنویت د سېمبولیک بیان په مرسته په ختیزه شاعرۍ کې داسې نوښتونه رامنځ ته کړل چې هم یې له جولیز (شکلي) او هم له منځپانګیز پلوه د شعر هنري ځېل بډای او له نوښتونو ډک کړ. دلته به د یادو شویو نامتو سېمبولیستانو د شعرونو د یو څو بېلګو ازاده ژباړه (چې له پارسي څخه راژباړل شوي) وړاندې کړو:

له بودلر څخه:

پیوندونه

طبیعت هغه مزدک دی، چې له ژوندیو ستونو نه یې
کله کله ګونګې ویناوې را بهېږي
انسان په هغه مزدک کې د نښو له ځنګله څخه تېرېږي
چې هغه ته په اشنا نظرونو ګوري
لکه له لرې نه راغلې څو اوږدې انگازې
په یو پېچلي او ژور یوون کې
د شپې او رڼایي په پراختیا کې سره تاوېږي
وږمې، رنګونه او ځوږونه یو بل تکراروي
لکه د کوچنیو ماشومانو د بدن وږمې
د (اوبوا) په څېر نازک او لکه چمن تک شنه
او نورې داسې وږمې
چې پاروونکې او تېر ایستونکې دي
غوسه ناکې او تیزې
ددې ټولو ناپایه څېزونو په پراختیا کې
لکه عنبر، لکه مشک

لکه د شاتو او کندرو گډون
چې د اروا او احساساتو د جذبې نغمه را پورته کړي
او وټرنګېږي

(د بډله «د شرګلان» اثر څخه د مکتب های ادبی ۵۷۷ مخ)

له آرتور رمبو څخه
ولېږه
که مې په خوله کې کوم خوند وي
نو یوازې د خاورو او تېږو لپاره ده
زه پرلپسې هوا خورم
او تېږي، سکاره او وسپنې
ای! زما لوبې را وڅرخه
وڅرېږئ ای زما لوبو
د پوښکونو په چمن کې
او د نیلوفرو زهر پر بنادۍ وروئ
هغه ډبرې و خورئ چې ماتېږي
د کلیساگانو زړې ډبرې
د زړو توپانونو شګې
او هغه ډوډۍ
چې په گردله پټو درو کې پرتې دي
لیوه ترپانو لاندې کولې ایستلې
د یوې چرګې له بدنه یې مړۍ وهلې
او دهغې ښکلې ښکې یې توکولې
زه هم د هغه په څېر اور اخلم
کا هو او میوې
د راټولولو په تمه دي
خو د ګوټپېر غږه
یوازې بنفشه خوري

کاشکې بېده شم
کاشکې وځوښېږم
د سلیمان په بلهارځای کې
د زنگار د مخ ښوروا روانه
اوله «کدرون»^{*} سره ګډه پېږي اوځي

(مکتبهای ادبی ۵۹۱)

له ترکي شاعر احمد هاشم خخه:
پورې
په ستړیا به پردې پورېو وخیژې
په لمن کې به دې پانې وي د لمر په رنگ کې
او یو ځل به اسمان ته په ژړا وگورې:
اوبه زرینې شوې
او ستا خپره
بې رنگه کېږي
له یوې پردې تر بلې پورې
سره افق ته وگوره
بیا لمر پریوځي
ګلونه ټول سرکوزي شول، له سترگو نه یې وینې اوري
او خونړي بلبلان، لکه لمبې پر خانګو غلي ناست دي
مګر اوروڼه پراو بو بل شوي؟
ولې مرمړ لکه مس داسې ښکاري
اروا له پټې ژبې رنگ اخلي
سره افق ته وگوره
بیا لمر پریوځي

^{*} کدرون دا ورشلم په ختیځ کې یو پخوانی سیند دی چې بحرالمیت ته ورتوپېږي.

(مکتب‌های ادبی ۶۰۹)

دوهم څپرکی

سمبول پېژندنه

چې دستار تړي هزار دي د دستار سړي په شمار دي خوشال خان خټک

د خوشال خان خټک دا بیت د سېمبول پېژندنې لپاره تر ټولو څرگنده بېلگه ده. دلته د لومړۍ مسرې دستار هغه جامه ده، چې له سره راتا وېږي او پښتانه یې پگړۍ، پټکۍ او لونگۍ هم بولي، عیني او فزیکي وجود لري او په دې بیت کې یې لومړۍ شعري ځای یوازې د خپلې حقیقي مانا پر بنسټ په خپل شپېتي مفهوم د دلالت له مخې ټاکل شوی دی.

خو د دوهمې نیمبیتۍ دستار بیا په بل مفهوم دی، دا «دستار» یو سېمبول دی او مراد ورڅخه د یوه اجتماعي ایډیال شخصیت د ټولو صفاتو، مهارتونو، اخلاقي معیارونو او اتلولیو مجموعه ده، چې شاعري یې غواړي په یوه کلېمه کې تمثیل کړي او لوستونکي او اوریدونکي پرې وپوهوي، چې شاعر «د دستار سړی» له ټولو صفاتو سره وروپېژني. خوشال بابا د «دستار سړی» د سېمبولیکې کارونې وروسته ددغه سېمبول د شرحې لپاره یو کتاب (دستار نامه) خبرې کړي او د دستار سړی یې د شلو هنرونو او شلو خصلتونو خاوند بللی دی، چې په دې توګه خپل مخاطب د دستار د سېمبولیکو مفاهیمو په پراخوالي وپوهوي. له دې ځایه ده چې په هنري ادبیاتو، په تېره بیا شعر کې د سېمبول ارزښت او ځای څرګندېږي، کله چې موږ وایو په شعر کې د ژبې لنډون د شعر له جوړښتي ارکانو څخه دی، نو همدا سېمبولونه دي چې د ژبې لنډون ممکنوي او په لږو خبرو کې ډېر او هراړخیزه مفاهیم تمثیلوي.

اوس به هڅه وکړو چې د سېمبول لپاره یو جامع تعریف ومومو، خو ښایي دا هېره نه کړو، چې سېمبول له خپل عمومي تعریف پرته نورې پېژندنې هم ښایي ولري ځکه سېمبول په ادبیاتو کې، سېمبول په ارواپوهنه کې، سېمبول په ښوونیزو چارو کې او سېمبول په ساینس او نورو مواردو کې خپل تعریف او پېژندځه ناڅه بدلوي. خو دلته به هڅه وکړو چې له عمومي پېژندنې څخه ورو ورو ځانگړې هنري او شعري هغې ته ورنږدې شو.

ادبي دایرة المعارف سېمبول داسې را پېژني:
(سېمبول د نښې یا علامت په مانا دی او په ادبي اصطلاح کې هغه سبک ته ویل کېږي، چې هر څوک په هغه کې یو څه ويني.)

«ادبي دایرة المعارف - ۵۵۸»

سېمبول (Symbol) په اصل کې له یوناني سوم بولون (Sumbolon) څخه اخیستل شوی چې د دوه سره بېلو ټکو د تړلو او یا سره نښلولو مانا لري. په داسې حالت کې د (رمز) نښې یا علامې مانا لري.

«مکتب های ادبي - Net»

پوهاند ډاکتر مجاور احمد زیار په خپل کتاب «پښتو بدلېچ، پښتو شعر څنگه جوړېږي» کې د سېمبول داسې پېژندنه لري:
سېمبول (Symbol) یا سېمبل چې عربي انډول یې «علامت»، پارسی (نماد) او پښتو دایې (پېلام) دي، په ټولیز ډول هغه څیز یا پدیده ده، چې له ځان پرته د یوه بل څیز یا پدیدې څرگندوی اوسي. په ژبه او ادب او بیا شعر کې هغه ویی دی چې د آرې او ټاکلې مانا پر ځای یې یوه بله مانا را خپله کړې وي، لکه په اوسني شعر کې چې له «لمر» څخه آزادي مانا اخیستل کېږي. په بله وینا لمر دا سېمبولوي. په دودیز شعر کې له لمر څخه زیاتره د عیني انځورونو (تشبیه، استوری ...) په رغاونه کې کار اخیستل کېده لکه: مخ دې لکه لمر او نور.

«بدلېچ ۲۲۲»

له دې ټولو پېژندنو څخه ښکاري چې سېمبول داسې یوه نښه ده چې په شعر او ادب کې د یوې ذهني مجموعې استازیتوب کوي او کله چې موږ په یوه کلیمه یا یوه مفهوم کې ورسره مخامخ کېږو نو له هغه څخه دهغو ماناوو درک اخلو چې دغه کلیمه یا مفهوم د هغو د نښې په توگه ټاکل شوی دی.

په شاعري کې د سېمبول ايجاد او اهميت:

له لرغونو زمانو را په دې خوا، چې پخوانيو انسانانو خپل مذهبي - حماسي او فوکلوريک نظمونه جوړول پخواني سېمبولونه په هغو کې موندل کېدای شي. هغه تشبيهات او استعارې، چې په عامه ذهنيت کې کليشه کېدل، ورو ورو يې خپل ځای سېمبولونو ته پريښوده. هغه مهال چې تشبيهات پرته د (مشبه) له يادولو او يا هم استعارې د (مستعار) له يادولو پرته يوازې د مشبه به او مستعار منځ په راوړلو سره د تشابه او استعاري استدراک پروسه بشپړه کړي سېمبولونه رامنځ ته کېږي، د همدې لپاره، ده چې يو شمېر ادبپوهان گومان کوي، چې د سېمبول لويديځ مفهوم له يادو شويو ختيځو ادبي مفاهيمو سره نږدې دی، خو زه فکر کوم چې سېمبول تر ډېره بريده په شعر کې د انځور جوړونې هنر ته ور نږدې دی، که څه هم ډېر ځله د تشبيه او استعاري پرمختللي بڼه ښکاري: پوهاند زيار په خپل پښتو بدلېچ کې ليکي:

((تشبيه او استعاره دواړه انځوره که عيني وي يا ذهني، هله پر سېمبول (Symbol) اوږي چې له تشبيه نه (مشبه) لرې کړي او (مشبه به) پاتې شي او له استعاري نه چې مستعار له هيسته شي او (مستعار منځ) پاتې شي.))

«بدلېچ ۲۲۷»

په دې توگه وينو چې سېمبول د شاعرانه انځورونو بشپړوونکې دی د يوه شعري تصوير د ټولو جزئياتو مخامخ يادول د لنډون مخه نيسي او لوستونکي ستومانوي، چې د همدې لپاره شاعران له سېمبولونو څخه کار اخلي او د خپلو انځورونو د بشپړاوي او رانغاړلو لپاره د هرې ذهني مجموعې د نښې په يادولو بسنه کوي. لرغونې اسطورو، مذهبي او حماسي ارزښتونو، دودونو او ولسي انگېرنو، تاريخي پېښو، مينو او عاشقانه تجربو د انسانانو لپاره په زرگونو داسې سېمبولونه رامنځ ته کول، چې په شعر کې يې راوستل په زړه پورې هنري هڅه بلل کېده. که څه هم د ډېر تکرار له امله کټ مټ د تشبيه او استعاري په څېر سېمبولونه سوليدل او کليشه کېدل چې بيا شاعرانو هڅه کوله د زړو، سوليدلو او کليشه شويو سېمبولونو ځای نويو هغو ته تش کړي، خو يو شمېر سېمبولونو خپل کلاسيک ارزښت داسې خوندي کاوه، چې داوږدو زمانو په تېرېدو سره يې خوند او رنگ نه بدلېده اسطوري له همداسې سېمبولونو څخه دي، پخپله اسطوري هغه سېمبولونه دي، چې د تاريخي - افسانوي يا عقيدوي ارزښتونو او پېښو له مخې يې شهرت موندلی وی.

پوهاند زیار فکر کوي، چې اسطوره په یوه مهال کې سېمبول هم دی خو په دې توپیر چې پر سېمبول باندې پوهېدل اسانه دي او دا کار د کتنې (مشاهدې) او لوستنې اوریدنې له لارې کېدون موندلای شي، خو اسطوره یې سېمبول د پوهېدنې لپاره څه غور و ژورتیا ته اړتیا لري.

شعر له اساطیرو، تاریخ، عقایدو، رواني انگیزو، فکر، ژبې، خوبونو او ترهرڅه وړاندې د انساني پوهې له پراختیا سره کلکې اړیکې لري، او دا ټول له سېمبولونو سره سرو کار لري، ځکه خو سېمبول د شعريو رغوونکي رکن دی. په شاعرۍ کې د یادو شویو بشري تجربو په رڼا کې د سېمبول ونډه داسې ارزولی شو. انساني باورونه، سېمبول او شعر:

له خورا لرغونې زمانې څخه انسانانو عقاید او باورونه خپل کړل. لرغوني بشریت له طبیعت او ماورای طبیعت سره داسې فکري اړیکې درلودې، چې د پرلپسې تفکر په پایله کې ځینو باورونو، پوهې او عقایدو ته ورسېده، انسانانو د همدې فکري بهیر په اوږدو کې بېلا بېلو مفاهیمو ته سېمبولونه وټاکل چې په خپل فکري پرمختګ کې ورڅخه ګټه پورته کړای شي.

اریک فون رانیکن پخپل کتاب «د پخوانیو ارباب الانواعو په لټه» کې لیکي: «نړۍ زرګونه کاله په اسطورو کې ډوبه وه او د یو شمېر نامتو ستوریو نومونه لکه «لوی اېږ»، «کوچنی اېږ»، «هرکول»، «ګوربت»، هېدار» او د دو لسګونو مېاشتو نومونه او سېمبولونه تر میلاد درې زره کاله پخوا ټاکل شوي دي»

«در جستجوی خدایان باستان ۴۴»

لرغوني سېمبولونه د انسانانو د اوږده تفکر په پایله کې له هغو باورونو سره اړیکه لري، چې دوی له خپلو تجربو څخه ترلاسه کړي دي، هر کله چې دغه باورونه متن ته راغلي نو لیکني او هنري سېمبولونه رامنځ ته شوي دي. پخوانیو انسانانو ډېر ځله خپل اعتقادي متون په نظم کړي دي، ادیبپوهان گومان کوي، چې په ګڼو ژبو کې موزون کلام ژر حافظې ته سپارل کېدلای شو، او ددې لپاره، چې مذهبي متون وساتل شي، له یوه نسل څخه بل ته ولېږدېږي او لاسوهنه په کې ونه شي نو دا یې له ژبني پلوه خوندي کول؛ ددې خوندي کېدو یوه لاره دا وه چې منظوم شي او بیا یې خلک حافظې ته وسپاري. په پخوانیو حماسو، مذهبي سرودونو، دعاګانو او فولکلوريکو، کیسه یي نظمونو کې بې شمېره سېمبولونه موندلی شو.

د زاره مصريو لرغونۍ کتاب چې (مړه شوي) نومېږي د پخوانيو مصريانو د مهم رب النوع «حورس» له خولې دا څو منظومې کرښې را ژباړو:

زه «حورس» له ميليونونو کلونو راهيسې يم

زه د پاچاهي د تخت و دريځ خاوند يم

له بديو ورها خوا، زه د روزگار مساپريم

او فضا لايتناهي ده... «در جستجو... ۲۳»

دلته «د پاچاهي تخت او دريځ» د ټولې واکمنۍ يا ټولواکۍ سپمبول دی همدلته تاسو وگورئ چې يوازې يو تخت يا دريځ (د هغه له فزيکي او مادي هستۍ سره چې له څه لرگي يا بل توکي څخه جوړ شوی دی) څه مانا لري؟

که په دې نظم کې د تخت او دريځ سپمبوليکه مانا مراد نه وای آيا د دومره زورور واکمن لپاره د تخت او دريځ يا دول په کار و؟ ښکاره ده چې «حورس» غواړي، دلته د دريځ او تخت سپمبولونه دده ټوله واکمني او ځواک تمثيل کړي د هنديانو په زاپه مذهبي کتاب «ريگ ويدا» کې يې لولو:

هغه مهال چې نه نيسي وي او نه هستي

نه هوا وه او نه تر ټولو لوړ اسمان

په پېل کې تياره په تياره کې نغښتې وه

او د ژوند ځواک په تشه کې پټ و...

د خلقت سرود ۲.۱ ټوټې «در جستجو... ۲۴»

دلته کټ مټ د خوشال بابا د شعر په څېر «تياره» په اصلي مانا «تاريکي» شپه، تروږمۍ په مانا راغلې خو دوهمه تياره د نيسۍ، تشې، موهوم او نامعلوم حالت لپاره د يوه په زړه پورې سپمبول په توگه کارول شوې ده.

په دې توگه گورو، چې سپمبولونه د مذهبي سرودونو په جوړښت کې له ډېر پخوا څخه شعر ته ورننوتې دي.

اسطوري، سپمبول او شعر:

اسطوره له (اسطار، اسطاره، اسطير، اسطيره اسطور، اسطوره) څخه جوړه شوې ده «

سيوطي» فکر کوي چې اسطوري داسې يو جمع نوم دی، چې مفرد نه لري خو ابو عبیده

وايي چې اساطير د اسطاره جمع ده. په هر صورت، ادبي دايرة المعارف اسطوري هغه

خرافي يا نيمه خرافي افسانې او کيسې بولي چې د مافوق الطبيعیه ځواکونو په اړه نسل په نسل را پاتې وي.

دا په دې مانا چې اسطوري د پخوانيو انسانانو له عقايدو سره اړه لري.
«دائرة المعارف ۴۶۳»

په يوناني ژبه اساطيرو ته (Mythos) ويل کېدل Mythos د خلکو ترمنځ د افسانو هغو منظومو بڼو ته ويل کېدی، چې د مذهبي او ديني مراسمو په لړ کې به د خلکو په منځ کې ويل کېدی.

دا کټ مټ د (Logos) په مخامخ ټکي کې چې د عقل او پوهې مانا يې لرله کارېده، چې تر ډېره بريده يې له وهم او خيال څخه را پنځېدلې گڼلې. هم تراژيدۍ لکه (پاچا اديپ او پرومته)، هم حماسې لکه (ايلياد او اډيسې) او آن غنايي منظومې لکه آشيل او اوليس هغه مشهورې اسطوري دي چې هم په خپل جوړښت کې گڼ سېمبولونه لري او هم وروسته پخپله په سېمبولونو بدلې شوې دي. د بېلگې په توگه پاچا اديپ لا تر اوسه په ادبياتو او راواپوهنه کې د هغې عقدي سېمبول دی، چې اولادونه يې د والدينو په وړاندې لري. په دې توگه وينو چې په شعرونو کې د سېمبولونو اسطوره يي ونډه له پخوا څخه مهمه او د پام وړ وه.

په شعر کې د سېمبول اروايي ريښې:

شعر د شاعر، لوستونکي او د يوې ادبي حوزې له ټوليزې ارواپوهنې سره نږدې اړيکې لري. شعر د شاعر له ځان ناخبري (ناخوداگاه) شعور څخه سرچينه اخلي او الهامي سرچينه يې د هنرمند تحت الشعور دی او هر کله چې د مخاطب له عاطفي او ښکلاييز ذوق سره اړخ ولگوي نو ښه شعر گڼل کېږي. شعر له خوبونو سره عجيب اړيکې لري، په دې مانا چې د شعر سېمبولونه ډېر ځله د خوبونو له سېمبولونو سره ورته دي. خوب د يو شمېر سېمبوليکو پېښو، اشياوو او يا کسانو يوه غير ارادي مجموعه ده چې د انسان په تحت الشعور کې زيرمه شوي دي، شعرييا د همدغې لاشعوري زيرمې هغه منظم تصورات دي چې په ارادي بڼه سره اوډل کېږي، ددې تصوراتو ظهور هم تر يوه بريده نيمه ارادي وي خو د څنگه ويلو، پيغام ورکولو، ژبني پسرلو او ښکلاييزو تکتیکونو په مرسته يو هنري اثر

رامنځ ته کوي، چې له دې اړخه يې سېمبولونه رغوونکي عناصر دي په خوبونو کې هم سېمبولونه همداسې رغنده ونډه لري.

کارل گوستاو يونگ له اروايي پلوه سېمبول داسې را پېرني:

هغه څه چې موږ سېمبول بولو، يوه اصطلاح يا نوم حتی يو تصوير دی، چې کېدای شي زموږ په ورځني ژوند کې د يوه مانوس شي بنکارندوی وي، خو له خپلې معمولې او بنکاره مانا څخه پرته يوه تلوحي ځانگړې مانا هم ولري. سېمبول د يوه مبهم، ناپېژندل شوي يا له موږ څخه د کوم پټ څه نښه ده... نو يوه کلمه يا شکل هغه مهال سېمبوليک گڼلای شو چې له خپلې بنکاره او مخامخ مانا څخه پرته په بل څه هم دلالت وکړي. سېمبول ناخود آگاهي اړخونه لري، چې هېڅکله په دقيقه توگه تعريف شوی نه دی. «يونگ ۱۴-۲۲»

تاسو وليدل چې د يونگ په نظر د سېمبول د ايجاد او تعميم ځينې عوامل د انسان له اروايي ځانگړتياوو سره اړيکي لري او د هغه پراند د همدې لپاره د سېمبول دقيق تعريف ستونځمن دی، ځکه تر هغو چې له اروايي پلوه د سېمبول کېدو په ټوله پروسه پوه نه شو، د دغه مهم هنري عنصر پېژندل به ستونځمن وي. سېمبول له شعر سره دقيقاً د انساني اروا په همدغه ځای کې تلاقي کوي.

که څه هم موږ به وروسته د سېمبول پر ارواپوهنيزو ځانگړنو تفصيلي بحث وکړو دلته همدومره يادونه کافي ده، چې په شعر کې د سېمبولونو ايجاد تر ډېره بريده د انسان له اروايي پېښو څخه سرچينه اخلي. شاعرانه ژبه سېمبوليکه ژبه ده:

د ژبې فلسفي ارزښت له يوې مودې راهيسې د پام وړ گرځيدلی په تېره بيا د ژبپوهنې او علمي مسايلو په اړه د نوام چامسکي تر نظرياتو وروسته پر ژبه بلځلي غور په هنري ادبياتو کې د ژبې اهميت لاسپسې ډېر کړ، تردې بريده چې په معاصرو ادبي بحثونو کې ژبه يوازې د افهام و تفهيم د يوې وسيلې په توگه نه، بلکې په خپله د يوې هنري بنکارندې په توگه مطرح ده.

پوهاند زيار په خپل کتاب «پښتو بدلېچ» کې ژبه له دوه گونو اړخو پاموړ گڼي:

۱- ژب- بنکلايز اړخ يا ټولۍ او ۲- ژب- انديز اړخ يا ټولۍ.

«بدلېچ ۱۱۲»

په دې دواړو اړخونو کې ژبه سېمبولونو ته اړه ده.

په جوليز (شکلي) اړخ کې چې پوهاند زيار يې په ژب ښکلا ييز اړخ کې راوړي سېمبولونه هم د ژبې د لنډون او هم ښکلا ييز بډايينه کې مرسته کوي خو په ژب - انديز اړخ کې د انځورونو او فکري ارائيه کې سېمبول بنسټيزه ستن (اساسي رکن) گڼل کېږي. ژان پل سارتر پخپل نامتو کتاب «ادبيات څه دي» کې د شعر او ژبې پر سېمبوليکه اړيکه په زړه پورې خبرې لري، هغه کاري:

«... په شعر کې هم لکه نثريو بڼو (کليمات) کارېږي، خو دلته وييونه هماغسې نه کارول کېږي و آن هېڅ نه کارول کېږي يعنې له وييونو څخه «استفاده» نه کېږي بلکې هغو ته «استفاده» ورکول کېږي... حقيقت دادي چې شاعر له ژبې څخه د وسيلې په توگه کار اخېستل پريږدي او شاعرانه چلند و سره کوي، شاعر هغه لاره پريږدي چې له وييونو څخه د يوه شي کار واخلې، ددې پر ځای چې د يوې نښې کار ورڅخه واخلې».

«ادبيات چيست ۱۷.۱۲»

دلته د سارتر هدف دادي چې وييونه په شعر کې يوازې د مفاهيمو د لېږد وسايل نه دي، بلکې په خپله هنري توکي دي. نوموړی بل ځای ليکي چې شاعر وييونو ته داسې څېر دی او مکث پرې کوي، لکه انځورگر چې په رنگونو مکث کوي. په انځورگرۍ کې هر رنگ د يوه ځانگړي فکري - ذهني يا روحي حالت سېمبوليک استازيتوب کوي او په شعر کې وييونه همدا دنده پر غاړه لري.

په دې توگه موږ پايله اخلو، چې شاعرانه ژبه سېمبوليکه ژبه ده نه د بيان عادي او ورځنۍ ژبه چې موږ يې په خبرو اترو کې کاروو.

شعر تخييل او سېمبول:

پخوانيو ادبپوهانو شعر مخيل کلام باله. که څه هم او سمهالې ادبپوهان د لنډ او ساده تعريف د شعر لپاره کافي نه گڼي، خو هم پخواني او هم اوسني کره کتونکي په شعر کې د خيال (تخييل) او (تخييل) اهميت او رغيزوال ارزښت مني.

خوراځی لومړی خيال او د هغه بېلا بېل اړخونه وپېژنو:

خيال: عربي نوم دی، او هغه ځواک ته ويل کېږي، چې د محسوساتو گډ تصورات تر دې وروسته چې د هغوی مادي هيئت غايب شي، په ذهن کې خوندي کوي. (دهخدا ۷۱۰.۷۱۸۰)

تخييل: عربي مصدر دی او د خيال فعلي حالت بيانوي، چې کله د يوه څه، چا يا حالت صورت په ذهن کې وتړل شي. دهخدا د قطب الدين په حواله ليکي: «تخييل تجربه صورت

منتزع از ماده بود، تجربیدی بیشتر چه خیال او را از ماده فرامیگیرد بروجهی که محتاج نمیشود به وجود ماده...» «دهخدا - ۲۵۴۵»

تخیل: تخیل هم عربی مصدری او داد خیال مفعولی حالت دی، په دې مانا چې بل چاته د خیال او تصور ورکولو ته وایي. دهخدا د جامع الصنایع په حواله لیکي:

«تخیل آنست که لفظ مشترک مشتمل معنی آورده شود، چنانکه سیاق ترکیب بر یک معنی تام حاکی بود و مراعات نظیر کرده آید و بسبب **طوق** نظیر گمان بر معنی دوم رود و آن معنی تام نباشد. و این صنعت نزدیک ایهام و خیال است.»

«دهخدا - ۵ - ۲۵۴۲»

د شعر لیکلو په بهیر کې د شاعر تخیل هغه ځواک دی چې شاعرانه تصورات او مفاهیم رامنځ ته کوي خو دهغه د انځور جوړونې په ځواک پورې اړه لري چې د تخیل بهیر بشپړ کړي مانا دا چې نورو ته د خپل تخیل منځپانگه څنگه په بریالیتوب سره لېږدوي. په بله مانا د شاعر د تخیل کمال دادی چې موږ ته هماغه تصویرونه راوړلېږدوي چې دده په تخیل کې شته.

رضابراهني په «طلا در مس» کې لیکي:

«د تصویر جوړونې ځواک د تخیل د ځواک تر ټولو غوره برخه ده، د تخیل ځواک هغه شور او هیجان دی، چې هڅه کوي په یوه ځانگړې شیبه کې گڼ احساسونه، اشیا او تجربې چې په بېلا بېلو زمانو او مکانونو پورې اړه لري سره راغونډ کړي، یو له بله سره یې منطبق کړي او په یوه ناپایه زماني شیبه کې یې اړتیه کړي.» «طلا در مس ۷۲»

د براهني همدغه تعریف له موږ سره مرسته کوي چې په دې ټوله پروسه کې د سېمبول مهمه ونډه وپېژنو. په حقیقت کې دا سېمبولونه دي، چې خیال ته خوځښت بڼې. موږ هم د تخیل په بهیر کې (د ځان لپاره) او هم د تخیل په بهیر کې د مخاطب لپاره سېمبولونه کاروو. براهني په شعري انځورونو کې اشیاو ته ډېر اهمیت ورکوي، نوموړي آن د شعر تعریف له همدې ټکي څخه داسې پېلوي:

شعر د داسې یوه ذهني حالت له رامنځ ته کېدو څخه زیږي، چې انسان ته د طبعیت په یوه محیط کې رامنځ ته کېږي، په دې مانا چې شاعر ته داسې حالت ورپه برخه کېږي چې د چاپېریال له اشیاو او یا انسانانو سره یو ډول ذهني اړیکې مومي، چې دا په خپله یو ډول

روحي اړيکې وي او په هغو کې اشيا خپل فزيکي او مادي حالت له لاسه ورکوي. «طلا
در مس ۳»

دغه کره کتونکی پرته له دې چې د خيال نوم ياد کړي هماغه د تخيل بهير شرحه کوي، چې
موږ مخکې په تعريفونو کې هم نغوته ورته وکړه لږ وروسته ليکي:
«سېمبول د يوه شي نښه ده او يا هم د اشياوو نښه آن د اشياوو او ژويو ترمنځ د انساني
حالاتو نښه يې گڼلای شو.»

«طلا در مس ۸۱»

له تخيل، تصور، اشياوو او شعر سره په ټولو اړوندو بحثونو کې سېمبول خپل ټاکونکی
ځای لري.

په دې توگه پايله اخلو چې د شعر اصلي رامنځته کوونکی ځواک تخيل دی د تخيل په
مرسته نورو ته رسول کېږي، هغه ټول توکي (اجزا) چې د تخيل او تخيل په بهير کې د
شعري تصوير جوړوونکي دي خپل سېمبوليک ارزښت لري، سېمبولونه د خيال د اړايي
هنري مرستندويان دي، د همدې لپاره په شعر کې تخيل او سېمبول ټاکنه سره غبرگونې
دي.

نړيوالې بېلگې:

له تاريخي پلوه گڼ نړيوال مشهور ادبي آثار د گڼو سېمبولونو لرونکي دي.
د نړۍ تر ټولو لرغونې، موندل شوې، حماسه (گېل گمېش) چې له لومړنيو راپاتې منظومو
څخه ده له بنکليو او نويو سېمبولونو څخه مالا مال ده.

گېل گمېش د لرغوني (Mesopotamia) (بين النهرين يا ننني عراق) په اوروک ښار کې
هغه قهار پاچا و، چې د تلپاتې ژوند په لټه يې سفر ته ملا وتړله، هغه چې دخپل نږدې
ملگري (انکيدو) مرگ ونه شوز غملای فکريې وکړ، چې ځان له مرگه وژغوري، اسمانونو
ته ولاړ، چې له خپل نيکه (اوتنه نه پيش تم) څخه د تلپاتې ژوند راز وپوښتي. حماسه له
انکيدو سره د گېل گمېش له ملگرتوبه پېل کېږي، له هوم بيه (ديو) سره په جگړه وړاندې
ځي، د اسماني غوايي تروژلو وروسته د اسمانونو له غضب سره مخامخ کېږي او خپل
ملگری له لاسه ورکوي، چې دا پېښه يې د مړينې پر حقيقت پوهوي او د اسمانونو سفر ته
يې اړ باسي، گېل گمېش له اسمانونو څخه ناهيلي او نيمه خوا راگرځي او بالاخره ماته
خوري، کيسه له يوه اړخه ټوله سېمبوليکه ده، هغه کره کتونکي چې د اساطيرو رواني اړخ

ته ډېر ارزښت وركوي فكر كوي چې دا سفر د گېل گمېش په اروايي نړۍ كې ترسره شوى دى.

او په حقيقت كې د داستان ډېرې پېښې سېمبوليكې دي نه واقعي.
په هر صورت دا كه هر څه وي، دننه په شعر كې تاسو گڼ داسې هنري سېمبولونه وينئ چې په ځينو برخو كې ترننه بې جوړې ښكاري.
د گېل گمېش په حماسه كې خوبونه ټاكونكي دي د گېل گمېش خوبونه، دهغه د مور خوبونه ټول د راتلونكې وړاندوينه كوي، كله چې گېل گمېش او انكيدو له هوم بېه سره د جگړې لپاره سفر پيلوي نو پهلوان گېل گمېش درې خوبونه گوري راځي ددغې برخې ژباړه وگورو:

«گېل گمېش پر غره و خوت

شمش ته يې اوږه فديه كړل او ويې ويل

غره! ماته يو خوب راوړله چې ښاد مې كړي

انكيدو گېل گمېش ته له باده پناه وركړه

او هغه ته يې د خوب بستر وركړ، لكه دانه چې په غره بیده شي

گېل گمېش لاس ترزنې داسې پريوت، چې خوب ورغى

او په خوب كې يې داسې رويا وليده لكه د نارينه ژوندۍ نطفه چې ښځه بلاربه كړي.

گېل گمېش چې را پاڅېد نو خپل ملگري ته يې وويل:

ملگريه! غواړم د خپل خوب كيسه درته وكرم

په كنده كې وړاندې تلو

خو موږ سره الوتلو، هسې چې مچان د پوزي پر نال الوځي.

نوانكيدو چې ددښتې بچى و،

د خوب مانا وويله:

ملگريه!

ستا د خوب مانا ښه ده

ستا خوب ارزښتمند دى

ملگريه!

هغه غر چې خوب دې ليدلى

هوم بېه دى، چې په وينو به يې لژند كړو

او جوسه به يې په دښته کې وغورځوو
نو موږ له شمش څخه د نیکو ځواب واخيست.»

«گېل گمېش ۷۷-۷۲»

د گېل گمېش درې خوبونه ټوله پېښه له وړاندې بيانوي خو پېښه په سېمبولنو تمثیلېږي
غرد هوم ببه لپاره، داسمان غړيو او تالنده د آسماني غوايي لپاره، د رسي شکيدل د هغه د
دوست انکيدو د مرگ لپاره او د زمريو بچي د هغوی د وروري او ملگرتوب لپاره عجيب
سېمبولونه دي.

له (اوتنه نه پيش تم) سره د گېل گمېش ديالوگ، د (سي دوري سابيت) وينا، د گېل گمېش
د مور (نين سون) خوبونه او نصيحت ټول د سېمبولونو په مرسته تمثیلېږي، په خپله د
انکيدو وحشي ژوند او بيا د معبد له يوې کنچنۍ سره د هغه له ځملا ستلو څخه وروسته
انساني ژوند ته راوښتل ټول په زړه پورې سېمبولونه دي.
تر گېل گمېش را وروسته د يونان مشهورې ډرامې که تراژيدي دي يا کوميډي
سېمبولیکې ځانگړنې لري.

نامتو حماسې ايلياډ او ډيسي له سېمبولیک بيان نه ډکې منظومې دي. په ايلياډ کې د (آتنه)
او (آخيلوس) په يوه ديالوگ کې د آتنې دا سېمبولیک بيان را ژباړم:
«آتنې چې نيم رنگه سترگې يې درلودې ځواب ورکړ:

زه له آسمانه راغلې يم چې ستا غوسه را کمه کړم، غواړې چې فرمان مې ومنې؟ هغه واکمنه
چې سپينې مټې لري او په زړه کې تاسو دواړه پرې گران ياست زه يې رالېږلې يم...»
«ايلياډ ۵۴ لومړۍ سرود»

د واکمني سپينې مټې د برابرۍ او پاکۍ نښې دي، آتنه غواړي په دې هنرمندانه بيان
وښيي چې واکمنه لاله خپل قهر، جبر او زوره کار نه اخلي او گواکې دا يې رالېږلې ده چې
آخيلوس ته د سپينو مټو، مهربانۍ او برابرۍ پيغام راوړي.
د هومر بل مشهور شهکار اوډيسه چې د ترای تر جگړې وروسته پېښې ښيي هم له
سېمبولونو ډک دی، راځئ يوه بېلگه يې وگورو:
يو ځل اوليس پهلوان (اومه) ته وايي:

«اې اومه، چې ماته ډېر گران يې زئوس ته هم گران يې... دا د بنياد مانوس دی چې هغوی
ته لانجې رامنځ ته کوي، د ژوند له سرگردانيو سره يې مخامخ کوي، رنځونه او پريشانۍ
ورته پېښوي...»
«اوډيسه ۳۴۳»

د سرکوزيو د ساتونکي اومه خبرې اترې له اوليس سره يو څه فلسفي بڼه لري، اوليس غواړي وښيي چې انسان د خوړو، شهوت او عياشۍ غلام دی، دلته نس د ټولو نفسي خواهشاتو سېمبول دی، اوليس هڅه کوي اومه وپوهوي چې انسان د نس او حرص له لاسه ځان تباهي ته سپاري، کټ مټ د صوفيانو د باور په څېر. هغه ښې چې اوږدېسه يې د داستان په پای کې کاروي، چې ميرمن او درباريان يې وپېژني ټول سېمبولونه دي او په دې توگه گورو چې په لروغونيو حماسي شعرونو کې سېمبول څومره مهم ځای لري.

له تراژيدو څخه پاچا اديپ د والدينو په وړاندې د پټې عقدې د سېمبول په توگه پېژندل شوی دی. کله چې ابوالهول (Sphinx) له اوډيپوس څخه پوښتي چې هغه کوم حيوان دی چې په سهار کې په څلورو پښو، په غرمې کې په دوو پښو او په ماښام کې په درو پښو حرکت کوي؟

او پاچا اديپ ځواب ورکوي چې دا د انسان ماشومتوب، ځواني او زړښت دی. همدا معما پخپله د گڼو کره کتونکيو په نظريو سېمبوليک ديالوگ دی.

د زاړه هند يوه مشهوره ډارمه (شاکونتالا) ښيي چې په ختيځ کې ډراماتيکو آثارو سېمبوليک جوړښت درلوده، په دې ډرامه کې شاکونتالا د مينې او وفا سېمبول دی، هغه وخت چې د دوشانتیه پاچا د يوې اورېدې مودې لپاره خپله مينه (شاکونتالا) هېره کړه د پاچا او ملکې مينه، په باغ کې د دوی اشنا کېدل، اسمان ته د شاکونتالا ختل او بيا د دوشانتیه هغه درودنه چې په بېلتون کې يې وزغمل ټول سېمبوليک هنري جوړښت لري، راحۍ له دې ډرامې څخه يې ولولو:

«... پاچا: کله چې ما گرانه شاکونتالا پرېښوده او پلازمينې ته راوگرځېدم هغې په ژړاو پوښتل: کله به ما خپلې ماڼۍ ته بوځي او خپله ملکه به مې کړي؟
ماتاويا: نو بيا تاسو څه ځواب ورکړ؟

پاچا: ما خپله گوتۍ ورکړه او ورته ومې ويل: هره ورځ ددې پرغمي ليکل شوی يو حرف ولوله او چې تايي د سيلاوونو راز پيدا کړ نو زما وزير به راشي او تا به دخپل مېړه کور ته راوړي.

آه چې څومره کلک زړه مې درلوده چې خپله وعده مې هېره کړه دا زما له ساده گۍ څخه و...
ماتاويا: مگر څنگه دا گوتۍ راوړلېده او د کب په خيټه کې پټه شوه چې بيا کب نيونکي وموندله؟

پاچا: بنایي زما شا کونتالا عبادت کاوه او په دې وخت کې گوتمی ورڅخه د گنگا سیند ته لویدلي ده... «شا کونتالا ۴۶».

دا «گوتمی» د دوشانتیه او شا کونتالا د گله ژوند سپمبول ده او بالاخره دهغوی په بېرته سره یو ځای کېدو کې مرسته کوي.

په منځنیو پېړیو کې د دانتیه الهی کومیدي د پام وړ سپمبولیک اثر دی د دانتیه قهرمان جنت، دوزخ او برزخ ته سفر کوي او هلته له بېلا بېلو خلکو سره گوري، یو شمېر کره کتونکي فکر کوي چې د دانتیه دا سفر د انساني روح بېلا بېلو برخو ته د سفر کیسه بیانوي. دا اثر له ګڼو په زړه پورې سپمبولونو او سپمبولیکو پېښو څخه ډک دی.

د دوزخ د سفر د پېل څو کرښې را ژباړم:

د ژوند په نیملاړه کې مې ځان په یوه تیاره ځنگل کې ولیده

ما سمه لاره ورکه کړې وه

او څومره ویروونکی دی هغه وحشي، ګڼ او سخت ځنگل

دومره تریخ چې مرګ لږ ورڅخه تریخ دی خو...

نه پوهېږم څنګه ورننوتم خو کله چې له لارې ووتم ډېر خوبوړی وم.

«دوزخ

کمدی الهی ۸۱»

شاعر دانتیه له همدې پېله تر پایه سپمبولیک سفر ته دوام ورکوي هغه له پیله وایي چې له سمې لارې وتل سړی دوزخ ته بیایي او انسان په دې نه پوهېږي چې له سمې لارې څخه وتلی دی، دانتیه وایي چې له سمې لارې څخه وتل داسې دي لکه خوب خو هغه وخت چې انسان د ژوند لاره په یوه وحشي او ویروونکي ځنگل کې ورکه کړي نو را په خود شي او ايله پوه شي چې دوزخ ته روان دی.

د دوزخ، برزخ او جنت هر اوسیدونکی، هره پېښه او هره نتیجه یو سپمبول دی او د دانتیې

دغه ستر اثر یو کامل سپمبولیک شعر ګڼلای شو.

استاد روهي ددغه اثر په اړه لیکي:

((په دې مشهور اثر کې دانتیې د ایتالېي اوضاع درمزونو او سپمبولونو په واسطه د خوب

او خیال په جهان کې شرح کوي)) (ادبي څیړنې ۱۰۸)

د ګویتیه (ولنگانګ ګوته آلمانی شاعر او فیلسوف) د فاوست تراژیدي په خپله یو

سپمبولیک شهکار دی. په دې تراژیدۍ کې، فاوست د تلپاتې ژوند یا لږ تر لږه اوږدې

ځوانۍ لپاره خپله اروا په شیطان (مفیستو) پلوري او په دې توګه یې غمجن برخلیک

پېلېږي. د فاوست معشوقه مارگریت هغه ماشوم وژني چې له فاوست څخه یې د مینې یادگار و، فاوست د هوسبازی په لټه کې خپل هر څه بایلي، کره کتونکي فکر کوي چې د گویټه فاوست په انسان کې د (اید) یا اماره نفس سېمبول دی. مفیستو فلس شیطان په پېل کې فاوست ته وایي:

«ته به دې ځواني، شهرت او ثروت بیا مومې خو لومړی باید دغه سند په خپله وینه لاسلیک کړې چې تر ټاکلې مودې وروسته به خپله اروا او جسم ماته سپارې چې د دوزخ په ابدې اور کې یې خپله جزا وويني» «دایرة المعارف ادبي ۸۴۳»
په نړۍ کې له سېمبولیستانو پرته هم گڼو معاصرو شاعرانو په خپلو شعرونو کې نوي او په زړه پورې سېمبولونه کارولي دي.

زه غواړم دلته د ټولې معاصرې شاعرۍ په استازیتوب د Frank Sinarra او Barbara Streisand دوه شعرونه چې زموږ د زمانې پیاوړې شاعر عبدالباري جهاني را ژباړلي دي راوړم. په «نوح» شعر کې تاسو د دې نړۍ سېمبولیک هنري انځور وینئ، چې شاعر یې په څومره ښکلا بیانوي:

د پښتو په سُر او تال کې د غربي سندور شرنګ

د سرې زرغونې ها خواته

چې نړۍ تپه تیاره وي پاته نه وي امیدونه
لېبي لېبي چې را اوري له آسمانه بارانونه
تور وریځو تیاره کړې د شینکي آسمان لمن وي
په آسمان کې یوه لار ده پرې کېدای سي چې مزلونه
هغه سره زرغونه لار ده د آسمان په کناره کې
له کرکۍ دي پېل کېږي نور ور خلاص دي واټنونه
ځي په وړاندې د لمر شاته یوه ځای ته غځېدلې
یو قدم د باران شته بل جهان ته رسېدلې
هغه سره زرغونه لار کې د بودۍ ټال چې نومېږي

يوه ځای کې ډېر ور پورته شنه آسمان ته چې رسېږي
يوه مخکې ده آباډه شنه پټي يې معلومېږي
يو وخت ماته مور ويلې په لڼو کې مې يادېږي
وايي لوړ د بوډۍ ټال کې آسمانونه شنه ښکارېږي
چې څوک ورسېږي هلته ټول خوبونه ريښتيا کېږي
هره ورځ راسره مله وي دا رنگين رنگين خوبونه
چې تروريځو يم لوړ تللي او لا لوړ اخلم گامونه
داسې ځای ته يم تللي چې نور نه وي ارامونه
مخکې ټوله تر ما لاندې زه وهمه وزرونه
ته به هلته ما پيدا کې د بوډۍ د ټال لمن کې
چې مرغه غوندې آزاد يم د خوبونو په وطن کې
که مرغان سي تر آسمانه د بوډۍ ټال ته ختلاي
زه هم زور لرم په ځان کې زه هم ځان سم رسولای

Barbara Streisand
Over the Rain vow
When all the world is a hop less Jumble
And the raindrops tumble all around
Heaven opens a magic lane
When all the clouds darken up the skyway
There's a rainbow highway to be found
Leading from your window pane
To a place behind the sun
Just a step beyond the rain
Some where over the rainbow
Way up high
There's a land that I heard of once
In a lullaby
Some where over the rainbow
Skies are bleu
And the dreams that you dare to dream
Really do come true
Someday I'll wish upon a star
And wake up where the clouds are far behind me...
Where troubles melt like lemon drops
Way above the chimney tops

That's where you'll find me
Some where
Over the rainbow
Bluebirds fly
Birds fly over the rainbow
Why then of why can't it?
If all those little bluebirds fly
Beyond the rainbow ...
Why...oh...why...can't I?

نوح

دا نړۍ ورته بېرې ده په رنگ شنه او زرغونه ده
په فضا کې ده روانه شاوخوا تپه تیاره ده
هم پر غرونو هم رغونو مخلوقات دي چې هستې پرې
هر یوه ته ځای معلوم دی په خپل خپل مقام پوهېږي
زموږ په ټول کې هر یو نوح دی د هغه ځای یې نیولی
هر یوه ته یو ژوندون دي په قسمت کې رسېدلی
چې خوندي دغه ژوندون کړو د فضاتپو تیارو کې
د سپلیو په څپو کې په ناپایه توپانو کې
موږ مجبور یو چې رهي سو په گامونو د زمريانو
د آسمان غېږې ته ولاړ سو په شهپر د عقابانو
د سندور څغ کو پورته په آهنگ د بلبلانو
ژوند په مینه سوله وکړو پر نړۍ د انسانانو
موږ دوخت ظالم څپېرو کړولي بېرولي
او زموږ وېرې مو په مخ دي رڼې اوښکې بهولي
چې څه شپې د تنهایی دي په تیارو کې چې تېرېږي
چې کلونه باندې اوږي لا سختېږي لا تر څېږي
مگر گورو چې مومخته یو روښانه نور ځلېږي
ماشومان هغه نور ویني هغوی ټولو ته ښکارېږي
ها نړۍ چې موږ په ژوند کې دیاد ونوده ایستلې
ها نړۍ چې دوی یې غواړي د دوی لاره ورغلې
چې روان سو چې رهي سو په گامونو د زمريانو

د آسمان غېږي ته ولاړ سو په شهپر د عقابانو
د سندرو ږغ کو پورته په آهنگ د بلبانو
ژوند په مینه سوله وکړو پر نړۍ د انسانانو
دا بېړۍ له مخلوقاتو ورا په ورا داده ډکېږي
په دې سرباید خبر سي چې هر څوک دلته اوسېږي
که ددې بېړۍ له منځه هر څه ځي هر څه ختمېږي
بل د سيالي ځای مو نسته بل کور نه راته رسېږي
برکت مو د ژوندون دی دا چې دلته حیوانات دي
له وفا یې ډکي سترگې زموږ پر لار دوی هم روان دی
موږ کولای سو پیدا کو شنه باغونه جنتونه
نوبه گورو سپین سهار ته چې پرانيزي وزرونه
موږ کولای سو رهي سو په گامونو د زمريانو
د آسمان غېږي ته ولاړ سو په شهپر د عقابانو
د سندرو ږغ کو پورته په آهنگ د بلبانو
ژوند په مینه سوله وکړو پر نړۍ د انسانانو
موږ مجبور يو چې روان سو په گامونو د زمريانو
د آسمان غېږي ته ولاړ سو په شهپر د عقابانو
د سندرو ږغ کو پورته په آهنگ د بلبانو
ژوند په مینه سوله وکړو پر نړۍ د انسانانو

Frank Sinatra

NOAH

The world's a tiny blue – green ark
Afloat in darkest space
And every creature lives his time
And knows his special place
And each of us in Noah
Whit al life all in our care
To keep against the darkness
That's flooding every where
We've got to walk with the lion
Soar with the eagle
Sing with the nightingale

And live in love and pace
The times have made us fearful
And our fears have brought the tears
The loneliness and darkness
Have grown bitter with the years
But a light is just beyond see
And the children almost see
A world the we've forgotten
And the world they want to be
We've got to walk with the lion
Soar with the eagle
Sing with the nightingale
And live in love and pace
The dark is getting crowded now
And each of us must know
When everything is finished here
There's no where else to go
The beasts are here to bless us
And the faith is in their eyes
That we can find the garden
And see that sweet dawn rise
And we can walk with the lion
Soar with the eagle
Sing with the nightingale
And live in love and pace
We've got to walk with the lion
Soar with the eagle
Sing with the nightingale
And live in love and pace

د سېمبول ارواپوهنيز ارزښت:

... له دې کلېمو څخه ځينې کلېمې د شاعرانه ښکلا خاوند مفاهيم و چې نجلی يې له فکري بوختياوو او ناوړه حالت (ناورغي) څخه وژغورله...

«فرويد روانشناسی ۲۰»

د اوسمهالې ارواپوهنې يو نامتو پوه زيگموند فرويد، په خپله لومړۍ خطابه کې د يوې ځوانۍ نجلی کيسه کوي، چې رواني ناروغي يې درلوده، فرويد وايي چې د اغماض او نيمه بې هوښۍ په حالت کې يې له نجلی څخه ځينې کلېمات او مفاهيم راټول کړل

او وروسته يې د خبرو اترو په مرسته د درملنې داسې يو بهير پېل کړ، چې د نجلی د ناخود آگاه رازونه يې ورڅخه وموندلای شوای. دغه مهم کلمات څه دي؟

او ولې د نجلی د رنځ استازيتوب کوي د فرويد په نظر د دغې ناروغې د لاشعور په ساحه کې ډېر داسې څه شته، چې د څو کلېماتو او يا هم ځانگړيو مفاهيمو په مرسته پېژندل کېدای شي، هغه څه چې د نجلی د روان په پټو سمخو کې شته د دغو سېمبولونو په وسيله پېژندل کېدای شي د سېمبول اصلي زېږنځای همدغلتنه دی. د رواني تداوی يوه برخه و سايل هم سېمبولونه دي.

تر فرويد وروسته کارل گوستاو يونگ په دې برخه کې ډېر پرمختگ وکړ او دغه تيوري يې د يوه علمي اصل په توگه زباد کړه.

هغه د خپلو تجربو علمي لاسته راوړنې په يوه کتاب کې وليکلې چې دغه کتاب «انسان او د هغه سېمبولونه» نوموړې.

کله هم چې د سېمبول په اړه خبرې کېږي د دغې جالبې بشري پديدې په اړه ښايي د هغې اروايي اړخ هېر نه کړو. سېمبول ډېر ځله د يوه رواني قرارداد په توگه د انسانانو ترمنځ د تداعي گډه وسيله ده.

په شعر او هنر کې يې هم ونډه له همدې گډې سرچينې څخه ترلاسه کړې ده ځکه هنرمن او شاعر کله چې سېمبول کاروي، په يو ډول ډاډه دی، چې د هغه مخاطب هم د دغه سېمبول ټول مانيز چاپېريال او مدلول پېژندای شي، دا ډاډه همغه رواني قرارداد پایله ده، چې د انسانانو گډ تاريخي، قومي او فردي اروايي ژوند رامنځ ته کړی دی.

يونگ په انساني اروا کې د شاته وهل شويو غوښتنو، احساساتو، عواطفو او عقدو پر رسوب غږېږي او بيا په دې رڼا اچوي چې څنگه د بېلا بېلو رواني انگيزو له مخې او په ځانگړيو حالتونو کې دغه هر څه بيا د شعور ساحې ته راځي. هنر او شعر په دې پېښو کې ژورې ريښې لري. د انسان په شعور او لاشعور کې د ټولو زيرمه شويو عواطفو او عقدو تداعي د سېمبولونو په وسيله ترسره کېږي او په حقيقت کې شعر او هنر ته هم سېمبولونه له همدې لارې ورننوځي. نږدې ده ووايم چې شعر او هنر ته سېمبولونه د شاعر له اجازې او ارادې پرته لاره مومي، شاعر او هنرمند يوازې ددې سېمبولونو د ښکلي کولو او د جالبې ارائيې هڅه کوي.

يونگ ليکي:

« موږ د سېمبول د پېژندلو لپاره نه يوازې دا چې په خپله له سېمبول سره مخامخ يو بلکې د سېمبول د رامنځ ته کوونکي وگړي له ټول تماميت سره سرو کار لرو چې د هغه فرهنگي شاليد څه ډول دی.» «يونگ ۱۳۷»

او بيا لږ وړاندې ليکي:

«د تخيل او شهود ځواکونه زموږ د پوهاوې لپاره خورا مهم دي. که څه هم خلک فکر کوي چې دا دواړه ډېر د شاعرانو او هنرمندانو لپاره مهم دي، خو دا په ټولو علومو کې په همدې اندازه اهميت لري.» «يونگ ۱۳۷»

سېمبولونه يوازې په فردي ناخودآگاه کې نه رامنځ ته کېږي ډېر ځله په ټوليزه ځان ناخبرۍ (ناخودآگاه جمعي) کې هم داسې تلپاتې سېمبولونه سر را پورته کوي چې د بشر په ګډ تاريخ کې د ډېرو انسانانو لپاره ګډ مفهوم تداعي کولای شي. د يونگ نږدې همکار جوزف ال. هندرسن په ياد شوي کتاب «انسان او د هغه سېمبولونه» کې په دې اړه په زړه پورې بحث لري، نوموړی ليکي:

«... يو شمېر سېمبولونه په هغه څه کې چې ډاکټر يونگ يې جمعي ناخودآگاه ګڼي، رامنځ ته کېږي او دا هغه برخه ده چې د بني نوع بشر په ګډ رواني ميراث کې خوندي شوی دی. دا سېمبولونه د نوي انسان لپاره زړه او نامانوسه دي او ده ته يې مخامخ درک او جذب ستونزمن دی...»

موږ له يوه اړخه د همدغو سېمبولونو له هغو پېغامونو سره تړاو لرو چې ډېر پرې نه پوهېږو خو زموږ کره وړه يې تر مخامخ اغېز لاندې دي، مثلاً د جگړې پر مهال زموږ مينه او علاقه د هومر، شکسپير او يا تولستوی له آثارو سره زياتېږي.»

«يونگ ۱۲۲-۱۲۳»

هغه څه چې موږ يې قراردادې سېمبولونه بولو د همدغې ټوليزې ځان ناخبرۍ په ګډ ميراث کې ريښې لري.

نوي او فردي سېمبولونه د فردي ځان ناخبرۍ زيربنده دي چې د يوه وگړي په رواني تجربو کې ريښه لري، خو که دغه سېمبول بيا او بيا کارول کېږي نو د ګډو قراردادې سېمبولونو بڼه خپلوي.

د انسانانو ګډ رواني ميراث او د جمعي ناخودآگاه ارثي مشترکات د يوه وگړي (فرد) له رواني تجربو، د هغه په فردي ناخودآگاه کې زيرمه شوې عقدې، غوښتنې، غريزې شاته وهل شوي او ځپل شوي عواطف، احساسات او فکرونه همدا راز له قومي شعور څخه په

میراث وړل شوي ارزښتونه او باورونه د یوه انسان د تحت الشعور منځپانګه جوړوي، دا ټول د انسان پر رواني کړو وړو، تخیلاتو، افکارو، باورونو، عقایدو، استعدادونو او شخصیت باندې ژور اغېز لري او په حقیقت کې د انسان رواني ماهیت ټاکي. رواني سېمبولونه ددې ټولو استازیتوب کوي او له تحت الشعور څخه شعور ته د لېږد او تداعي دنده پر غاړه لري. په شعر، هنر او پوهه کې د سېمبولونو رواني ریښې له همدې ځایه سرچینه اخلي، نوې ارواپوهنې له پوهانو او څېړونکو سره مرسته وکړه چې په دغه انساني حقیقت پوه شي. په دې برخه کې د ارواپوهنې له نویو موندنو څخه وروسته د هنر، ښکلا خوښوونې او شاعرانه تخیلاتو په پېژندنه کې د پام وړ پرمختګونه رامنځ ته شول د همدې لپاره هم د شعر د شهودي او الهامي سرچینې په هکله ګڼو پوښتنو تر یوه برید ځواب وموند، چې پخوانیو ادبي څېړونکو به یې په بېلا بېلو نومونو تعبیر کاوه.

خو اوس د شعر او هنر ډیره برخه الهامي او شهودي سرچینه د انسان په تحت الشعور کې پټ زیرمه شوي عواطف او غریزې ګڼل کېږي، چې د رواني سېمبولونو په مرسته په ځانګړو حالتونو کې شعوري بیا څرګندېدل یا تداعي هم ورته وايي.

په ګد شعور کې د سېمبول د قراردادي بڼې په اړه راځي د خوشال بابا دا بیت وشنو:

ولاړل و جنت ته چې په پوهه خبر نه وو
ولاړل و دوزخ ته چې یې لافي د فرهنگ کړې

په دې بیت کې «دوزخ» څه دی؟ آیا دا هماغه د انسان دننه پټ پروت دوزخ نه دی، چې ځینې خلک یې د پېژندلو هڅه په ارادي بڼه کوي.

زرګونه کاله مخکې کله چې پاچا ادیب خبر شو چې په ناپامۍ یې خپل پلار وژلی او له خپلې مور سره یې واده کړی دی نو چیغه یې کړه: «بدبختي په پوهېدو کې ده» هغه چې ناخبره و، جنتي ژوند یې درلوده او کله چې په حقیقت خبر شو ژوند ورته سور او وګرځېد او ځان یې ږوند کړ.

خوشال بابا څه وایي؟ ولې هغه څوک چې خبر نه دي جنت ته تلونکي ګڼي؟

دوزخ دغه د باخبرۍ سېمبول ولې دومره ویروونکی دی؟ د خوشال بابا او پاچا ادیب ګډ رواني ځانګړي حالت دواړه دې پایلې ته رسولي دي، چې «بدمرغي په پوهېدلو کې ده!» یا «ولاړل و دوزخ ته چې یې لافي د فرهنگ کړې».

ایا دادوزخ د انسان په روح کې پټ نه دی، چې د استاد مجروح په «ځانځاني ښامار» کې یې لاړوی د موندلو لپاره خپل روح ته ننوځي او دانته یې د بېلا بېلو شخصیتونو په هیئت کې

بیا مومي، ستر عارف ابوالمجد محدود سنایي غزنوي يې په سیرالعباد کې په لتون وځي
او اورفيوس د خپلې معشوقې «اورید یسه» د موندلو لپاره د هغه له څنډو څخه تېرېږي آیا
دا دوزخ «نفس» نه دی، چې د هغه لپاره د گویتة (فاوست) خپل روح په شیطان پلوري؟
د روحي دوزخ، نفس، گناه او په حقیقت د پوهېدو لپاره دغه ګډ سپېمبول ولې ددې ټولو
شاعرانو لپاره یو شان دی؟
له یورو پیدس څخه را نیولې تر خوشال بابا، له سنایي را نیولې تر استاد مجروح او دانته
وگویتة پورې ټول له یوه دوزخه کرېږي.
مهمه داده چې دا ټول «دوزخ» د یوې رواني سپېمبول په توګه کاروي.
مګر د یوې رواني تجربې په توګه د فردي سپېمبول ټاکنې یوه ښه بېلګه به زموږ د زمانې
نامتو سپېمبولیست ارواښاد اسحق ننگیال په دې شعر کې وګورو:

خوب

پرېږده یوه بله پیاله هم په سرواړومه

بیګاه مې خوب لیدلی

له سرو ګلابو پرېښتو راته جامې اوډلي

ستوري مې زانګې د ګریوان په لیکو

د لاسو غل مې رانه ورک دی

ستا د زلفو تورو شپو نه راته شپې راوړي

او د غنمو نارنجي فصل کړي راته په سترګو کې

د وږیو نارنجي خوبونه

پرېږده یوه بله پیاله هم په سرواړومه «ننگیال ۲۵۹»

شاعر په خپل دې شعر کې د «پیالې» او «خوب» په مرسته خپل روح ته ننوځي، هلته (د
پرېښتو په لاس د ګلابو جامې)، (د لاسو غل)، (د غنمو نارنجي فصل) او نورو سپېمبولونه
بیا مومي، شاعر له سپېمبولیکو رنگونو څخه کار اخلي.

(سور)، (تور) او (نارنجي) دا د شاعر خپله روحي تجربه ده، له شعر سره زموږ د درک اړیکه
هم پرهماغو مشترکاتو ولاړه ده چې موږ یې د فکر په مرسته د موندلو هڅه کوو، خو له دې

شعر څخه ريښتني خوند هغه مهال اخيستلای شو، چې زموږ په لاشعوري سابقه يا د يونگ په ژبه فرهنگي تاريخ کې له دې سېمبولونو او رنگونو سره غوټه کوم څه را تداعي کړای شي.

رضابراهني په شعر کې ځانگړي روحي حالت ته ځانگړی اهميت ورکوي، هغه فکر کوي، چې په يوه شعر کې شاعر ځينې اشيا په خپل روح کې جذبوي، د براهني په نظر د اشياو د انتخاب دغه پروسه په ناخود آگاه بڼه ترسره کېږي، چې دده په نظر دا يوه عارفانه هڅه ده. دى ليکي:

«په شعرويلو کې يو عارفانه حالت وجود لري او يو ډول له ځانه د وتلو (بېخود) کېدو حالت دی، چې په اشياوو کې ورکېږو، شاعر د معبود پر ځای له اشياوو سره سرو کار لري...»

«طلا در مس ۵»

له اشياوو سره د شاعر روحي اړيکه د سېمبولونو په مرسته رامنځ ته کېږي موږ په خپل ذهن کې د هر څه لپاره يو سېمبول لرو، زموږ په ځان ناخبري شعور کې همدا سېمبولونه يوازې د ساکنو نښو په توگه نه، بلکې د متحرکو او ان غير ارادي مفاهيمو په څېر ځانگړي معنوي حالتونه رامنځ ته کوي خوبونه او شعرونه د همدې حالتونو زېږنده وي. سېمبول ارواپوهنيزه سرچينه لري، دا زموږ رواني فعاليت دی، چې سېمبولونه زېږوي او شعر چې د انسان د رواني حالت او فعاليتونو هنري تمثيل دی آن په خپله سرچينه کې له سېمبولونو سره همزولې اړيکه ټينگوي. که له دې بحث څخه پايله واخلو نو ويلاى شو چې د انسان په رواني دنيا کې هنر له سېمبولونو سره همزولى دی. بلکې هنر د سېمبولونو په مرسته له انساني اروا سره د اړيکو پول جوړوي.

کمزوري او سرسري شعرونه هغه دي چې دغه اړيکه په کې کمزوري وي او سېمبولونه يې د رامنځ ته کوونکي او مخاطب ترمنځ يو ډول روحي اړيکه ټينگه نشي کړای.

درېيم څپرکی په پښتو شاعری کې د سېمبولونو ايجاد

دا لا دقیقه نه ده ښکاره، چې د پښتو شاعری لرغونتیا کومې زمانې ته رسېږي زما په نظر تردې مخکې چې د غزل، قصیدې، رباعی، منثوي او نوور فورمونو څرک پښتو ته را ورسېږي دغه قوم خپل بومي شاعرانه کالونه درلودل، چې د مشهورو ولسي فورمونو (لنډیو، سروکو، نارو، غاړو ...) تر څنګ یې شاعرانو خپل عواطف او احساسات په کې بیانول زما لپاره یې یوه بېلګه بدلې دي، چې یو څو لرغونې بېلګې یې د پټې خزانې له برکته را پاتې دي.

غواړم په پټه خزانه کې د راغلي لومړي ترلاسه شوي شعر څخه یې پېل کړم. د سوري امير کروړ ویاړنه په سېمبول پېل کېږي.

زه يم زمري په دې نړۍ له ما اتل نسته... (پټه خزانه)

د مېړانې، زړه ورتيا، ځواک او واک لپاره زمري يو نامتو سېمبول دی لرغونیو ولسونو ډېر ځله زمري د زړورتيا او ان هونبارۍ او پاچاهي لپاره د سېمبول په توګه کاراوه، عربو حضرت علي (رض) ته د اسد الله لقب ورکړی و او د لرغوني روم د ګلادياتورانو د ستيديوم په درشل کې دوه زمري ودرول شوي وو.

سوري امير کروړ غواړي له پېله دا زباد کړي چې ترده بل زړور او د واکمنۍ وړ کس نشته. ددغه مدبر په ویاړنه کې نور سېمبولونه هم شته:

خول، هسک، ستایوال، دریځ، لوی غرونه او نور ټول هغه سېمبولونه دي، چې کروړ یې په خپله لنډه ویاړنه کې د ډېرو مفاهیمو د رسولو لپاره کاروي.

په پټه خزانه کې راغلي بدلې، چې زما په نظر د پښتو لرغونې لیکنې شعري کالب دی، هم ښکلا ییز سېمبولونه لري.

د بېلگې په توګه د ملا باز توخي د بدلې دا دوه سېمبولونه وګوري:
په کارمې نه دی ستا بې مخه د جنت زیړی گل
راسه پر څنګ، راسه لیلې چې سره وکړو خواله
زه د غرو «باز» وم تا بندي کړمه قفس کې پر څه
یو وارمې خلاص ګه، چې بیا زده کړم د وزر خپرول (پټه خزانه)
د جنت زیړی گل د ژوند د ټولو ښو شرایطو لپاره په زړه پورې او نوی سېمبول دی او دوه هم
«باز» ددې تر څنګ چې د شاعر نوم هم دی خو دلته د آزادۍ، لوړ پرواز او فارغباله ژوند
سېمبول دی. ملا باز توخي خپل نوم د خپل ایډیال ژوند لپاره د یوه په زړه پورې سېمبول په
توګه کارولی چې د الوتونکي تصور هم تداعي کوي.
په ولسي شاعرۍ کې لنډۍ تر ټولو غوره سېمبولیک فورم دی، په لنډیو کې د ګودر، کټ،
منګي، دیوال، شمله، ټیکری، پیغلټوب، موزیګي او سلګونو نور مفاهیم په زړه پورې
سېمبولونه دي چې شرحي ته اړتیا نه لري.
په کلاسیکه شاعرۍ کې خوشال بابا، کاظم خان شیدا او حمید موشګاف هغه شاعران دي،
چې کلاسیک سېمبولستان یې بللی شو، تردوی ورهاخوا رحمن بابا، دولت خان لوانی او
د روښاني غورځنګ متصوف شاعران د ګڼو سېمبولونو کاروونکي دي چې په خپل ځای به
بحث پرې وشي.
موږ په دې فصل کې په کلاسیکه شاعرۍ کې د بېلا بېلو سېکونو او مکتبونو پر بنسټ د
منځپانګې له مخې د سېمبولونو یو ویش معرفي کوو، چې د اور څخه زیادیري، چې زموږ
کلاسیکو شاعرانو څومره سېمبول کاروني ته ارزښت ورکاوه.

حماسي سېمبولونه:
د منځپانګې له نظره زار په سېمبولونه حماسي سېمبولونه دي هغه اساطیر چې د قومونو له
اتلولیو څخه سرچینه اخلي هممهاله حماسي سېمبولونه هم دي.
راځئ لومړی وګورو چې په ادبیاتو کې حماسه څه ته وايي:
سرمحقق زلمي هېواد مل په خپله یوه لیکنه کې، چې د پښتو په ادب کې د حماسو په اړه
یې د ادبیاتو د ماسټرۍ کورس ته د درسي لکچر نوټ په بڼه لیکلې ده د حماسې د تعریف
په برخه کې لیکي:

« حماسه د ادبیاتو په موضوعي یا معنوي ډولونو کې یو ډول دی، چې د یو ملت، قوم، قبیلې او یا شخص د مېړانې او تورې کیسې او جنگي کارنامې په حکایتي ډول بیانوي... که په حماسه کې اتل یو شخص یوه قبيله او یا یو ملت وي اما شرط په کې دادی چې د شخص، قبیلې، قوم او ملت کارنامې، تورې او مېړانې به یې په داستاني شکل بیان کړي وي.»

ډېر ځله په شعرونو کې د حماسو ذکر راځي، یوې حماسې ته اشاره کېږي او یا د یوې حماسې مشهورې شوې خبرې، پېښې، سیمې یا اشیاء د سېمبول په توګه کارېږي حماس شاعر خوشال بابا لیکي:

شور او شربه د (رانجا) په جهان نه و

که د (هېر) صورت پیدا نه وای په شور کې

که خبر د (درخانۍ) له مخه نه وای

(آدم خان) به ځنې څه غوښتل په کور کې

خوشال بابا دوه عشقي حماسو ته اشاره کوي او د هېرو رانجا او آدم خان و درخانۍ په سېمبولیکه یادونه غواړي دواړه افساني زموږ مخې ته ودروي.

خو حماسي سېمبولونه یوازې د نامتو حماسو تر یادونې پورې نه وي محدود په خپله د تداعي له نظره هم له اشیاءو سره د شاعر رواني اړیکه حماسي کېدلای شي. نامتو کره کتونکی رضا براهني په دې اړه لیکي:

« دا وینا، چې یوازې یو ډول حماسي شعر شته او هغه داسې شعر دی، چې د پهلوانانو، اتلانو او د پهلوانۍ د پېښو په اړه خبرې کوي، ډېره بې مانا ښکاري؛ ځکه ځینې شاعران هېڅکله د پهلوانانو او اتلولیو په اړه څه نه وای خو شعرونه یې حماسي دي.

کله حماسي شعر د انسباط پر لور شعر دی او دا د عارفانو له مفهوم سره په یوه مانا راځي... حماسي شعر یې په اشیاءو کې انسباطي او زورور حلول چې هر څه په کې مستانه او خوځنده څېره ولري» (طلا درمس ۱۳۲)

د براهني له دې پېژندنې سره تر ټولو حماس شاعران خوشال بابا، احمد شاه نیکه او حمید دي.

د خوشال بابا دا بیتونه څومره حماسي روح لري:

مست یم، می پرست یم، رندي کړمه کړمه کړم

واوره محتسبه، باده خورمه خورمه خورم

نور شراب مې واره نور عالم وته بڅښلي
لام و بې مې مې دي پسې مرمه، مرمه، مرم
خلک راته وايي رنگ دي بيا زير شو عاشق شوې
هېڅ منکري نه کړم خلکه شومه، شومه، شوم (کليات ۹۳)
او يا

زه خوشال کمزوری نه يم چې به دار کړم
په ښکاره نارې وهم چې خوله يې را کړه
په هر صورت په داسې شاعری کې راځو ځينو حماسي سېمبولونو ته
پس له بنده دی دا عزم
د خوشال د خاطر جزم
يا نيولی مخ مکې ته
يا مغولو سره رزم

د خوشال بابا لپاره تر بند وروسته ټول ژوند په دوو سېمبوليکو ترنگونو کې را لنډېږي (يا
نيولی مخ مکې ته) د يو عرفاني او معنوي ارام ژوندون په استازيتوب او بل (يا مغلو سره
رزم) د يوې سياسي - فعالې، حماسي دورې پېلول. خوشال په کلاسيکو شاعرانو کې هغه
شاعر دی چې د ژوند د هرې برخې لپاره په خپلو شعرونو کې بريالي سېمبوليک
موقعيتونه رامنځ ته کوي. د خوشال لپاره (باز)، (توره)، (مردی)، (سمند)، (شاهين)،
(دستار)، (غشی)، او نور گڼ حماسي سېمبولونه يوازې کلېمات نه دي، بلکې د يوه پراخ
سېمبوليک چاپېريال استازي دي، چې شاعر يې له موږ څخه د بشپړې تداعي تمه لري.
هغه څه چې رضا براهني ورته په شعر کې (يو ډول حماسي روح) وايي د همدغو سېمبولونو
په مرسته د تشخيص او پېژندلو وړ ده.

د حماسي سېمبولونو په مرسته د حميد او رحمان بابا او نورو فورماليستو شاعرانو په
شاعری کې هم حماسي روح موندلای شو.

د حميد موشگاف دا څو بيتونه عجيب حماسي روح لري:

څوک چې ما د يار له مينې اړوي
غرد ماشي په وزرونو وي
چې په ما د صبر دم لولي چف چف کا
گويا تندر په پوکلو سړوي

چې اثر د يار په زړه نه کا څوک څه کا
که مې آه له بيخه غرونه نړوي
بيا د دهر خزانه ده تشه شوې
چې «حميد» په درو لعلو ژپوي (حميد ۲۵۵)
يا:

سرزما سرکوزي نه مني د تاج
گڼه تاج زما و سرو ته دې محتاج
تاج و تخت چې گدايان شري له دره
پادشاهانو څخه اوسي لا علاج
زه يې خرد د پرانه گڼم په حال کې
دا چې ناست دي بې پروا په تخت و راج (حميد ۴۵)
صوفي عبدالرحمن بابا هم کله کله حماسي چاپېريال په شعر کې داسې تمثيلوي:
زغره واغونده ملا و تره په جنگ
دغه پسه معرکه کوه د ننگ
و بې ننگ و ته د ننگ خبرې مه کړه
يا ځان وگڼه په خپلو وينو رنگ
ننگيالي چې يو ځل مخ په هغه لور کا
نور هېڅ نه ويني کوهی وي که گرنگ
هېڅ له ځانه له جهان خبر نه وي
چې چراغ په نظر کښيوځي د پتنگ
د بلبلو و چمن و ته پروازوي
د اورپښتي و اتش و ته غورځنگ
اسمان زمکه دواړه ژامي د نهنگ دي
څه به زيست کا څوک په خوله کې د نهنگ (رحمان بابا ۲۱۸)
د رحمن بابا په عرفاني او آرامه شاعري کې دا ډول انبساطي پاڅون له شاعرانه اشياوو سره
نوی چلند دی، دا په لاشعور کې د حماسو احساساتو فوران دی، چې دغه ملنگ شاعر
مستوي او تورې و زغرتله لاس اوږدوي.

پوښتنه داده چې د رحمن بابا له نورو صوفيانه او عاشقانه غزلونو څخه ددې غزل توپیر په څه کې دی، چې د دغه ملنګ د حماسي روح استازیتوب کوي؟

ځواب ښکاره دی: یو شمېر سېمبولونه، دا سېمبولونه د شاعر د شعر له یوه نوي او متفاوت لاسعوري، شهودي او الهامي چاپیریال څخه استازیتوب کوي. په دې توګه موږ وینو چې حماسي سېمبولونه د انساني روح یوه لرغونې برخه ده او د هر شاعر په شعرونو کې را څرګندېږي، د رضا براهني خبره: دا ضرور نه ده چې خامخا دې د پهلوانیو او اتلولیو کیسې بیان کړي. شاعرانه بغاوت او سرکشي په خپله د حماسي روح هغه څپې دي چې، موږ یې په ډېرو شاعرانو کې موندلې شو.

د بغاوت دغه څپې د سېمبولونو په مرسته تمثیلېږي او موږ د پښتنو شاعرانو په شعرونو کې داسې بې شمېره سېمبولونه موندلای شو. عرفاني سېمبولونه:

که له تاریخي مخینې یې تېر شو د څومره والي له نظره د پښتو ادبیاتو د منځنۍ دورې په شاعرۍ کې تر ټولو ډېر له عرفاني سېمبولونو سره مخامخ کېږو.

عرفان د پېژندنې له ریښې څخه اخیستل شوی دی او په اصطلاح کې د خدای (ج) د پېژندنې لپاره د انسان معنوي او روحي هڅه ده.

تصوف د ورینو جامو د اغوستونکيو (صوفیانو) له نامه سر تړلی مسلک ګڼل شوی دا چې صوفیانو ته د هغوی د ورینو جامو یا اهل الصفة (اصحاب صفة) پر صفة ناست کسان یا د غارونو (صوفونو) اوسیدونکو له امله دغه نوم ورکړل شوی په دې ډېر نه تم کېږو، په اسلامي تاریخ کې صوفیان د عرفان، زهد او عبادت هغه لارویان وو، چې پر ادبیاتو یې د پام وړ اغېز درلودلای دی. عرفاني ادبیات هغه لیکل شوي را پاتې اثار دي، چې د عرفان او تصوف مسایل یې بیان کړي وي. صوفیانه یا عرفاني ادبیات په دوو برخو وېشل شوي: یوه برخه آثار هغه دي چې د تصوف، صوفیانو، د تصوف مدارجو او احوالاتو بیان کوي، دوهمه برخه اثار د نظم او نثر هغه مجموعه ده چې عرفاني افکار او تمایلات په کې په نثري ژبه بیان شوي وي.

د پښتو ادبیاتو په تاریخ کې یوه لویه برخه عرفاني او صوفیانه ادبیات دي، چې په منځنۍ او نوې دورو کې د پام وړ ځای لري.

صوفیانو، چې له هستۍ، انسان، عاقبت او نفس څخه ځانګړي تعبیرونه درلودل د خپلو افکارو د دودولو او نورو ته د رسولو لپاره ادبیاتو او شعر ته مراجعه کوله.

صوفيانو ادعا كوله چې لوی خدای (ج) ته عبادت یوازې د دوزخ له ویرې یا جنت ته د وررسېدو لپاره نه کوي، بلکې له خدای (ج) سره د مینې لپاره او په آخرت کې د خپل خالق د دیدار لپاره سعي کوي. ددوی عادتونه، ویناوې، فکرونه او باورونه کله کله د عامو خلکو یا هم د وخت د علماوو له نظره متفاوت او په ځینو مواردو کې د زغم وړ نه وو، نو د همدې لپاره دوی په خپل کلام کې ابهام، سېمبول او استعاري ویناوو ته پناه وړله، دا چې په عرفاني ادبیاتو کې سېمبولونه ډېر، بېلا بېل، په زړه پورې او د پام وړ دي دلیل یې همدا دی چې صوفیانو به د خپلو زړونو ټولې خبرې مخامخ او څرگندې نه شوې ویلای، دوی به مجازي دنیا د حقيقي دنیا د تمثيل لپاره جوړوله، کله کله به یې مجازي معشوقه یادوله خو مراد به ورڅخه حقيقي محبوب و.

عارفو شاعرانو به د حقيقي دنیا د تمثيل لپاره مجازي دنیا جوړوله، معشوقه، شراب، ساقی، زاهد، میخانه، وصال، هجران، های وهوی، قیل و قال او داسې نورو سېمبولونو به د رمز په ژبه د دوی فکرونه او غوښتنې ښکارولې.

د روښاني مکتب پلوي شاعرانو د پښتو ادبیاتو لویه برخه عرفاني شاعري کړې ده، خو تر هغو پرته رحمن بابا او نور شاعران هم شته چې ګڼ عرفاني سېمبولونه یې په شعرونو کې موندلای شو.

په پښتو شاعرۍ کې د یو شمېر عرفاني سېمبولونو بېلګې به د بېلا بېلو شاعرانو له کلام سره وڅېړو.

د رحمن بابا په یوه غزل کې څو عرفاني سېمبولونه:

د جنت تر حورو تېر شه که یار غواړې
خدای دې نقده د چا نه کاندې نسیا
د ساقی له لاسه هسې باده نوش کړه
چې دې غوڅ کړه له زړه خیرې د ریا
چې یې کسب عاشقي شي د دلبرو
نظر نه کاندې په کسب د کیمیا
عشق هنر د مخلصانو دی رحمانه
نه حصلېږي مخلصي په روریا
یو گفتار در لره بس کاندې رحمانه

څه په هر ساعت پوښتنه کړې بيا بيا (رحمان بابا ۵۰)
 يار: حقيقي محبوب دی، شاعر غواړي ووايي چې د هغه مقصد حقيقي محبوب دی نه د
 جنت حورې هغه غواړي خپل حاضر و دايم و قدیم محبوب ته ورسېږي چې نقده حضور لري
 حال دا چې د جنت حورې نسیا وعده ده.
 ساقی او د بادې نوش کول د طریقت سېمبول دی، چې د ریا په وړاندې د شاعر د عرفاني
 پروتست سېمبول یې هم ګڼلې شو، هغه څوک چې له حقيقي محبوب سره د عشق کارو بار
 کوي هغه د دنیا په کاروبار څه غرض نه لري او د (کیمیا) کار چې یو دنیوي کار دی نه
 خوښوي. رحمن بابا د عرفان او تصوف وجودي منطق او ټول هدف په همدې څو سېمبولونو
 کې بیانوي، چې نورو ګڼو عارفو شاعرانو هم تکرار کړی دی.
 د میرزا خان انصاري دا سېمبولیک غزل ولولئ:

زه څرګند د محبت په ښه بنیاد یم
 له نیستی هم په دا هستۍ آباد یم
 په ازل مې د اقرار په ژبه ووې
 تر ابده وفادار په خپل معیاد یم
 امانت چې اسمان ځمکې وړای نه شو
 اوس یې زه په دا عاجز صورت عماد یم
 په اختیار مې هسې ظلم په ځان وکړ
 له دې قصده د جهول په نامه یاد یم
 که د جهل بار مې لرې شي له سره
 بې گومانه د صفی آدم اولاد یم (میرزا خان دیوان ۸۹)

انصاري د څو سېمبولونو په مرسته د عهد الست ټوله کیسه تمثیلوي دا له خالق ذات سره د
 بنده (انسان) د عشق او مینې جوهر او صفت و، چې د هستۍ باعث شو، خدای پاک انسان
 ددې لپاره هست کړ چې خپل خالق یکتا و پېژني او عبادت یې وکړي. (څرګند د محبت په
 ښه بنیاد) او له نیستی څخه هستۍ ته راتلل. انسان په ازل کې له خپل رب سره تعهد کوي
 چې دخپلې هستۍ تر پایه به د بنده ګۍ سعي کوي، او د لوی الله (ج) حکمت، د هغه کلام او
 د هغه احکام چې زمکې او اسمان، غرونو او دښتو یې د ساتلو او زغملو وس نه درلوده
 انسان (د حضرت آدم اولادې) د هغه د منلو ژمنه وکړه او دا ژمنه یې په خپل اختیار وکړه،

گواکې نه پوهېده چې دومره ستر مسؤليت پر غاړه اخلي دلته د جبر او اختيار پېچلې
فلسفې ته اشاره کوي.

زموږ متصوف شاعر ميرزا خان انصاري وايي چې د صفي الله (حضرت آدم ع) اولاد کله
دومره جهول شي چې خپل ازلي عهد او پيمان هيروي هغه عهد، چې په خپل اختيار يې
کړی او د خدای (ج) د بنده گۍ لوی مسؤليت پر ځان منلی دی. د انصاري (زه) د ټول بشریت
سېمبول دی دا (زه) يوازې ميرزا خان نه دی، بلکې له بابا آدمه تردې دمه له ټول بشریت څخه
استازيتوب کوي دا د هماغه ګډ بشري ناخودآگاه ضمير غږ دی چې په سېمبوليکه بڼه د
ميرزا خان انصاري په شعر کې ځان څرګندوي.

د عهدالست کيسه اوږده ده خو زموږ عارف شاعر يې د يو شمېر روښانه سېمبولونو او
سېمبوليکو شاعرانه اشارو سره ټوله او بشپړه را تداعي کوي.
پر همدې زمکه د خوشال بابا دا درې سېمبوليک بيتونه وگورئ؛ خان هم هستي د محبت او
عشق له برکته بولي:

د مجاز عاشقي عين حقيقت ده

و معنوت ته زينه ايښې د صورت ده

تر ثرا تر ثريا که فهم وکړې

په څلور کونجه غوغا د محبت ده

په جهان به هېڅوک نه و که عشق نه وای

د بدبه د عشق قايمه تر قيامت ده (خوشال ۱۸۵)

شيرازي خواجه حافظ په خپل يو مشهور غزل کې کټ مټ د عهدالست او عشق کيسه په
همداسې سېمبولونو ارائيه کوي:

د رازل پرتو حسنت ز تجلی دم زد

عشق پيدا شد و آتش بر همه عالم زد

جلوه ای کرد رخت دید ملک عشق نداشت

عين آتش شد از اين عزت و بر آدم زد

عقل ميخواست کز اين شعله چراغ افروزد

برق غيرت بدرخشيد و جهان بر هم زد

مدعي خواست که آيد بتما شاگه راز

دست غيب آمد و بر سينه نامحرم زد

دیگران قرعه قسمت همه بر عیش زدند
دل غمدیده ما بود که هم بر غم زد
جان علوی هوس چاه زرخدان تو داشت
دست در حلقه آن زلف خم اندر خم زد
حافظ آن روز طرب نامه عشق تو نوشت
که قلم بر سر اسباب دل خرم زد (حافظ ۱۵۲)

د شیخ عیسی مشوانی لاندنیو دریو بیتونو د دریو بېلا بېلو حالتونو د بشپړ تمثیل لپاره
عجیب عرفاني سېمبولونه راڅرګړي دي، د جبر او اختیار په اړه د انسان دیا لیکتیکي
و سوسه، د هگل له تیزسونو سره سم د (بادار و غلام دیا لیکتیک) چې انسان یا بادار دی یا
غلام یا حاکم دی یا محکوم او د همدې تنازع څخه د یوې ناپېژندل شوې خپلواکۍ په خوا
ورځکېږي، هېڅکله هم نه ور رسېږي ځکه مرګ تر ایدې دیا لې خپلواکۍ لڼه دی او بل انسان
بیا په همدې آزمویل شوې لاره مزل کوي.

انسان که له نفس سره مبارزه وکړي (نور) ته (الله نور السموات والارض) ورنږدې کېږي او
که د نفس ومني، نو شیطان الرجیم ته چې له اور (نار) څخه جوړ شوی دی، میلان مومي،
خاورین (خاکي) انسان د خپل ایمان، علم او اعمالو د څرنگوالي او څومره والي له نظره د
نور او نار ترمنځ په نوسان کې دی.

حقیقي محبوب ته نږدې والی یا لرې والی د انسان په خپلو اعمالو پورې تړلی دی، دا ټول څه
چې که وغواړئ مدلل یې کړئ کتابونه پرې کښلای شئ خو زموږ شاعر شیخ یې د څو
عرفاني سېمبولونو په مرسته داسې بیانوي:

په خپله کار کړې په خپل انکار کړې
کله بادار یم، کله مې خوار کړې
ته خو قادر یې په صفتونو
کله مې نور کړې، کله مې نار کړې
عیسې حیران دی په دې شیونو

کله مې یار کړې، کله اغیار کړې (پټه خزانه ۷۲)

عرفاني سېمبولونه هومره رنگین، بېلا بېل او په زړه پورې دي، چې د ټولو څېړل او سپړل
یوه ځانګړې څېړنه غواړي، ځکه زما په فکر عارفو او صوفي شاعرانو تر ټولو ډېره
سېمبولیکه وینا کړې ده او ددې لپاره، چې د درباري مفتیانو، زهادو، واکمنو او عامو

وگړيو له گواښ څخه په امان پاتې شي خپله مدعا يې په ښکليو، شاعرانه سپېڅلو نو کي
نغاړلې ده، د همدې لپاره د شعري سپېڅلو نو ډېرې غوره بېلگې عرفاني سپېڅلو نه گڼلای
شو.

لېريک او ښکلا ييز سپېڅلو نه:

ښکلا خوښونه انساني غريزه ده او له بشریت سره يو ځای زيږيدلې، وده يې کړې او له
طبيعي، کولتوري او فردي شرايطو سره يې بدلون موندلی، د طبيعت، هنري آثارو او بل
انسان ښکلا تل د انساني روان پر وسوسو، عواطفو او انگيزو باندې ژور اغېز درلودلای
دی.

چخوف فکر کوي چې په انسان کې د ښکلا حسن هېڅ پوله نه پېژني د ښکلا پېژندنې يو
څېړونکی ویکتور روماتکو د انسان په ذهن و روان کې د ښکلا خوښوونې د لرغونتوب او
ودې په اړه ليکي:

«د واقعيت ښکلا، د طبيعت ښکلا داسې څه ده، چې ذاتاً بدلېږي، هماغه ډول چې د زمان
او شرايطو له ملتيا سره د ښکلا په اړه زموږ تصور بدلېږي. تردې وړپورته د ښکلا مفهوم
تل پراختيا مومي او نوې څېړونه هم را نغاړي، چې تردې مخکې نه ترسترگو کېدل، دا د
انساني تاريخ په ټول بهير کې رامنځته کېږي.» (زيبايي شناسي ۱۱۲)

له هنر سره د ښکلا د اړيکو په بحثونو کې د ښکلا همدغه ځانگړتيا دا اند پياوړی کوي
چې په هنر کې ښکلا تل د سپېڅلو نو په مرسته تمثيلېږي او څرنگه چې د ښکلا پېژندنې
او ښکلا خوښوونې اشيا، مفاهيم او تصورات پراختيا او بدلون مومي د هغه تداعي
کوونکي سپېڅلو نه هم زياتېږي، پراختيا مومي او په ټوليزه توگه نوي کېږي، په هنر په
تېره بيا شعر کې نوبت له يوه اړخه د همدغو سپېڅلو نو له نوي کېدو سره اړيکه لري.

مثلاً د طبيعت هغه برخه چې د انسان ارادې او لاس په کې بدلون نه وي راوستی اوس زموږ
لپاره ښکلي ښکاري، خو زرگونه کاله پخوا چې د زمکې لويه برخه لاس ناخوړلې پاتې وه
ښايي د طبيعت له يوې داسې منظري سره د انسانانو عاطفي اړيکه داسې نه وه لکه نن چې
ده.

وايي دهند مرتازان، ميان او حقيقت پلټونکي ځنگلونو ته ننوتل، هلته ځنگل په ډېرو
شعرونو کې خپل سپېڅولیک ارزښت لري خو مجنون بيديا ته تللی و، او د کهف ياران د
غره يوې مغارې ته ننوتلي وو.

د چاپېريال توپېر د انسانانو د روحي سکون لپاره يو ايډيال طبيعي امن ځای خامخا مومي، د انسان روحي سکون له ښکلا خوښوونکې غريزې سره اړيکي لري، دا يوازې ويره نه ده، چې موږ تالندې و بريننا ته متوجه کوي، د بريننا شيبه ښکلې ده، د انسان د روح لپاره: ځنگل، شرک باران، سپينه سپوږمۍ، پراخه دښته، د سمندر آرامه خو پراخه سينه او د غرونو ويروونکي گړنگونه د ښکلا، ويرې، آرامۍ، سکون او تفکر گډ طبيعي سوغاتونه دي، خو تردې هاخوا د ښکلا نور مظاهر (بل انسان) او يا د بل انسان په لاس رامنځته شوې ښکلا (هنر) هم د ښکلا سرچينې دي، چې يو شمېر خپرونکي دا هم د طبيعت د ښکلا و برخه يا لږ تر لږه د طبيعي ښکلا دوهم انعکاس بولي دا ټول د سپمبولونو په مرسته زموږ ذهن ته را لېږدي او دا سپمبولونه دي چې د انسان لپاره له يوې پراخې ښکلا څخه د خوند اخېستلو او د غريزې د اوبولو امکان ورکوي، د همدې لپاره شعر د هنر د يوه غوره استازي په توگه د ښکلا ييزو سپمبولونو گڼ شمېر په ځان کې رانغاړي، بلکې دا شعرونه دي چې د انسان اروا د ښکلا خوښوونکو ځواکونو تمثيل د سپمبولونو په مرسته کوي.

يوه بېلگه :

سپوږمۍ (په تېره بيا د څوارلسم پوره سپوږمۍ) د ښکلا سپمبول ده خو څه ډول يو سپمبول. شاعران د خپلې معشوقې مخ له سپوږمۍ سره تشبيه کوي دا يو تشبيهي حالت دی، خو که انځورگر سپينه سپوږمۍ په تابلو کې انځور کړي بيا هم غواړي ښکلا وپنځوي دلته نو سپوږمۍ د محبوبې له مخ سره نه ده تشبيه شوې، بلکې پخپله د سپوږمۍ طبيعي ښکلا مقصد ده، کټ مټ دا کار په شعر کې هم کيدای شي، که شاعر و غواړي چې د سپينې سپوږمۍ د ځلا يوه شيبه د ويونو په مرسته انځور کړي، غواړي يوه طبيعي ښکلا وپنځوي. خو په درېيم حالت کې سپينه سپوږمۍ د مين او محبوبې ترمنځ د خبر رسوونکې (قاصدې) رول لوبوي:

سپينې سپوږمۍ اشنا ته وايه سلامونه

گونگۍ شې ولې

وه گونگۍ شې ولې نه وايې حالونه...

اوس نو پوښتنه رامنځ ته کېږي، چې دا سپوږمۍ ولې په بېلا بېلو هنري چاپېريالونو کې دومره مهمه ده؟

د ځينو کره کتونکو (لکه رضا براهني) په نظر سپوږمۍ يو «شي» دی او دا د انسان هنرمند ذهن دی، چې له دغه «شي» سره داسې عاطفي اړيکه ټينګوي او موږ ته داسې ښکلا تمثيلوي، چې زموږ خوښېږي.

په دې ټولو حالتونو کې سپوږمۍ د ښکلا، رڼا، سپين والي، وچتوالي او يا طبيعي حالت لپاره د يوه منل شوي سېمبول په توګه زموږ په ذهن کې منل شوې ده. راځئ يوې کيسه ګۍ ته ځير شو:

وايي کوم ماشوم په اسمان کې سپوږمۍ وليده، نو په ژړا يې پېل وکړ چې هغه ماته راکړئ، پلار و مور حيران وو، چې څه وکړي، له ډېر کړاو وروسته کوم هوښيار په يوه لوبنې کې اوبه کېښودې چې ماشوم په کې د سپوږمۍ تصوير وليده نو غلې شو او له لوبنې او اوبو سره يې لوبې پېل کړې. ماشوم سپوږمۍ ترلاسه نه کړه، بلکې د سپوږمۍ تصوير يې ترلاسه کړ.

زموږ ذهن هم د همدې ماشوم په څېر دی، د سپوږمۍ ښکلا ته تېرى ذهن د هغې په تصوير هم خپله تنده ماتوي او که نه د سپوږمۍ حقيقي نما داسې نده، لکه موږ ته چې ښکاري، سپوږمۍ يوه تياره گردۍ (کره) ده، چې له تورو خاورو او ډېرو جوړه ده او هيڅ ښکلا نلري، دا له لمره د رڼا اخيستلو په حال کې د هغې يو ډير لرې تصوير دی، چې موږ ته ښکلی ښکاري او د هغه ماشوم په ځير يې موږ هم له يو ډول سېمبوليکې ښکلا څخه خوند اخلو. په مجموع کې ښکلا ته تېرى ذهن غواړي د سېمبولونو په مرسته ځان مشوع کړي.

په تغزلي شاعري کې سېمبولونه ډېر ځله د انساني ښکلا پر مدار را څرخي. په تغزلي شاعري کې د ښکلا ييزو سېمبولونو نوبتګر شاعران هغه دي، چې په شعرونو کې تصوير پنځونې ته اهميت ورکوي. د ليريکو (غنايي) شعرونو شاعران فکر کوي، چې د ښکلا مخامخ ستاينه وچه او بې خونده ده.

سېمبولونه مرسته کوي، چې لوستونکي په تدريج سره د ښکلا ټول اړخونه په خپل ذهن کې تمثيل کړي او ورو ورو يې له لمس څخه خوند واخلي.

رضا براهني د نامتو سېمبوليست (مالارمه) له خولې ليکي:

«د يو څه د نوم اخېستل د شعر درې پر څلورمه برخه خوند له منځه وړي، ددې په وړاندې د يوه شي تدريجي انګېرل ډېر خوند لري». (طلا درمس ۲۴۳)

په کلاسیکو شاعرانو کې بیا هم خوشال بابا د ښکلا ییزو سېمبولونو هغه لوی پنځوونکی دی، چې د تغزلي ښکلا ډېر نوي سېمبولونه یې هست کړي او یا یې هم قراردادي سېمبولونه د تخییل په ځواک نوي کړي دي.

که د ما د ږیرې یو ویښته تور نشته

لا د ما و تورو زلفو ته زړه شته

تږي ولې تشنه لب بې ځایه گرځي

چې نژدې ورته خوږې سرې اوبه شته (کلیات ۲۱۰)

موږ په زړه پورې کې د عشق او له مینې څخه د ټول خوند اخیستل په سترگو وینو خو خان دا هر څه په سېمبولونو کې نغاړلي دي.

تور ویښته، تورو زلفو ته زړه کېدل، تنده، خوږې سرې اوبه هغه ښکاره سېمبولونه دي چې د خوشال بابا په زمانه کې یې نوي او فردي گڼلای شو، چې زموږ سترگور شاعر ایجاد کړي.

د بابا دا غزل هم لولو:

که د یار پسې څوک سپینې جامې رنگ کا

اواره دې د نیمگړې دنیا ننگ کا

شپه او ورځ دې پسې ژاړي یار دې غواړي

که مین وي په ریښتیا ځان دې ملنگ کا

و اشنای و ته د یار مینه خرگنده

لکه قصد چې له ډیوې سره پتنگ کا

دا د غم کښتۍ چې گرځي په دریاب کې

یوه ورځ به یې ذرې ذرې نهنګ کا

ښایسته بلا دې ولیده خوشاله

اوس که زړه منع کوي سترگې دې جنګ کا (کلیات ۲۴)

د شعر په یوه ټوټه فکري زمکه (سپینې جامې رنگول، ملنگ، قصد کول، د غم کښتۍ،

دریاب، نهنګ، ښایسته بلا، دسترگو جنګ او نور) هغه په زړه پورې سېمبولونه دي، چې

په کلاسیک پېر کې یې د خوشال په څېر یو شاعر رامنځ ته کولای شي. البته هېره دې نه

وي، هغه مهال چې د غزل د پېژندګلوي او جوړښت له مخې هر بیت بیل مانیز یوون (واحد)

گڼل کېده، د ټول غزل مانیز تړون نه خو اسانه و او نه هم د پام وړ، د یوې سېمبولیکي او

انځورېزي اړتيا له مخې خوشال خټک دې چارې ته پام اړولی، چې یاد غزل یې یوه بېلگه ده.

د یو بل نازکخېال شاعر (حنان بارکزي) یو غزل به ولولو چې له لېريکو سېمبولونو مالامال دی:

بنفشه چې دې پیدا پر نسترین شو
له غصې دې غم مېلمه زما حزين شو
حيران کښېناست و تصوير ته در خسار ستا
چې ناظر ورته نقاش د چين ما چين شو
له ما مه پتوه حال زه در خبر یم
د زړگي **مرآت** مې هسې رنگ دوربين شو
له دې غمه ولې نه ژاړم سرې سترگې
چې آشنای مې له رقيبېه همنشين شو
ستا له غمه نه یم څه یم چې دا هسې
لا د دېرشو کالو نه یم موی مې سپين شو
پښه په لار کې د عشق مه ږده بوالهوسه
پر دا لار باندي مانده روح الامين شو
پر گلشن دمخ دې عيش رقيبېان کا
دا «حنان» دې د غمونو اباسين شو (حنان دیوان ۹۷)

د حنان په زړه پورې سېمبولونه (اباسين)، (روح الامين)، (د عشق لاره)، (سپين موی)، (د چين ما چين نقاش)، (بنفشه)، (نسترين) او نور ښيي چې دغه شاعر د غنايي په زړه پورې تجربو او د ښکلا پنځونې له تصويري ځواکه برخمن شاعر دی. کله کله یو ځانگړی سېمبول د یو شاعر په شعر کې رنگارنگ حضور لري، د یوه شاعر لپاره ځینې سېمبولونه پر ځان ناخبرې (ناخودآگاه) شعور کې د ډېرو خاطراتو تداعي کوونکي وي، چې داسې سېمبولونه پر تخیل او تخیل ځواکمن اغېز ښکاري. له دې امله په شعر کې پراخ او له نوښته ډک حضور بیا مومي. د کاظم خان شیدا په شعرونو کې (آئینه) همدا سې یو سېمبول دی، راحی ددې سېمبول څو جلوي وگورو:

هر ناظر چې ننداره ستا در خسار کا
ستا صورت به زړه کې ځای آئینه وار کا

یا :

و آئین ته دې حیرانه آئینه شوه
تا چې هېره کړه له نازه خودبیني هم
او :

ستا د مخ پسې بې هسې بې تابي ده
چې پیدا د آئینې په خاطر زنگ و
په خپل ادبي عصر کې د نازکخېال حمید دا خو بیتونه هم په زړه پورې، فردي اونوي
سېمبولونه لري :

چې په خیال ستا د سرو شونډو نسکور پروت یم
د اورو غوندې سپک شوی په اور پروت یم
را له راهمساد قد د زړه په لاس کې
په کوڅه کې ستا د زلفو شب کور پروت یم
زه که کک وای د پیغور باد به وم وړی
ولي خاورې یم په در ستا په زور پروت یم

(حمید دیوان ۱۳۰-۱۳۱)

په شعر کې د سېمبول مجرد ذکر د ابهام لامل ګرځي او په شعر کې شاعرانه صمیمت او
بنکلا ته زیان اړوي، نو د همدې لپاره په یوه مانیزرکن کې دهر سېمبول لپاره د یوه عاطفي
بستر رامنځته کول اړین کار دی، په کلاسیکو شاعرانو کې حمید موشګاف، کاظم خان
شیدا او خوشال بابا په دې چاره کې برلاسي شاعران ګڼلې شو او پورته شعر د حمید مومند
همداسې یوه هڅه له وراهه ښيي.

په غنایي او تغزلي سېمبولونو کې مهمه داده، چې یو سېمبول اوریدونکي اولوستونکي
ته د یوه ښکلي انځور بشپړ تصور تداعي کړای شي.

د سېمبول ځواک (قوت) دهغه د تداعي له بشپړتوب سره تړلی دی، دا په تېره بیا په یوه
داسې ذهني چاپیریال کې مهمه ده، چې د یوه ټاکلي او مطلق مدلول نښه نه وي. د بېلګې
په توګه په اساطیري او حماسي سېمبولونو کې تاسو له یوې ټاکلې او واضح پېښې،
خبرې، کیسې او یا خاطري سره مخامخ یاست چې د دوهم ځلې ذهني تمثیل لپاره لنډه او
مخامخ پروسه بشپړوي، په عرفاني مسایلو کې هم سېمبول تر یوه بریده د تصوف له هغو
فلسفي مفاهیمو سره اړه لري، چې لوستونکي یې ژر درکولای شي، خو په ښکلا ییزو او

غنایي مسایلو کې لوستونکي هر ځل د ښکلا خوښوونې له یوې نوې تجربې سره مخامخ دي، که څه هم په کلاسیکو متونو کې د ښکلا په اړه د شاعرانو ذوقونه څه ناڅه کلیشه شوي وو: سړې شونډې، د وینسته په څېر نرۍ ملا، تورې اوږدې زلفې، لوړه ونه، سپین رخسار، تورې سترگې... تا به ویل گرد سره شاعران دیوې معشوقې په ستاینه لگيادي، خو په نوي معاصر شعر کې ښکلا یوازې د میناتورۍ له ځانګړتیا څخه راوتلې ده او په ښکلا پورې اړونده تجربې تر ډېره بریده فردي شوي دي، ځکه د ښکلا خوښوونې له فردي تجربو څخه په رامنځ ته شوي هنر کې سېمبولونه یو څه ډېر مناسب چاپېریال ته اړتیا لري، چې ټوله هغه ښکلا او عاطفې ځواک تمثیل کړای شي چې شاعر او هنرمند یې غواړي خپل مخاطب ته ورو لېږدوي.

غنایي او لېریک سېمبولونه ډېر ځله د حالت او حسي انځورونو په رامنځته کولو کې مرسته کوي.

د براهني د استدلال له مخې له اشیاوو سره د عاطفې اړیکې له تېنګېدو سره مرسته کوي. اشیا زموږ په ذهن کې را ژوندې کوي او داسې وړتیا ور بښي، چې زموږ د ښکلا خوښوونې تنده خړوبه کړای شي دلته سېمبول یوه واحده او مجرد ښکارنده (پدیده) نه ده، بلکې د اشیاوو د یوه غونډ (مجموعې) استازیتوب کوي.

د حنان بارکزي دا خو بیتونه گورو:

دا شبنم پر مخ د گل دی قطرات

که عرق دی پر رخسار باندې نقات

دا یې تارد زلفو کوږ و خوله تر پریوت

که افعي حلقه وهلې پر حیات

په اول بازي د مینې په شطرنج کې

تاپه رخ کړ زما د زړه بادشاه را مات (حنان دیوان ۱۲)

لومړی بیت ټول ددې لپاره یو تصویرې غونډ جوړوي چې موږ ته پر یوه ښکلي مخ د خولو څاڅکي ترسیم کړي، «رخسار» د یوې داسې ښکلا سېمبول دی چې شاعر یې د تشبیهي توصیف په مرسته انځوروي خو په خپله رخسار وروستی موخه نه ده، د شاعر د معشوقې ټوله ښکلا داده، چې په دوهم بیت کې لا پسې ښکلي انځور شوې ده. خو درېیم بیت بیا د حالت په ترسیم کې مرسته کوي چې د معشوقې مخ یا رخ (په دواړو مانا وو) څنګه د شاعر د زړه بادشاه ماتوي. په درې واړه بیتونو کې موږ له یوه سېمبولیک غونډ سره مخامخ یو نه

له څو مجردو سېمبولونو سره چې وکړای شویو په یو ورته اشاره وکړو، یا یې د تفسیر او تعبیر لپاره له خپل تخیل څخه کار واخلو.

ځکه نو پایله اخلو؛ په غنایي اشعارو کې، چې آر موخه یې د ښکلا پنځول دي سېمبولونه له خپلو شالیدونو سره ډېر تړاو لري او ښایي د اشیاوو له یوې مجموعې سره د احساسې اړیکو په یوه ځانګړي چاپېریال کې وڅېړل شي. په دې توګه موږ وینو چې په شعري تصویرونو کې له تشبیهاتو او استعارو سره د سېمبول توپیر هم جوتېږي او دا زباتېږي، چې سېمبول یوازې له یوې تشبیه یا استعارې سره نه، بلکې له یوې تشبیهې او استعارې مجموعې سره سرو کار لري او دا مجموعه هغه څه ده، چې که له خپلو ټولو تکتیکونو سره سمه رامنځته شي یو بریالی شاعرانه انځور جوړوي.

څلورم څپرکی

په معاصرې پښتو شاعری کې د سېمبولونو نوښتونه

په اوسمهالې پښتو شاعری کې د سېمبولونو (په تېره بیا د نویو سېمبولونو) د کارونې یوه نوې څپه هغه مهال له ورايه را څرګنده شوه چې پښتو شاعرانو د نړۍ له نویو ادبیاتو سره مخامخ اړیکه ومونده.

ښایي همدلته یې څرګنده کړم، چې دا سېمبولونو ته یوازې د ځانګړي او آگاهانه پام اوښتلو تر بریده نه، بلکې په شعري زمکه کې له سېمبولونو څخه د ګټې اخیستلو د تاکتیکونو تر زده کړې پورې د پرمختګ څپه وه.

پښتو شعر ته د سېمبول له نوې زمانې څخه یې که را پېل کړو نو د افغانستان په ادبي حوزه کې استاد بېنوا، سلیمان لایق، استاد الفت، بهالدين مجروح او نور نیو کلاسیکان یې

پیلوونکي دي او په پښتونخواه کې بیا دا لومړیتوب د غني خان او امیر حمزه شینواري نومونو ته وررسېږي. یاد شویو شاعرانو د خپل مهال په داسې یوه هنري - سیاسي او ټولنیز پېر کې شاعري کوله، چې د ښکلا او هنر تر څنګ یې په شاعرۍ کې تعهد او ژمنتیا هم پالنه، له غني خان پرته نورو یادو شاعرانو ډېر ځله سپمولونو ته د نامخامخ اړایې لپاره پناه ورله.

د بېلګې په توګه نامتو ریفورمیست ارواښاد الفت د خپلو خبرو د رسولو لپاره له سپمولونو څخه مرسته اخیسته، استاد روحي د هغه د یو شعر په اړه لیکي:

«په پښتو ادبیاتو کې هم (غني) او (الفت) کله کله خوبونه ویني، د الفت (زما خوب) د پښتو شعر مشهور شاهکار دی. په دې خوب کې شاعر د خپل وخت پر استبداد، استثمار او فجایعو باندې رڼا اچوي او داسې پېشګویی کوي، چې د ظالمانو مانی به نسکورې شي او د عدالت لمر به راوڅیږي.

دادی (زما خوب) څخه یو څو بیتونه:

اوربل یې ما په خوب کې پریشان لیدلی دی
ستا بخت خو مې رقیبه دغه شان لیدلی دی
د گلوهار په غاړه محبوبا شوه را حضوره
بلبله دا وطن مې گلستان لیدلی دی
کارغان به په کې نه وي بلبلان به په کې وي
باغونه به سمسور وي ما باغبان لیدلی دی
تعبیر یې کړې ما په ظالمانو به چپه شي
چپه کاکل مې خوب کې د جانان لیدلی دی
مهيار به دې په پوزه شي د سرو زرو خاونده
په سرو شونډو د پاسه ما پېزوان لیدلی دی
زه پټې سترګې نه یمه په هر څه اوس پوهېږم
په خلاصو سترگو باندې ما جهان لیدلی دی»

(ادبي څېړنې ۱۰۹)

استاد روحي ادعا کوي چې استاد الفت په دې شعر کې پر استبداد، استثمار او فجایعو باندې غږېږي. مګر په شعر کې دا یو هم نه دي یاد شوي.

استاد الفت نه د (استثمار)، نه د (استبداد) نه د (فجايعو) نوم اخیستی بلکې هغه (اوربل)، (رقيب)، د (گلوهار)، (بلبل)، (گلستان)، (کارغان)، (چپه کاکل)، (باغبان)، (سړې شونډې)، (پېزوان)، (پتې سترگې) او نور سمبولیک مفاهیم یاد کړي دي، نو استاد روحي ولې له دې شعر څخه داسې تعبیر کړی دی؟

دا ځکه چې استاد الفت د خپلو سمبولونو، سمبولیک کلام او هغو قرینو، چې په شعر کې یې شته همدغسې یو پیغام اړایه کوي.

استاد روحي د استاد الفت خوب همداسې تعبیر کړی دی، ځکه د شاعر په خوب کې سمبولونه په ښکاره نارې وهي چې:

تعبیر مې کړی ما په ظالمانو به چپه شي

چپه کاکل مې خوب کې د جانان لیدلی دی

ښه خوب او ښه تعبیر. شاعر مرسته کوي او کره کتونکی ټول مفهوم را اخلي. که استاد الفت په خپل شعر کې د استثمار په وړاندې شعار ورکړي وای مثلاً لیکلي وای:

مړدې وي استبداد

ژوندی دې وی عدل و داد

ظالمان به ټول نابود شي

زه یې وایم په فریاد ...

نو آیا استاد روحي به داسې شعر هم شاهکار گڼلی وای؟ فکر نه کوم. استاد الفت د سمبولونو په کارولو سره نه یوازې هنر پنځولی، ښکلا یې هسته کړې، د مینې، ښایست او بدلون خبرې یې کړي.

د استاد روحي په څېر څېرمې کره کتونکی یې دې ته اړ کړی، چې د هغه شعر شاهکار وگڼي او داسې شعر رامنځ ته کړي، چې زه او ته یې نن هم له لوستلو خوند و پند واخلو.

د افغاني ادب په معاصره دوره کې د ناقراردادي، نویو او ابتکاري سمبولونو کارول د شلمې پیړۍ له دوهمې نیمایي څخه را په دې خوا ډېر دود شول، چې په پښتو ادب کې یې له سر لارو څخه یوهم ارواښاد استاد بېنوا دی.

داستاد بېنوا په گڼو شعرونو کې د نویو سمبولونو بېلگې موندلای شو، چې په شعوري توگه د پیژندل شوي (سمبولیک) ارزښت له مخې کارول شوي دي، خو زه یې په دې لیکنه کې هغه مشهور تمثیلي شعر را اخلم، چې د هماغه وخت او عصر په تاریخي بستر کې د

يوه گنهمانيز اثر په توگه د ډېرې خبرې او شننې وړ دی. دا شعر (دکلورنخور) نومېږي او داسې پېلېږي:

د کلورنخور

هاخوا، دې خوا
غځیدلي هسک دنگ غرونه، بڼکلوې د اسمان شونډې
پر سروبي تکی سپینې د سپینو واورو، او:
پټ په زړو کې یې لعلونه
شنې تالې، شنې لمنې وي د سرو غاټو لوډ کې
پښې یې روڼو چينو ورو ورو ورمینځلې ځلیدلې
(په) نڅا گډ د تنخرو کټکت، اخندا د زوکو، وي سندرې د بلبلو
خو په دې خیالي جنت کې خپه سوې انگازه هم خپريدله، تیتېدله
په ژړانده، ویرلرلې لړزیدلې اسویلو یې دا ویله،
ورو ورو ناڅي؟!
ورو ورو خاندی؟!
هو، ددې غرو په لمنو د دښتونو په بستر کې،
(یو) ناروغ پروت، له کلو کلو راهیسي،
مړلانه و، خو مړ ژواندی، پروت بې حاله او بې توانه
«خیرات خور» یې ناست و سرته،
«دمگر» وې گوندې وهلې، د رنخور جیب ته یې کتله ناست یې
پښو ته، او:
ژر ژر یې خوځولې پندې شونډې
«خان» ښی خواته وه وهلې، خپله ډډه ورته پروت یو غټ چلم و
ناست «ملک» یې و کین لور ته، پرسیدلې خپتور
د هغه ناروغۍ دوی ته وه، اختر
«خیرات خور» ډیرې ته لاس کئ ویې واهه دا هسې شخوند،
د خیرات فکرونه بویه د رنخور حال دې بې خوند،
خان چلم کش کئ خپل خواته، بیا تازه یې کړله غاړه، ویې ټوخله سخت په زوره ویې ویله:

«دا چې ساه په کې چلېږي دا هم گوره برکت ستا د دعا دی
«دمگر غوڅه کړه لکۍ، د خان د گپ تر چف چف وروسته
داسې د خپل ځان شو په ستاینه:
«ما هم پوخ دم پر «چو کړی»
«ملک» وغږو مېد په زوره ويې ویل:
«هو ملنگ بابا! دا هم ستا دم اثر دی چې آرام پروت دی
بې واکه بې دوا او بې غذا لادی ژوندی په د دنیا
«خیرات خور تسپې شمېرلې ويې ویلې:
بیا هم بویه خیراتونه
د مگرونو ډل په زوره، وې چې
«حق ده صدقه رد بلا»
خان ملک شول وار خطا خو «خان» سرو بنوراونه
«بنه مو وویل مگر؟»
«خیرات خور» پر غږ مېوهله
«نه غواړې اگر مگر دا هم تاسې خان یاست چې ترې د خیرور،
«ملک» د «خان» ملاتړ شو خوله یې پریکړه په وینا،
تاسې بنه وایاست، خو بنایي چې د خان دا فکر وینه، څه چې پاتې ورنځور ته موږ لا وخته
دي ختلي، نور څه پاتې نه دي ده ته، چې خیرات پرې وکړینه:
«دمگر» شاوخوا کړه چف بیا یې داسې کړله پف
«ته بیا کړې څه عجایبې؟ که یې څه نه درلودلی، مونږ ترې غوښته څه، بیا پرده څله
چاپېروو؟!»
«خان» په کټ کټ وخنډله، «خیرات خور ته» یې وویل
«ودې کړه پخه خبره ته واخله به وي را پاتې؟
«خیرات خور» کړه شمله شاته وي کتل د غوجل خواته
وی ویل په خوشالي:
«هغه هغه ده غواگۍ شي خیرات دې دا گړی، چې بلاوي و تنبینه»
«ملک» وخنمید: څه وایې؟
دا غوازما په وښو پایي

بل د چا په مله تله نه ده
خوک يې زما خخه به بيايي
دا زما ده د چا نه ده»
دا وخت ، له بې تابيه، رنځور لاس وغورځاونه، ونښتې د «خان» له مخه خان په خښم
وغړومبله.
«اوه» په لاس کې لا توان شته؟ دا عجيبه رنځور ماردی چې لاسونه غورځوينه، زما په خيال
چې رنځور نه دی، هسې خوشې يو ټگمار دی، ژر يې وتړئ لاسونه»
«دمگر» بيا چف چف شروع کئ وې چې «بيا پيری پې راغی» ټوټکه غواړي پيريان رايې
غلل تر غاړې» شکرانی ورلره بويه»
خان پټکی له سره خلاص کئ، ټينگ يې وتړل لاسونه، د رنځور وچ مړوندونه،
ودريد رنځور له درده، روڼې لږ کړې سترگې سرې.
جوړې د وينو سرې کاسې
«د مگرو ترهيدنه» فضل فضل» يې کره نارې بيا يې داسې کړې چغاړې
«ټينگوه يې خان کاکا، د رنځور سترگې پيريانۍ شوې
خيرات خور هم وار خطا شو
وې: «راوړي يې کتاب کې، د پيريانو په دې باب کې
وتړئ د رنځور سترگې، وينې تورې بلاگانې
«ملک» وغړمبل چې:
«هو کې: په کتاب عمل ضرور دی، د رنځور کاته بې باک دي
هوسا يې ورلره بويه وينبول يې خطرناک دي»
ټولو وويل په گډه:
«وتړئ د رنځور سترگې، باڼوگان يې لکه ژرگې
چې له شره په امان شو»
«خيرات خور» شمله کره خبرې، ټينگې وتړلې، سترگې، د رنځور
رنځور بيا له ډېره درده پر هونښ راغی
«رانه خه غواړئ ظالمو!
لا مو زړونه ساړه نه دي؟
تاسې زما هر خه کره غصب

لانسونه ماره نه دي؟
زما د ځمکې سرې غلې، زما د باغ خوږې میوې ټولې تاسې وختلې،
زه مو پرېښووم بې واکه، بې
اسرې،
لا نور څه غواړئ له مانه
دغه تش کاته مو هم لا پیرزونه دي ظالمانو
چې مې سترگې راتړئ ستمگرانو
«خیرات خور» په توبو گډ شو وې: اخره زمانه ده توبې وباسئ یارانو:
د رنځور حال مو بتر شو پرتې وایي، گډې وډې، په چټیا تو خوشې سر شو
ما ویل چې خیرات وکئ، خودا تاسې نه منله
رنځور بیا په زگیروي سر شو خوله یې ورو، ورو پرانیستله:
«چټیات نه دي رښتیا وایم، زما لاس به وټاکې زما پښې به پرسیدلې په ستریا به مې گټلې
زما د لاس او د پښتو گټې، بیا به تاسې وختلې
تاسې هر څه خورئ خو نه خورئ زما رښتیا غم.
«دمگر» لاس په خوله ورکېښود په چف یې کړه خوله وازه
دا خبرې شیطاني دي، بدشگون دي بدشگون، اوس پیریان یې راغلل خولې ته
ژر یې وټړئ دا خوله، چې فساد ترې ولاړېږي
وتوخله ملک، خان، خیرات خور هم ورسره مل شو، ټولو وویل په گډه:
«هو په کار نه دي رنځور ته غږېدل ډېر
ژر یې خوله ورپټوئ!»
د رنځور خوله تړل کېږي خو دې وخت کې
د دروله لرې منځه د زلمو پیغلو سندر
د رنځور غوږ ته رسېږي
«غلي شانته اوښتون دی بدلوي د زمانې رنگ»
سره و خوځید رنځور بیا، خو بې واکه بېرته ولوید
«خیرات خور په نارو سر شو:
«خیر، خیر، دا څه زوږ دی، ناآشنا غوندې ښکارېږي، د رنځور حالت یې بد کا»
«دمگر» چف کړه بیا یې ووي:

نوي نوي پير يانان دي، راوتلي له درونه
بد هېسته يې غږونه، د رنځور حال به بتر کا ژر يې وتړئ غوږونه
د زلمو ناره نژدې شوه داسې شان او ريده کېږي!
«دې وړې زوړ رباب دی
زوړو مطرب خانه خراب دی
زوړ آهنگ د روح عذاب دی
نوی ساز نوی آواز دی
هم شو نوی د نغمې رنگ
غلي شانتنه او بښتون دی
بد لوي د زمانې رنگ
ملک و غږ مبيد چې» دا بيا څوک مستان دي، ناخبره ناپوهان دي،
په دې پوه نه دي چې دلته بې له دې څلور قوتو بې له دې څلور طاقتو بل هېڅ واک نه منل
کېږي نه ځا بېږي»
خان بریتونه تاو را تاو کړل او په ډډې رغ يې وويله:
«مستان نه دي ليونیان دي پرېږدئ تاسې چې دوی راشي بيا به وگوري يارانو،
چې سرونه يې داسې وکوټل شي لکه سرونه د مارانو
په دې وخت کې ډله راغله د زلميانو ودریدله د رنځور سرته نږدې داسې يې وکړه له پوښتنه
گروېږنه
«دا رنځور دی ستاسې مخکې که دلو بوده نانځکه ستاسې لاس کې؟»
خان ملک وقاریدله له پوښتنې د زلميانو په غضب يې وپوښتله،
ويي ويله
تاسې څوک یاست؟ څه مو حق دی، د رنځور په حقله هېڅوک نه پېژنئ څوک»
خيرات خور کتاب پرانيست حکم يې داسې کئ بيان
چپ شئ چپ شئ، کشرانو حق دی حق د مشرانو
دې کتاب کې دي راغلي ما په دې سترگو ليدلي
واک اختيار دی د خانانو څه چې کرينه ښه کوينه
يا د غټو ملکانو، نور حق څوک نه لرينه»
ملک و غږ مبل له قصده

«زموږ تورې تورې ډېرې په دې کار کې شولې سپينې خو تر اوسه زموږ مخ ته، داسې ونه دريدل څوک»

له کوم غاړه يا ست راوتي بيا په دې اټن کښيوتي
ځي، ځي ځي په خپله لاره زموږ رنځور موکي بې واره
ناقراره شو تپېږي

زلمو ناره باندې کره چې

د رنځور حال چا بد کړی؟

چا دې حال ته رسولي؟

لاس يې بند سترگې يې بندې خوله يې بنده،

په غوږو کې يې ټوکړې،

دده هر څه تاسې يو وره که څاروي

مخکې ټغرې

ده گټل تاسې خټل دی بې واک پروت بې اسرې تاسې وکړلې چرچې،

دا کوم انسانيت دي؟»

«دمگر» چف کړ له کرار، تف يې کړه د خولې نسوار

بيا يې وکي دا گفتار:

«مگر موږ انسانان نه يو چې را بنايست انسانيت؟»

زلمو وويل «ياست خو انسانانو کې توپير دی

څوک بلا رنځور ته، څوک دوا رنځور ته

تاسې هغه انسانان يا ست چې رنځور و؟

هر څه هر څه ځنې اخلي بيا يې مټې ورتړئ

نه يې پرېږدې چې څه وويني يا څه واورې، څه ووايي

خو د خپل غرض دپاره، هر څه به کوي

دا نو څه انسانيت دی؟»

خان په کټ کټ وخنډله ويې ويله

که وار ستاسې شي زلميانو

څه به وکړئ مغرورانو!

دا يې گز دا يې ميدان، دا رنځور انسان

زلمو وکتل یو بل ته، سم شوه ټوله وکتل ته
خان، ملک یې کړله لرې «خیرات خور» جوړ شو وځغل ته
«دمگر» پټ شو کودړي کې،
زلمو پرانستلې سترگې د رنځور، هم لاسونه، هم غوږونه،
هم یې خوله، بیا یې پاڅوه رنځور،
له کټه پر اوږو کې کړ اوچت
خان ورته حیران حیران کتل
وای زما خاني؟!
ملک بیا په حسرت، حسرت ویل:
وای زما ملکي؟!
خیرات خور رټ رټ ژړل!
وای زما خیرات?!
دمگر له خواشینۍ شین شین کیده:
وای زما شکرانه?!
خو زلمو سرکړه هغه خپله ترانه
«غلی شانتنه اوښتون دی بدلوي د زمانې رنګ»

ددې شعر اصلي کرکټر (رنځور) یو گنهمانیز سمبولیک شخصیت دی. رنځور افغانستان دی، رنځور زموږ ملت دی، رنځور هغه ولس دی، چې د تراژیدۍ او کومیدۍ ترمنځ زانگي او خان و ملک و دمگر و میراث خور یې په رنځور اوږو سپاره دي. د سمبولیکو آثارو یوه ځانگړنه داده، چې له بېلا بېلو سمبولونو څخه، له هر عصر و زمان سره سم، نوي نوي تعبیرونه اخیستل کیدای شي. دا ضرور نه ده، چې خان و ملک دې دهماغه وخت خان و ملک وي، چې استاد بېنوا پېژندل. دا نومونه د هر زورور لپاره مناسب سمبولونه دي. کیدای شي اوس هم ددې ملت اوږې نه وي سپکې او رنځور لا رنځور شوی وي. موږ اوس هم د دمگر و د تزویرونو په جال کې راگېږو او لا هم یوه ځوان خوځون ته اړتیا لرو، چې را غږ کړي «غلی شانتنه اوښتون دی بدلوي د زمانې رنګ»
استاد بېنوا دا شعر لسیزې پخوالیکلی دی، خو زموږ رنځور لا نه دی رغیدلی، عجیبه ده چې رنځور لا هم له هماغه رنځه رنځېږي، د بې خبرۍ له رنځه، استاد بېنوا د خپل رنځور

سترگې، غوږونه، خوله او لاس تر ملي بللي دي. يو چا ورتړلي دي، زورورو، مكارو، د تزوير او ريا خاوندانو، د دوستۍ په جامه كې د بنمنانو، رنځور لاهم د زورور په يرغمل كې دى. فقط يرغمل نيونكي بدل شوي يرغمل نه دى خلاص شوى، انقلابونه راغلل خو د ملك او خان پر ځاى يو بل ډول زورور او بيا يو بل ډول، پردي او خپل هر چا رنځور لا پسې وتاړه، ويې زبېښه، ويې واهه، زخمي يې كړ، خو رنځور خلاص نه شو. د عدالت، دموكراسۍ، بشري حقونو، سمون، وينستيا، روښانتيا او اوښتون غږ لاهم له لرې درو څخه راځي، دا د نړيوال كېدو بهير دى، خو د زلميو آزادي بښونكو، شعور وركوونكو ډله لاهم نه ده رارسيدلې چې ووايي:

غلى شاتته اوښتون دى بدلوي د زمانې رنگ

مونږ لا د خپل رنځور سترگې، غوږونه، خوله او لاسونه نه دي ور پرانيستي، وينستيا، روښانتيا او اوښتون ته لاهم د آب حيات غونډې اړتيا شته. استاد بېنوا د خپل شعر سمبوليك جوړښت، تمثيلي زمينه او بستر داسې طرح كړي، چې هر سمبول په كې په خپل هنري چاپېريال كې د بشپړ ذهني حركت ځاى لري. استاد بېنوا له يوه «گل» څخه گڼ اجزا را معرفي كوي او همدا ده د انتزاعي او عيني پديدو او مفاهيمو ترمنځ د استدر اكي پول جوړول.

استاد بېنوا كه لومړنى نه وي نو الحق چې د پښتو معاصر شعر له لومړنيو سمبوليستو شاعرانو څخه دى. په تغزلي شعرونو كې دمجردو سمبولونو كاروونكو ته په معاصر مفهوم سمبوليست شاعران نه شو ويلى، سمبوليست شاعران هغه دي چې په خپلو شعرونو كې يوه سمبوليكه پروسه د تصويرونو په مرسته داسې بشپړه كړي، چې لوستونكى د خپل فكر په مرسته د ټولو كلماتو او انځورونو تر شا پراته مفاهيم درك كړي او له دې استدار كې پروسې څخه يې هنري تنده خړوبه شي.

د كلورنځور شعر همدا سې يو شعر دى، په ښكلي انځوريزه وينا پيل شوى دى، بيا وروسته په غير مستقيمه بڼه د سمبولونو معرفي ته راځو او بيا د شعر پېښې وينو.

استاد بېنوا په شعر كې د سمبولونو د درك لپاره جالبې قرينې وړاندې كوي. دهسكو دنگو غرونو په لمن كې، چې په سري سپينې واوړې دي او په زړه كې لعلونه، يو ناروغ پروت دى، ناروغ افغان ولس يا افغان وطن دى او ددې لپاره (دهسكو دنگو غرونو لمن) هم ښكلاييز او تصويرى ارزښت دى او هم د سمبول د پېژندلو لپاره په زړه پورې زمينه.

له همدې ځايه بيا د شعر تر پايه ټول تصويرونه، پېښې، کلمات، د وړو انځورونو عمودي
اوافقي اوډون، کرکټرونه، اصطلاحات او ترکيبونه له خپلو لومړينو او ښکاره مفاهيمو
څخه ورهاخوا پټ خو ډېر په زړه پورې او منطقي نور مفاهيم هم څرگندوي اوزيرک
لوستونکي خبروي، چې رنځور څوک او په څه حال کې دی، چا يرغمل کړی او د خلاصون
لپاره يې څه کول په کاره دي؟ دا رنځور لانه دی خلاص خو له لرې درو څخه د زلمو او پېغلو
غېراخي، چې:

غلی شانته اوښتون دی بدلوی د زمانې رنگ

سليمان لايق د هغې دورې يو بل شاعر دی چې په شعرونو کې يې د سېمبولونو او
سېمبوليک شاليد منظم حضور وینو. رايي له دې ليد لوري د هغه يو شعروشنو:

د شگو کور

څه ده د ژوند د ماشومانو آواز

چې سپېرو خاورو کې خوسې وهي

له تشو شگونه ماني جوړوي

گټې را باسي او ستمی وهي

اې د کوڅو خورو وروړ ملگرو

راي چې نوې لوبه سازه کړو

دغه شگلن کورونه ونړوو

ځان له دې خاورو بې نيازه کړو

دغه د شگو ناتمام کورونه

زور د سيلاو او زلزلو نه لري

دا تورې خاورې، دا فاني باغونه

ارزښت د جنگ او د دعو نلري

راي چې هيلې څه رنگينې کړو

راي چې نوې ترانې ووايو

د زمانې په دې زړو غوږو کې

د ژوندونوې افسانې ووايو

ملگرو اې خورو وروړ ملگرو

له دې ويرېرم چې نابساد به شي

د زمانې د توپانو مخې ته

که سره یو نشی برباد به شی (کیردۍ ۳۲-۳۴)

څوک خبر لایق څه وایي؟ (د شگو کور) ریښتیا هم هغه کوډله ده چې ماشومان یې د سیند پر غاړه جوړوي؟ آیا دا د شگو کور (افغانستان) نه شي کېدای؟ آیا کوم سیاسي اند دود یا لاره نه ده؟ هر څه کېدای شي.

اوس نو اصلي سېمبول وپېژندل شو نور ټول سېمبولونه او سېمبولیک شاعرانه ترنګونه او جوړښتونه همدې ته ورته مرستیال تعبیرونه درلودلای شي؛ (ملګري)، (ژوند)، (نوي لوبه)، (سیندونه) او (زلزلې)، (فاني باغونه) او نور سېمبولونه د شاعر هغه مرستیال شاعرانه لوازم دي چې د هغه د آرموخي د څرګندولو لپاره شعر رامنځ ته شوي.

په پورته شعر کې شاعر قراردادې سېمبولونه نه کاروي، هغه نوي سېمبولونه جوړ کړي دي او په نوي شاعرانه موقعیت کې یې داسې لوبولي چې د هغه ګرد سره مدعا تمثیلوي. د سلیمان لایق دغه تمثیلي شعر سېمبولونو ته اړ دی، په تمثیلي شعر کې سېمبولونه هغه لوبغاړي دي چې د سټیج پر مخ د کرکټرونو په څېر، یوازې (فردی) حضور نه لري، بلکې غواړي یو څه ووايي یا یې وکړي، چې دغه (وینا) یا (عمل) آرموڅه ده، په تمثیلي شعر کې سېمبولونه کارتو کې دي، په خپله موخه (غایه) نه ده بلکې د یوې بلې مانا استازیتوب کوي. د اړتیا خبره هم ځکه رامنځ ته کېږي چې بې سېمبوله تمثیلي شعر د نندارې تش او بې کرکټره سټیج ته ورته دی.

د سېمبولونو د رنسانس د دورې تر ټولو پیاوړې څېره ارواښاد پوهاند بهالدين مجروح دی. دده شاهکار اثر (ځانځاني ښامار) ټول یو سېمبولیک او له نوښته ډک اثر دی. د استاد مجروح په ځانځاني ښامار کې د سېمبولونو شرح ما په خپل یو بل کتاب (اروایي ښامار) کې په پوره تفصیل سره کړې او هلته مې د (ښار)،

(بیابان)، (د ورک سمندر غاړې)، (لاروی)، (ښامار)، (سمخه)، (غرځنۍ)، (شالیلې)، (اژدها ستاینځای)، (دوزخیان)، (پرښته د تروږميو) او نور څېړلي دي. د ځانځاني ښامار سېمبولونه د خپلو شاعرانه موقعیتونو له مخې نوي او ابتکاري دي.

په دې اثر کې اصلي سېمبول (ښامار) د انسان د نفس، خودۍ، انانیت او ایګو لپاره عجیب تمثیلي ارزښت لري، ښار د انساني وجود یوه برخه ده لاروی د حقیقت هغه پلټونکی دی، چې غواړي د هستۍ په راز وپوهېږي هغه د مینې (شالیلې) په مرسته سفر ته ملا تړي او د

انساني روح تياره سمخو ته سرور ښکاروي. لاروی ويني چې ښامار په (زه) کې زېږي، وده کوي او يو مهال خپل زیرنځای نابودوي.
په دې کتاب کې د ارواښاد مجروح پر ځانځاني ښامار ډېر نه تم کېږم، ځکه يو خود بحث له تکراره ويره لرم او دوهم دا چې ددغه ستر سېمبولیک اثر شرح ددې اثر تر حوصلې وتلې ده، ښه به وي چې د ارواښاد مجروح يو بل سېمبولیک شعر د بېلگې په توگه راوړم، چې يو خويي سېمبولونه ټولو ته د پېژندنې وړ دي او بل دا چې په شعر کې (په تېره بيا تمثيلي هغه کې) د هر سېمبول لپاره ذهني انځورونې ځانگړې موقعيت جوړونه له ورايه په کې ښکاره ده او د ځوانو شاعرانو لپاره د سېمبول کارونې روزنيزه بېلگه گڼل کېدای شي. دا شعر «د وطن مور» نومېږي ويې لولئ:

د وطن مور

زمانه شوله آخړه
عجيبه خبرې اورم
د وطن مور ته چا داسې وويلې

لاروی

ای د وطن مورې!
په ما گرانې په زړه پورې
زار قربان دی د میرو شه
د سپیرو شو د شتو شه
خو لعنت دی په بچو شه!

ای د وطن مورې په ما گرانې
نن اختر دی، بختور دی

داکمیس دی پرون تور وو
نن هم تور دی
خرپرتوک دی خیری خیری
نوی نه شو
خواختر دی مبارک شه
گرانی موری !

ای دوطن موری
بنه دی بنه دی
چی پرتوک دی خرپخن دی
خیری، خیری
دهیچا نه په کاریږی
نه خرخیږی
ځکه ستا بچی دیرزبنسته نارینه دي
خرخوی دمور پرتوک هم

ای دوطن موری
ستا بچی څنگه بچی دی؟
انسان نه دی
دی پخپله هم هیڅکله
ځانته نه وایی "انسان" یم
کله وایی "زه مرغه یم"
بیا پیښی کړی درمرغانو
کله وایی "ځناور" یم
په څلوروشی روان بیا

ای دوطن موری

ستا بچی خو انسان نه دی
راته ووایه خپل راز اوس
تاراوړی دی له کومه؟
له کوم اصله، له کوم ذاته، له کوم نسله؟؟

ای دوطن موری
راته ووایه خپل راز اوس
ته چی پیغله بنایسته وې
خه پسات درباندي وشو؟
دانگر ترشا بیدیا کې
ستا کوم غل دلاری مل شو؟
یا دشیپې په تروړمی کې
خه بلا وه؟
په پالنگ دروخته

ستا بچی وایي
"ځناوریم" خو باچا د ځناورو
زه یم زمري په دې نړۍ ترما اتل نشته
بل په کابل نشته، بل په زابل نشته

په رښتیا چی ځناور دی
خو، باچا د ځناور
بی کسانو، بی وزلانو ته شین پرانگ دی
غوښی خوری دکونډو ورونډو یتیمانو
ماتوی وروړ او تربور خپل
چی زور زیات ورباندی برشي

نو، گیدر شي
چل وټی کړي
خغلوي در کور چرگان بیا

دا عجیبه ځناوردی
ځکه هیڅ ځناورداسی کاتې نه کا
چی قوی وی خپل خپلوان خوری
خپل همنوعی ناتوان خوری
بیا چی زور ورباندی برشی
خوړ غوړونه لکه خرشی
ملایې ماته
ظلم او زور ته تسلیمیری
استبداد ته غاړه کیږدی
هم دده له برکته
استبداد را پیدا کیږی
ساتل کیږی
هم بیداره، وفاداره
د قدرت درگاه ستاتینه
در زړو جامو خاوند ته غاپی لاپی

ای دطن موری
راته ووايه خپل راز اوس
انسانان خوداسی نه وی

کله وایي
زه مارغه یم
جگ پروازې، لوړ همتې

ډرنیکه زما عقاب د آریانا دی

ای د وطن موری خدای ته گوره کیسه دی راته وکه

چی مارغه ته څنگه واده شوی؟

څه دروشو؟

انسانان خو داسی نه کړی

هگی نشی اچولای

خو دا څرنگه عقاب دی؟

بی غیرته؟

چی شاهین پری رابنکاره شي

له اوچته

داسرکوزی

وونبولاندی پتیرې

سریه خاورو کې دننه

لکی پورته

دی عقاب نه دی، تپوس دی

لتوی په دیرانونو کې مردارې

گنده یی کړې شو دیارې

ای د وطن موری

په ما گرانې

په زړه پورې

د ابچی که ستا بچی وي

تف لعنت دی په داهسی زیرید و شه

مور

لارويه، زما زويه
خوانی مرگ شې
گدې وډې نورې بس کړه
تپوسونه رانه مه کړه
پيغله مسته بې خبره د دنيا وم
په هوا به گرځيدمه
ترخو ناخاپه لينگي مې په هوا شول
خبر نشوم څه را وشو
ای زما نا اهلله زويه!
څه تپوس کړی؟
دا زړی خبری ولی یادوي ته؟
په پرهار باندی مې مالگي دوړوي ته
تيروختونه خو تير شوې
اوس ما بنام دی
شپه نږدی ده
تیری شوی زمانی څه پکار یږی؟
د نن شپه راته بلا ده
د سبا ورځی ډار یږم

په ما هر پسات چې کیږی
د شپې کیږی
وهل کیږم، ترل کیږم
په تور تم کې
چی سبا شی بیا خبر شم
چی بچو، خپلی بچو یمه ترلی
یوه بل نوی میړه ته یې واده کړی

یو تر یو ریې وی شړلی

بل تر بورتە یې ورکړې
په دی شانی خرڅوی ما
په ظالمو، مستبدو، زورورو
په بار، بارې ودوي ما
عمرتیر شو
ناویتوب می نه ختمیږي
داچی وایی ته ورته تاریخ وای
څه بیان کړی؟
داسی وایی،
"یوه ناوی وه چی سل کرت واده شوه"
هغه زه یم.

اوس نو وایه
چی په زور ظلم واده شي
خو خو واره
په جبری نکاح پالنگ ته رابنګل کیږي
په رڼا ورځ سره دولی که راوړل کیږي
بیا چی شپه شي توره شپه شي
په زور کت کې تړل کیږي
وهل کیږي
چی تا ولی بکارت نه دی ساتلی

اوس نو وایه
ددی هسی مور اولاد به څه اولاد وی؟
زما لږ غوندی امید وو
دا بچی به خدای رالوی کړی
سړیتوب به له چا زده کړی
دروند نظر به راته وکړی

ظالمان به رانه و شپږی هر خواته
په خپل مینځ کی به سره کیني
دانصاف او عدالت ترې به کیږدی
خولا اوس هم
دوی بچی دی، سړی نه شول
موریې یوه بیل بیل پلرونه
یوله بل سره د بنمنی کړي، تربگنی کړي
دوی په خپله را ولاړ شي
یو میړه راته پیدا کړی زورور
واک اختیار په لاس کې ورکړي
بیا ژړا کړی واویلا کړي
ماته ناست وي
راته وایي
چی دا پلار مو پلندردی
په مونږ ظلم او ناروا کړی

لارویه، زما زویه !
بنه په یاد مې هغه شپه ده
زه بیده وم
نا خاپی په ما خورې شوی منگولې
خوله ځانه خبریدمه
لاس و پښی می وې تړلې
خوله می بنده
دقرونو تجربه تکراریدله
شومه غلې
ماوې، وکړی بچو وکړی هرڅه وکړی
لږ لږ ورو ورو
چی سبا سهار رڼا شوه

نو کتل مې
يو مېړه په کور کې ناست و
بد هيبتی
بد آشنا د تير کلو نو
دا خو هغه لیونی زما سردار و
چی له خدایه مرورو، تل بندگانوته په قارو
یوه شیبه یی ماته شا کړو مرور شو
لارو کیناست چیرته غلی
په کلو کلو نو وروسته اوس و بیا یو ځل راغلی
زړه می ووی، څه خبریې، دغه زوړ آشنا چی بیا پت پت راغلی
کوم آفت، کوم مصیبت یې دی لکی پورې تړلې
خو بچو بد ذاتو ووی
دا سپری نوی سپری دی
هغه نه دی
زمانه ده نوي شوي
پخوانی زمانې لاری
بیا به هیڅکله رانشي
تیروختونه، زور ظلمونه
نوی باب، نوی کتاب دی
نوی ژوند دی
انقلاب دی
د سبا دنیا رڼا ده
تروږمی به نوری نه وی

خو چی شپه شوله تور تم شو
بیا هم هغه ټکول وو راښکول وو
دقرونو تجربه تکراریدله
شومه غلی

څه موده لاتيره نه وه
چي زما بچي بد ذاتي
راته راغلل
په ژړا په واويلا شول
چي دا نوي پلار ترنورو هم ظالم دي
هم وهل، هم ټکول کړي
هم وژل کړي

ای زما کمبخته زویه، لارویه!
دا زړې خبرې ولی یادوی ته
په پرهارباندې مې مالګې ډوړوی ته
د تیر وخت را یادول څه پکاریرې
دانن شپه راته بلا ده
له سبا ورځې داریزم
چي به کله ما ترې څوک
دبل چا لاس ته سپاری څوک

تاسو ولیدل چې «د وطن مور» باندې څه راغلل. مور د افغانستان سېمبول ده، بچي یې خلک (یا لږ تر لږه سیاستوال) دي ددې تمثیلي شعر هر کرکټر د یوه تاریخي وضعیت، شخصیت، موقعیت او پېښې سېمبول دی، هېڅ سېمبول تصادفي او پردی نه دي. کمیښ او پرتوګ (خرپخن رنګ) او بیا یې خرڅول! آیا دا مو په سترګو ونه لیدل ایا په تېرو جګړو کې ددې هېواد موزیمونه، شتمنۍ او (پرتوګ) ونه پلورل شول؟ ایا د همدې مور بچي د (انسان) پروژلو، خیرلو، دارلو او لوټلو ځان اتل نه ګڼي، د زمري او یا بل ځناور کمال څه دی؟

او کله چې پر همدې اتلانو زور راغی، آیا ګیدړان ترې جوړ نه شول؟ عجیبه ده، زموږ سېمبولیک شاعر په خپل دې شعر کې د خپلې هېوادنۍ مور د راتلونکې یوه په زړه پورې وړاندوینه کړې ده هر څه دهمدغو بچو له لاسه او بیا شکایت هم همدوی کوي. استاد مجروح په خپل دې سېمبولیک شعر کې د تاریخ پر دروغجنو ویاړونو پورې

خاندي او دا زبادوي چې موږ هومره هم د وياړلو وړ نه يو. په دې شعر کې د استاد مجروح ځينې سېمبولونه قراردادي او ځينې نوي دي، خو د سېمبولونو شاعرانه زمکه (زمينه) او موقعيتونه ټول نوي دي. د انځورونو اوډون (عمودي او افقي اوډونه) يې دومره دقيقه ده چې هر سېمبول د بيا بيا تداعي توان لري، د همدې لپاره يې وایم چې دا شعر د تمثيلي شاعرۍ د زده کړې لپاره يو خورا جالبه روزنيزه بېلگه ده.

په پښتونخوا کې ستر سېمبولت او د ځانگړي سبک خاوند شاعر غني خان دی، د غني خان گڼ سېمبولونه سنت ماتوونکي او نوي دي. دغه فلسفي شاعر د خپلو افکارو د تمثيل لپاره په ځينو داسې سېمبولونو اتکا کوي چې ترده وړاندې نه دې کارول شوي. رائج وگورو د غني په دې شعر کې ځينې نوي سېمبولونه کوم دي:

يو ښاريې روان کړی د نرو نرو کوڅو دی
يو خيال يې روان کړی د زرگي د تلو سو دی
يو سريې روان کړی ټکی سوز او ټکی ساز
يو عشق د حقيقت جوړ د عشقونو د مجاز
يو کوريې روان کړی د خوبونو د رنگونو
د تورو ته ترينو گړنگېدونکو سرنگونو
او خاندي ليونی سترگې يې ډکې د مستونه
وحدت يې روان کړی د لکهايت پرستونه
او کله ليونتوب فلسفه گل او صنم وايي
او کله د مستۍ خبرې ډېرې په غم وايي
سريې پانې گل غوړيې مخ د شبنم پرې پټوي

اوربل مست خوروي د سترگو غم پرې پټوي (کليات غني ۲۱۰)

ددې شعر پټ فاعل (د ټولو خوځښتو تر شا ورک فاعل) پخپله سېمبول دی غني څه غواړي ووايي دا هر څه چاروان کړي؟ معشوق؟ څه ډول معشوق؟ او بيا ښار، خيال، سر، عشق، کور، ليونی، وحدت، گل، صنم، د گل سريې پانې، شبنم او ... نور سېمبولونه د غني خان د شاعرۍ ځانگړتيا همداسې ده، د ډېرو تعبيرونو او څو اړخيزو تفسیرونو شتون د سېمبولیک هنر يوه ځانگړتيا ده.

مورې مخکې هم وويل ، چې شاعران ډېر ځله د اساطيرو له بيا را ژوندي کولو څخه د خپلو
فکرونو د تمثيل لپاره کار اخلي ، د اساطيرو دا ډول گومارل هغوی په سېمبولونو بدلوي ،
دلته اسطورې خپل تاريخي روايتونه ساتي خو د شاعر په سېمبوليکه کارونه کې نه يوازې
دا چې په خپله په سېمبولونو بدلېږي ، بلکې خپل تاريخي روايتونه هم له ځانه سره کاروي ،
غني خان له اسطورو سره دا ډول سېمبوليک چلند کوي :

څوک د عيسی په شان

مستي د دار اخلي

څوک د غرور کاله کې

د موسی لار اخلي

څوک د رقيب په محل

نوم د دلدار اخلي

څوک ټول جهان غورځوي

سترگې د يار اخلي

غماز لږ وپېژنه

اياز لږ وپېژنه

اې د کڼو وطنه

اې د ږندو وطنه (کليات غني ۲۲)

که څوک وغواړي د غني خان پر ټولو سېمبولونو ، سېمبول جوړونو ، او په شاعرۍ کې د
سېمبوليکو موقعيتونو پرايډاد کار وکړي ، زه بارو لرم چې يوه ځانگړې رساله پرې کښلی
شي .

په اوسمهالې بڼه خو په کلاسيکو فورمونو کې د سېمبولونو د کارونې او ايجاد بل
نوبتگر امير حمزه شينواری دی . د غزل بابا د پښتونولۍ ، تصوف او غنايي موضوعاتو گڼ
سېمبولونه په سره گډو شاعرانه موقعيتونه کې وکارول چې له خپل دې نوبت سره يې په

پښتو شاعرۍ کې يو نوی پېر (عصر) را پېل کړ :

نرگسي کاته پيدا شول د وختونو په لېمو کې

پلوشې د ستنو خوی کړي په لېچنو پسرلو کې

ستاد ښکليو ککو فيض دی دا داغونه ښکلي ښکلي

گرځېده د زړه غرخه چې ستا د سترگو په ورشو کې

آينه د خپل جمال مې مخ ته ونيوه حيران شوم
دا خو ما رڼا کوله د اشنا په انگو کې
ارمانونه به په ضد وي ضبطه گوره چې لږ نه شي
خه وي کار د ماشومانو د پي مخيو په جرگو کې
ليونتوبه خود دې کم شول د زولنو پهره وړنه
جوړ خرد راوړي دام و په صورت د زولنو کې
د پښتو خنې وربل کې حمزه ! برخه زما هم شته
دا احساس به تل ژوندی وي په راتلونکو پښتنو کې

(د غزل په انگو کې ۵۷)

دا غزل ډېر په زړه پورې سېمبولونه لري خو راضي يوه بيت ته يې يو خه تم شو :

آينه د خپل جمال مې مخ ته ونيوه حيران شوم
دا خو ما رڼا کوله د اشنا په انگو کې

(ايينه)، (خو دينی)، او (خانولی) لپاره يو قرارداد ي سېمبول دی، ډېرو شاعرانو کارولی
خو د حمزه شينواري په دې بيت کې يو ځانگړی ځای لري، د معشوق د ښکلا راز د عاشق په
مينه کې دی، شاعر غواړي ووايي چې دا خو زما د عشق ځل دی، چې د معشوقې انگو ته
رڼا ورکوي. د بيت تفسير بېلا بېل اړخونه درلودلای شي، خو زه غواړم ايینی، خپل جمال،
مخ، حيرانتيا، ما (زه، خودي)، رڼا، د آشنا انگي سېمبولونه و سپړم آيينه د (زه)
انځورونکې ده، دا ځل (په دې شاعرانه موقعيت کې) يوازې د (زه) ښېگڼې، مينه او
عاطفه پکې ښکاري او د دې ټول تصوير لپاره (خپل جمال) سېمبول دی، (مخ) ليدل دي له
ځانه سره مخامختيا، رضايت او بيا (حيرانتيا) دا ټول د شاعر په برخه دي، مگر د معشوق
د برخې سېمبولونه رڼا او انگي دي، هر سېمبول په عرفاني، فلسفي او غنايي تفسير کې
خپل خپل ځای لري، له عرفاني پلوه دا د انسان د هستۍ او خلقت راز ته اشاره ده، چې د
پېژند (معرفت) آر (اصل) دی. د انساني اشتياق انعکاس دی د خداي پېژندنې لپاره، چې
له حيرت او نږدې والي څخه حکايت کوي. له فلسفي پلوه د مينې يو عجيب تعريف دی، له
ښکلا سره د مينې اړيکه همداسې ده، دا د انسان عاطفي اړيکه ده، چې د ښکلا څومره
والی ټاکي، شاعر غواړي ووايي چې دا دده د عواطفو رڼا ده، چې د معشوقې انگي
ځلوي، د ښکلا پېژندنې له ټولو پېچلو مقولو څخه استازيتوب د څو سېمبولونو پر غاړه
دی. له غنايي پلوه هم دا بيت د ښکليو سېمبولونو خاوند دی، گورئ شاعر وايي د اشنا په

اننگو کې (ما) رڼا کوله، له نږدې والي او مخامختيا سره سره يو په بل کې گډون، آيا د
يوې شيبې مينې يو په زړه پورې تصوير نه دي؟
که يوه کلمه، په خوډوله فکري او ذهني موقعيتونو کې خپله ونډه ترسره کړای شي، تر ټولو
بريالي شاعرانه سېمبول يې گڼلی شو؛ لکه د امير حمزه شينواري په همدې بيت کې مو چې
وليدل.

د ښکلو سېمبولونو د کارولو خو بېلگې به د حمزه شينواري په بېلا بېلو بيتونو کې وگورو
:

گوره چې خدا کوي په سترگو کې
کارد مسيحا کوي په سترگو کې

عقله بس لار مې د صحرا وليده
مخ کې به نور د بوربوکو سره ځم

چې هره لاره اشنا ستا لاره ده
ستا کومه لار له غلچکو ډکه ده

فانوس مې تخيل شي ستا د مخ په تصور
هر څو که خيال د زلفو مې شبخون گڼلی دی

بنايست چې ملتفت شي لا سوا کړي اشتياق
افسوس چې دا کریم خلکو قارون گڼلی دی

سپينې مې مړې شولې د تندې په ياد
ډک چې سراب د بربوکو ښکاري

حمزه بهار لا د خيبره نه نه ځي
ډېرې غوتۍ په غوړېدو ښکاري

په دغو بېلگه يې بيتونو کې تاسو په زړه پورې قراردادې او نوي سېمبولونه ګوري، لکه: مسيحا، صحرا، بورېوکی، لاره، فانوس، شبخون، قارون، سپينې، سراب، بهار، غوټۍ او نور. په اوسمهالې غزلیزه شاعرۍ کې د ارواښاد حمزه شينواري سېمبول کارونه ځکه ډېره د پام وړ ده چې د ازادې شاعرۍ په څېر يې هڅه کړې د معاصر ژوند اندود او نوی تخييل په خورا سېمبولیکه او خوږه ژبه شاعرانه کړي. حمزه شينواري يوازې د منځپانګې له پلوه نه، بلکې د شاعرانه توکيو او تکتیکونو له اړخه هم د معاصر غزل پیلوونکی دی. قراردادې سېمبولونه:

سېمبولونه د نوبت له نظره دوه ډوله دي قراردادې او فردي يا ابتکاري. قراردادې سېمبولونه هغه دي چې پخوا کارول شوي دي او اوسني شاعران يې بيا په نوي شاعرانه موقعيت کې کاروي، خو فردي يا ابتکاري سېمبولونه هغه ځانګړي سېمبولونه دي چې د يوه شاعر له خوا وړاندیزېږي او د لومړي ځل لپاره د سېمبول په توګه پر ادبي زیرمې وړ اضافه کېږي. رضا براهني دغه ویش داسې تعريفوي:

« سېمبول، معمولاً دوه ډوله دی. قراردادې سېمبول چې د عمومي سېمبولونو په توګه يې ټول مني، دا ډول سېمبولونه د پخوانيو خلکو ذهنونو جوړ کړي او موږ ته را رسيدلي دي او د پېړيو په اوږدو کې زموږ د فرهنگ، شعر او تمدن برخه ګرځېدلي دي. خو ځينې داسې سېمبولونه هم شته چې د يوه شاعر له خوا رامنځته شوي دي. يعنې يو شاعر يو څه له يوې دنيا څخه د هغې دنيا د استازي په توګه ټاكي او نورو ته يې ورکوي او په تمه پاتې کېږي چې نور هغه ټوليز کړي او د سېمبول په توګه يې تر ټولو ورسوي، يا هم په خپله شاعر دا کار کوي.

لومړی ډول سېمبولونه لکه زموږ د عرفان سېمبولونه دي، عالم کثرت يا وحدت چې يوه شاعر جوړ کړي، دوهم پاللي، درېيم او څلورم تشبیت کړي دي، چې زموږ د فرهنگ يوه برخه ګرځېدلي دي. خو دوهم ډول سېمبولونه هم ډېر دي. نننۍ شاعر په خپله خپل سېمبولونه رامنځته کوي. يو سېمبول کړای شي تشبیهی او يا استعاري اړخونه هم ولري.» (طلا در مس ۸۲).

د معاصر شاعر درویش دراني د لاندیني بڼکلي غزل په هر بیت کې تاسو یو شمېر قراردادې سېمبولونه موندلی شئ:

په کومه خوله به دعوه کاندې چې فايده دې راوړه
لمر دې له ځانه سره وړي و او شپه دې راوړه
قاتل به نه يې خوزه دومره گواهي ورکوم
توره دې تکه سپينه يووړه، تکه سره دې راوړه
په داسې خلکو پسې کور ته بڼاماران هم راځي
خوشالي مه کوه په دې چې خزانه دې راوړه
دا چې هر چاته خرگند پري دهغه په شکل
دلته بښېښه د چا په کار نه ده، څهره دې راوړه
په سمندر کې يو دروېش په ډوبېدو و خدايه
ته يې د مرستې په نيت راغلي کناره دې راوړه

(ستوري په لمن کې ۲۰۸)

لمر، شپه، توره (سپينه او سره)، بڼامار، خزانه، بښېښه (ايینه) سمندر او کناره هغه
قراردادي سېمبولونه دي چې موږ له واړه پوهېداى شو چې د شاعر مراد له هغو ذهني ټولگيو
څخه ده، چې دغه سېمبولونه يې په استازيتوب دلته ياد شوي دي.
د بېلگې په توگه لمر له پخوا څخه د ورځې، رڼا، نېکمرغۍ، خپلواکي، بښېگنې،
تودوخې، آن بڼکلا او ښه حالت لپاره د سېمبول په توگه کارول شوى او شپه يې پر عکس.
زموږ اوسمهالې شاعر دروېش دراني همدا سېمبولونه په نوي لحن يو ځل بيا کارولي دي.
راځئ د قراردادي سېمبولونه څو بڼکلي شاعرانه موقعيتونه د ځوان شاعر مصطفى سالک
په يو غزل کې هم وگورو:

بتکده ښه ده، حرم را سره ښه دى
ستا تصوير رقم رقم را سره ښه دى
زمانې! دا معما خورا ته حل کړه
توره ښه ده، که قلم را سره ښه دى
د سنگسار په تورو کابو باندې خوښ يم
حجابونو کې صنم را سره ښه دى
تر ابده زما تنده ماته مه شه
د وصال تړون يې کم را سره ښه دى
څه نسبت خوله لمر مخې سره جوړ شي

ګلابي سترگو کې نم را سره ښه دی (سندرېزې چينې ۷۸)

سالک، بتکده، حرم، توره، قلم، صنم، تنده او نور هغه قراردادي سپمبولونه چې پخوانيو هم دهمداسې يوې تداعي لپاره کارولي و، يو ځل بيا په نويو شاعرانه شاليدونه کې ښکلي کارولې دي، ښايي ياده يې کړو چې د قراردادي سپمبولونو کارول، که په نويو شاعرانه موقعيتونه کې وي، لکه په تېرو دوو غزلونو کې، په زړه پورې او خوندوره تداعي درلودلای شي.

قراردادي سپمبولونه هم په مشهورو او لږ معمولو ویشلای شو ځينې سپمبولونه خورا سوليدلي او کليشه شوي دي، ځينې يې لا يو څه نوښت درلودلای شي، مگر سپمبول هېڅکله هم هومره نه زړېږي چې له کارولو څخه ووځي. د قراردادي سپمبولونو په اړه مهمه داده، چې له نوې استعاري زمکې څخه را پاڅېږي او د ذهني موقعيتونو له عيني کولو سره په يوه نوي بهير (پروسې) کې خپل رول ادا کړي.

فردی (ځانگړي) سپمبولونه:

لکه مخکې چې يادونه وشوه فردي يا ځانگړي سپمبولونه هغه دي، چې د يوه شاعر يا هنرمند له خوا د لومړي ځل لپاره کارول کېږي، د داسې سپمبولونو د تداعي او يا پوهېدلو اسانتيا لپاره کله کله شاعر هڅه کوي وړ قرينې هم راوړي.

رضا براهني د طلا درمس کتاب په حاشيه کې د نويو سپمبولونو په اړه ليکي: «ځانگړي سپمبولونه د وړانديځ، تداعي او تلقين پر بنسټ په يو څو شعرونو کې د بيا بيا کارولو په مرسته له ځانگړتيا څخه د ټوليز کېدو په لور ځي. سپمبول تل القايي اړخ لري... شاعر هڅه کوي د علامتونو په مرسته هغه مرموزه نړۍ را وښيي چې ددغو علامتونو تر شا پټه ده.»

(طلا درمس ۸۲)

ځانگړي سپمبولونه په لومړي ځل کارولويو څه ابهام له ځانه سره لري خو بريالي شاعران يې په داسې يوه بستر کې روزي چې لوستونکي ته يې کشفول يو بل هنري کیفیت وربښي.

د ارواښاد اسحق ننگيال په «بيديا» شعر کې يو شمېر ځانگړي سپمبولونه خپرو، خو لومړی شعر:

بيديا

سپېره بيديا ده په کې پل د بنياد نشته
يو څو پېريان دي له پرديو غرو را غلي
برېښه پري، ناڅي، ناڅي

چې تياره شي بيا سينې پر خپلو ميندو سړوي
پر خواږه خوب پريوځي

د زهرو ونه ده ولاړه
پر بيزو ادې يې سيوري كړي
بيزو د زهرو پرگي خوري هره گرۍ ورځنې حمل اخلي
د ورځې دېرش، څلويښت بچيان زيږوي
د ورځې دېرش، څلويښت ځوانان شي
بيا قتلېږي
خو بيزو ادې پرگې خوري
او لگيا ده هره ورځ نوي بچيان زيږوي
پيريان گډېږي
د بيزو ادې په ويړه او پر خواږو خاندې
چې شپه تياره شي
بيا سينې پر خپلو ميندو سړوي
پر خواږه خوب پريوځي
سپيره بيديا ده په كې پل د بنيادم نشته

(سيندونه هم مري ۱۵۸)

دا شعر پخپل جوړښت كې له موجودو بېلا بېلو ځانگړيو سېمبولونو پرته، د يوې ځانگړې
سېمبوليكې زمكې (زمينې) خاوند شعر دی. دا څه ډول بيديا ده، چېرته ده، عيني حضور
لري كه ذهني، ټوليز انځور يې يو ځانگړي جوړښت لري، چې په كې دننه دغه ځانگړي
سېمبولونه گورو:

په سپره بيديا كې د بنيادم د پل نشتوالی، پېريان، پردې غرونه، بربنډه شي تر سينو
سړولو وروسته خوږ خوب، د زهرو ونه، بېزو ادې او د هغې حمل اخيستل هغه هم د زهرو له
پرگو څخه (دېرش څلويښت بچيان زيږول) او بيا د هغو قتلېدل.
د څو شيبو لپاره فكر وكړئ چې دا شعر له كومې پټې پېښې يا بلې ذهني نړۍ څخه
استازيتوب نه كوي، نو پوښتنه رامنځته كېږي، چې بيا نو دا هر څه څه مانا؟

آيا شاعر يو بې مانا انځور ترسيم كړى دى؟ نه، شاعر له لومړي سره غواړي د يوې ځانگړې پېښې، نړۍ، (د اشياوو د مجموعې) او فكر تمثيل د بېلا بېلو ځانگړيو (فردى) سېمبولونو په مرسته وكړي.

له پرديو غرونو څخه د پېريانو راتلل سياسي سېمبول گڼلاى شو، په دې توگه دا شعريو سياسي پيغام لري، كېداى شي شاعر غواړي د خپل رواني تياتر كومه صحنه انځور كړي، (د بنيادم له پلونو تشه سپېره بيديا) د همداسې صحنې ستييج دى، چې ډېر د ارواښاد مجروح د ځانځاني ښامار زېږنځاى ته ورته دى، هلته واړه چينجى يو بل خوري او بالاخره يويې دومره غټېږي چې په ښامار بدلېږي، دا ښامار په پاى كې د ځان په خوړلو پېل كوي. د اسحق ننگيال په شعر كې هم پېريان پر خپلو ميندو سيني سړوي. كېداى شي ننگيال غوښتل د خپل چاپېريال يوه پېښه تمثيل كړي، كه تاسو د هغه ارواښاد د «سيوري» ناول لوستى وي، نو درسره مرسته به وكړي، چې ددې شعر سېمبولونه هم وپېژنئ، دا شعر د وژلو، قتلولو او تيري د كلونو شعر دى. ارواښاد شاعر ددې شعر په اړه له ما (لېوال) سره اوږدې خبرې كړې وې، زه نه غواړم هغه خبرې سند راوړم، دا به ښه وي چې په خپله شعر په خبرو راولو او خپل خپل تعبيرونه ترې ولرو، د داسې انځوريزو او د نويو سېمبولونو د خاوند شعر كمال او ښكلا په همدې كې ده.

موږ په دې ليكنه كې د شعرونو د تفسير هوډ نه لرو، خو غواړم د ځانگړيو (فردى) تصويرونو يو په زړه پورې شعر در وپېژنم.

بيديا يوه ذهني زمكه (زمينه) ده، دا ستاسو پام په لومړي سر كې دى ته را اړوي چې وپوهېږئ له څه ډول يوه عيني شوي ذهني چاپېريال سره مخامخ ياست وروسته خوځند سېمبولونه چې په سېمبوليكو كړنو بوخت دي پخپلو منځونو كې يوه ارگانيكه اړيکه لري، يوه پېښه بله رامنځ ته كوي او په دې توگه تاسو د پېښو بهير هغه ډول تعقيبوي، چې شاعر غواړي دا چې وروستي شاعران به څومره وكړاى شي دغه نوي سېمبولونه تکرار او ټوليز كړي، وخت به يې ځواب ووايي، خو وگڼه چې ځينې سېمبولونه هماغسې ځانگړي پاتې کېږي.

څومره چې ما خپرلې ارواښاد اسحق ننگيال په اوسمهاليو پښتنو شاعرانو كې د فردى سېمبولونو د ايجاد تر ټولو مخكښ او بريالى شاعر دى، راحي د هغه يو بل شعر هم را اخلو چې د فردى سېمبولونو بېلگې په كې ومومو:

كب

سیند لا همغسې
خپاند روان دی
او دا سپین پیری جاله وان
خدایزده
پر کومې دې شگلنې غاړې
خوب وړې دی، نه وینسېږي
سترگه مې ورپېده
او ستا د کور کوتره راغله
ستا را کړې گل یې
زما شملې نه یووړ
زه پوهېدم چې
نن به داسې وشي
او نور به هېڅکله
درونه رسمه!
بېگا مې خوب کې
له لاسونه ځنې

کب لويدلی (سیندونه هم مري ۱۴۵)

له لاسونو لويدلی کب په داسې یوه رواني چاپېریال کې ځانگړی سېمبول دی، چې په دې
شعر کې آن د یو شمېر قراردادي سېمبولونو (لکه: را کړې گل، شمله، سیند او نور) هم په
نوي او ځانگړي شاعرانه چاپېریال کې له ځانه سره نوي کوي. سپین پیری جاله وان او د
ورکړي گل وړل د کور د کوترې په وسیله هغه ځانگړې سېمبولیکې پېښې دي، چې دغه
شعر ته یو فردي هنري کیفیت بښي.
راځئ د ځوان شاعر ښاغلي نور محمد لاهو په دې شعر کې د «سپي» خورا ځانگړي
سېمبولیک کرکټر وگورو:

درې پوښتنې

سپیه! له څه نه زیات ځورېږي؟

وي: د خپل قام له ځانځانۍ نه
مورکۍ دې شته ده؟
هو خو اوس مې پېژني هم نه
او پلار دې څوک و؟
د خپل مطلب يو مسافرو
زما د ښکلې نطفې تخم يې
وکرلو په کوڅو کې
او خپله لارو (بلال په وینو کې ۲۲)

د نويو سېمبولونو د ايجاد څرنگوالی:
د نويو سېمبولونو په رامنځ ته کولو کې ښايي هڅه وشي مناسب چاپېريال ورته جوړ کړای شي د همداسې يوه چاپېريال په مرسته کولای شو سېمبول ته عموميت او د قراردادي کېدو توان وروښو. د فرانسې د نامتو سېمبولست شاعر ما لارمه په اړه ويل کېدل، چې په شعرونو کې يې سېمبولونه تعقيدي دي او يوازې دده او دده د شعرونو ترمنځ پاتې شوي دي، په شعر کې هغه فضا او چاپېريال نشته، چې د سېمبول له بشپړې تداعي کوونکې پازې (وظيفې) سره مرسته وکړای شي.
ژان پل سارتر د «هنرمند او د هغه مهال» په کتاب کې په راغلي مقالې (کلبمات) کې ليکي ، چې بېشکه ما لارمه د فرانسې لوی شاعر دی خو ما هم خپل ډېر وخت د هغه پر شعرونو د پوهېدو لپاره تېر کړی دی، گواکې هغه په (Hermentisme) (د کلام عمدي تعقيد) باندې اخته دی. د داسې يوه تعقيد (غوټه اچولو) يوه بېلگه تاسو مخکې د ارواښاد اسحق تنگيال په «بيديا» شعر کې وليده.
د نوي سېمبول ايجاد د شعر او شاعرۍ يو تخنيکي کار دی خو د سېمبول مانا د شعر په منځپانگه او ټوليزې مانا پورې اړه لري.
بريالي شاعران هڅه کوي د انځور جوړونې يا لږ تر لږه روښانه قرینو په مرسته نوي سېمبولونه معرفي کړي او ځان له تعقيد څه وژغوري.
موږ به په دې اړه د پښتو د نوي پېر د شاعرۍ يو شمېر بېلگې هم وڅېړو خو تر هغه مخکې راځئ د وړ شاعرانه چاپېريال په اړه د پياوړي کره کتونکي رضا براهني څرگندونې ولولو:

« يو عاشقانه سېمبول، کېدای شي د مينې د عاطفې د يوه ځانگړي اکر وياند (ژبه) اوسي لکه هغه خېزونه چې ميان يې يو بل ته ورکوي. دغه خېزونه او آن کلمات هغه ځانگړي سېمبولیک مفاهيم چې مينانو ته يې لري بنايي نورو ته يې ونه لري، مگر دا چې د مينې او مينانو يو ځانگړی چاپېريال جوړ کړای شي، چې بيا نور هم دهغوی سېمبولونه د عمومي عشقي سېمبولونو په توگه وپېژني او ويې مني. د سېمبول د مفهوم ټوليز کېدل له دې ځايه را پېل کېږي، چې سېمبول له خپل محدود مفهوم څخه وټوليز کېدو ته وځوځېږي او هغه يو څه قراردادې، رسمي او عرفي کړای شي.» (طلا درمس ۲۴۵)

د ذهني سېمبولونو عيني کېدل هم يوه هنري هڅه ده، چې د سېمبولونو په پېژندنه، ټوليز کېدو او بالاخره قراردادې کېدو کې مرسته کوي. ذهني سېمبولونه هغه دي، چې د يوه ذهني انځوريز جوړښت استازيتوب وکړي او ددې جوړښت ټول توکي (اجزا) او خوځنده اړيکي يې يوازې په ذهن کې پېښېدای شي. حال دا چې په عينيت کې بنايي موږ د خپل فزيکي چاپېريال توکي وليدای شو او د هغو په مرسته د ذهني سېمبولونو په پوهېدلو بريالي شو.

رضابراهني فکر کوي، چې د سېمبول جوړونې بهير له اشياوو څخه پېل کېږي او په حقيقت کې همدا اشيا دي، چې يا ذهني او يا هم عيني ماهيت لري. دده په نظر مالارمه يو له هغو شاعرانو څخه دی، چې د ذهني اشارو په مرسته ځانگړي سېمبولونه د لوستونکي لپاره عيني يا حسي کوي او گواکې دا کار د بېلا بېلو استعارو په مرسته کوي.

دلته موږ د انځور او سېمبول ترمنځ اړيکو ته تم کېږو:

شعري انځورونه ډېر ځله د سېمبولونو په مرسته خپل هنري ارزښت زياتوي په حقيقت کې انځورونه هغه مناسبه زمکه يا بستر دی چې د سېمبول اړوندې ماناوې د يوه منظم جوړښت په مرسته د درک وړ گرځوي.

راځئ يو څو بېلگې وگورو:

د ارواښاد اسحق ننگيال د يوه شعر دا برخې وگورو:

چا مې د مات، زخمي زخمي

او مړ اوې شوي خوب تعبير ونکړ

چې مې د اوښکو د گلونو نندارې ته

ددې لري وطنونو له باغونو نه

د شاتو مچۍ ولې راځي؟

چا مې د زړه د وینو سین کې
وینې څښونکي کبان ونه لیدل
چې یې د مستو خنداگانو
او پپالو له کرنگهار نه یې
دې لوی کلي او ټول وطن ته خوب نه ورځي

چا د آسمان له چاودې زړه
زخمي سینې
او له ویرجنو سترگو ونه پوښتل
چې د سپوږمۍ ناوې
د هسک د واټ په منځ کې
د شهیدو ستورو وینو نه
پر مخ ولې خالونه ایښي؟
او شپو ته بولي
د اسمان د طلايي بڼې
د هر گل او سرې غوټۍ

د زړه چاودون او شهادت کیسې (سیندونه هم مري ۲۱)

دې شعر د فرعي سېمبولونو تر څنګ یو لوی سېمبول په ځان کې نغښتی دی دا د شاعر (زه) او د افغانستان (موږ) دی ښایي په خپله افغانستان دی چې په بېلا بېلو پارکو کې بېل بېل سېمبولونه د هغه استازیتوب کوي.

خو هغه څه چې په دې شعر کې ډېر د پام وړ دي، هغه انځورونه دي، چې لوی (اصلي) او فرعي سېمبولونه عیني کوي. د انځورونو لویه برخه ذهني دي. مات او زخمي خوب، د اوبنکو د گلونو ننداره، د زړه د وینو سین، د اسمان چاودې زړه او د آسمان ویرجنې سترګې، د سپوږمۍ ناوې او داسې نور ذهني تصویرونه، له دې سره عیني تصویرونه هم له ذهني هغو سره، د هنري منطق له مخې یوه په زړه پورې سمفوني یا توازن رامنځ ته کوي، د لرې وطنونو له باغونو څخه د شاتو د مچيو راتلل، وینې څښونکي کبان، د پپالو

گرنگهار، لوی کلی، وطن او نور د عیني انځورونو بېلگې دي. خوله آره د شاعر پیغام، د شاعر پوښتنه او د شاعر مرام سېمبولیک دی، هېڅ څوک گواکې د شاعر پوښتنو ته ځواب نه وایي، شاعر د (زه) او بلکې (موږ) په اړه پوښتنې کوي، شپه، وینې، زخمونه، شهید ستوري، زړه چاودون او شهادت هغه استعاري مفاهیم دي چې موږ د شعر پټ او اصلي سېمبول (یا سېمبولیک پیغام) ته ورنږدي کوي او د ماناوو په تداعي کې مرسته را سره کوي. غواړم په دې برخه کې د ارواښاد اسحق ننگیال یو بل په زړه پورې شعر هم بېلگه کړم:

بیا د اسمان دروازي بېرته شوې

باران دی چې ورېږي پسې

خود سرو وینو باران

زموکه شوه ټوله ستر پایه پر چينو بدله

د سرو لمبو په چينو

دنيا مو ټوله په ناپایه سمندر واوښته

«نوح» بیا دعا د مرګ

د وخت د گناکارو کړی

موږ گناکار چېرته یو؟

نه خو مو چاته لیوني ویلي

نه مو پېریان د چا د عقل غله گڼلي چېرته

خو څو ډوبېرو بېگناه

د سرو اورو نو د موجونو سین کې

اې د «جودي» پر غرونو ناستې

زموږ د «نوح» بېرې

موږ په خپله لیوني یو

او پېریانو رانه عقل وړی

لاس را کوي او که نه؟ (سیندونه هم مري ۸۵)

ددې شعر د اصلي سېمبول پېژندل اسانه دي، «نوح» د نجات او ژغورنې سېمبول دی چې باید د شاعر بېگناه «موږ» ته د ژغورنې لاس ورکړي او پرې یې نږدي چې د لمبو او سرو وینو په سیلاو کې ډوب شي. دا شعر موږ ته دا رازده کوي، چې د نویو سېمبولونو د ایجاد

لپاره څنگه له انځوريزې او تمثيلي زمينې څخه کار واخلو. د شاعر کمال او توان په دې شعر کې د برياليو انځورونو او تمثيلي خوځښتونو ايجاد دی. تشبیهات او استعارې د سېمبولونو په روښانولو کې هغه ونډه لري، لکه په بحث يا استدلالې نثر ليکنه کې يې چې د مثالونو ارائيه کول لري. د تشبیهاتو او استعارو اړيکې له سېمبولونو سره ډېرې د پام وړ او يو څه پېچلې هم دي. تشبیهات مرسته کوي، چې موږ هم سېمبولونه وپېژنو او هم يې د استدراک له پړاوونو څخه هنري خوند واخلو. د همدې لپاره زه فکر کوم، د نويو سېمبولونو د ايجاد پر مهال ښايي د تشبیه او استعارې بيان له ځواکه مرسته وغواړو، رايي د درویش دراني يو بيت وشنو:

لکه مرهم چې څنگه څړيکې له پرهاره باسي
داسې به دوی هم ظالمان له خپله ښاره باسي

(ستوري په لمن کې ۲۵۱)

دا بيت ټول تشبیهي بيت دی او لومړی سره له دوهمې سره د مشبه او شبه په اړيکه لري خو (دوی) داسې يو سېمبول دی چې موږ يې د سترگو په رپ کې د تداعي لټه پېل کوو. (دوی) يوازې د يو شمېر خلکو لپاره اشاري ضمير نه دی، بلکې يو ټينگاري (تاکيدي) مفهوم لري چې ټول بيت ته يې ځانگړې کيفيت وربښلی دی. د شاعر (دوی) د يوه عادي متکلم (دوی) نه دی، شاعر غواړي د «دوی» د کلېمې تر شا ټول هغه څه را برسېره کړي چې دده هدف دی او موږ ورپسې گرځو. بله بېلگه:

عبداللہ پيکار وايي:

دغه گلان چې رنگ د لال لري نگهت نلري

د ښکلېو زړونه دي د مينې حرارت نلري (راز ۱۲۲)

شاعر د ښکلېو زړونه له هغو گلونو سره تشبیه کړي چې د لال رنگ لري خو نگهت (خوږ وږم) نلري، ځکه چې دا زړونه د مينې حرارت نلري. (د ښکلېو زړونه) سېمبول دی او د ښکلېو د ټول ماهيت استازيتوب کوي، د ټولې مينې او د مينې د کمرنگۍ او سوږوالي، د مينې له داسې جوهر څخه چې نه خوږوږم لري او نه حرارت. دلته د شاعر تشبیهي هنر د سېمبول د ځلولو او روښانولو لپاره کاريدلی دی.

د نويو سېمبولونو په ايجاد کې دا هم مهمه ده، چې هماغه فکري پروسه له لوستونکي سره شريکه شي چې د شاعر له خوا د سېمبول ټاکلو پر مهال رامنځته شوي وي.

دا په دې مانا، چې له اجزاو څخه ورو ورو کلي مفهوم ته ځان ورسوو او یا هم که له کلي مفهوم څخه یې پیلوو بنایي په تدریج سره اجزاو ته ورشو او د رواني تلوسې په دننه کې له لوستونکي سره د سېمبول د تداعي په پړاوونو کې ملګري پاتې شو.

یوه بېلګه به له موږ سره مرسته وکړي، چې له دې اړخه د نویو سېمبولونو د ایجاد پړاوونه وپېژنو، د احمد تکل (نجلۍ، ټکه او میړني) شعر وګورو:

تندر را کوز شو

او غروړ پیده

په نجلی هېڅ ونشول

تندر را کوز شو

(مېړنیو) اورمېړونه ټپت کړل

خودالا هسکه غاړه لمر ته ګوري

تندر را کوز شو، ټکه ولویده، غروړ پیده

او مېړنیو د نجلی جنازه

په خپلو ټپتو اورمېړونو یو وره

او اورمېړونه نور هم ټپت ښکاره شول

خو....

دالا هسکه غاړه

لمر ته ګوري (کړونده ۲۲)

په دې شعر کې کلي سېمبولیک مفهوم «هسکه غاړه لمر ته کتل» دې، خو شاعر یې په پوره بریالیتوب سېمبولیک توکي شرحه کوي، د تندر کوزیدل، د غره رپیدل، د مېړنیو کوز اورمېړونه، یو ځل بیا د غرونو د رپیدو تکرار او بیا د جنازې یادول او بالاخره لوستونکي په یوه چمتو شوي ذهن کلي انځور (او په کې لوی سېمبولیک مفهوم) ته ور رسېږي.

هر (شی) یو ټولیز یا ګډ تاریخ لري، ټولې هغه ذهني خاطرې چې د یوه شي په اړه د یو شمېر وګړیو په ذهنیت کې شته په حقیقت کې د هغه (شي) تاریخ جوړوي، هر نوی سېمبول له همدغه تاریخ څخه رېښه اخلي. بریالي شاعران بنایي دې ته ځیر وي، چې هغه ګډ اړیکي، چې د هغو لوستونکي یې د اشیاءو له تاریخي پېژندنې سره لري، څومره کولای شي د سېمبول په پېژندنه، او تداعي کې مرسته وکړي کارل ګوستا ویونګ لیکي:

« ګڼ اشيا د انساني پوهې تر شا شته، موږ ډېر ځله سېمبوليک اصطلاحات کاروو چې يو شمېر مفاهيم روښانه کړو، داسې مفاهيم چې موږ يې تعريف نلرو يا يې بشپړ نه پېژنو»

(يونګ ۲۴)

د يونګ له دې خبرې پوهېدای شو چې ځينې اشيا کاملاً ذهني شتون لري او کېدای شي ټوليز ذهني شتون ولري. د اشياو ګډ تاريخ په دواړه ذهني او عيني اشياوو پورې اړه لري. راکړی دا مسئله په يوه بېلګه کې روښانه کړو:

درويش دراني وايي:

د شاه قاتل يې ويوست تر پلو لاندې بهر

دلېره وه، دلېره وه، دلېره يوه شپه (ستوري په لمن کې ۲۰۹)

کوم (شاه)؟ او کوم (قاتل)؟ درویش په خپله ځواب نه وایي، خو موږ پخپل ذهن يا لږ تر لږه لرغونې ناخودآگاه کې په دې اړه کوم څه لرو، دا (شاه) پېژنو او (قاتل) يې هم او دا هم له شاعر سره منو، چې د قاتل ژغورنکې شپه دلېره ده. ايا څوک به داسې هم وي، چې ووايي د درویش دا بيت ابهام لري؟ که د ډېرو کتونکیو ځواب (نه) وي، بيا خو زموږ پياوړی شاعر هماغه کار کړی، چې مخکې ورته اشاره وشوه. مانا دا چې شاعر دې ته ځير دی، چې دخپلو سېمبوليکو اشياوو ګډه ذهني تاريخي اړيکه يې سمه پاللې ده.

د پښتو شاعرۍ په اوسمهالي بهير کې زموږ ځوانو شاعرانو د نويو سېمبولونو د ايجاد دغه ځانګړنې په پام کې نيولي دي، په تېره بيا د آزادې شاعرۍ د ګڼو مخکښانو په شعرونو کې داسې نوښتونه ليدل کېږي.

دنويو سېمبولونو د ايجاد لپاره د نړيوالو ادبي بېلګو د لوستنې تر څنګ د ټولنيزو، سياسي او فرهنگي پرمختګونو اغېز هم د پام وړ دی اوس به راشو دې ته چې څنګه د ټولنيز چاپېريال بدلون د نويو سېمبولونو د رامنځته کېدو او ودې لامل ګرځي:

سياسي بدلونونه:

دنولسمې پېړۍ له پای ته رسيدو او د شلمې پېړۍ له پېل سره يو شمېر سياسي مفاهيم ادبياتو او شعر ته ننوتل: خپلواکي، پرمختګ، وينستيا، روښانتيا، مشروطيت، عدالت، برابري، د ښځو حقونه، پوهنه او نور داسې مفاهيم په لومړي سر کې وچ او بې خونده، مګر د مهال د يوې اړتيا په توګه په شاعرۍ کې لرو بر کېدل، خو همدا چې افغان شاعرانو د داسې يوه نړيوال بهير تجربې ترلاسه کړې، چې همداسې يو همزوی سياسي بهير هنري

کړي او همدا پیغامونه د سېمبولونو او رمزونو په مرسته تمثیل کړای شي، دلته نو یو شمېر بدلون خوښوونکو شاعرانو د هنري بیان داسې اړتیا ته پام وکړ او خپلې لومړۍ تجربې یې پېل کړي، د شلمې پېړۍ د لومړۍ نیمایي ځینې را پیلوونکي شاعران دلته په افغانستان کې راواښاد استاد بېنوا، استاد الفت، استاد خادم، استاد پژواک، پوهاند مجروح، سلیمان لایق، استاد حبیب الله رفیع، پوهاند زیار او نور دي.

تر دوی وروسته چې سیاسي بدلونونه لا پسې ډېر او رنگارنگ شول د سېمبولیستو شاعرانو یو بل نسل هم را وپنځېده، د ډیموکراسۍ، سرو شنو انقلابونو او بیا وروسته جگړو په بهیر کې دا نسل پوخ شو او له ځانه سره یې پښتو شاعري هم پخه کړه. جگړه او د جگړې په وړاندې جگړه زموږ داو سمهالي ادب یوه لویه ځانگړنه ده.

له جگړې څخه د کرکې د نسل په شاعرانو کې دنویو سېمبولونو ایجاد ډېر تر سترگو کېږي، گڼ سېمبولونه داسې دي چې آن په نړیواله کچه د جگړې په وړاندې د بشري پروتست (اعتراض) بېسارې بېلگې یې گڼلای شو. دا نسل له نیکه مرغه گڼ شمېر لري چې د ټولو نومونه یې دلته نشو یادولای خو څو سر لارې یې، ارواښاد اسحق ننگیال، عبدالباري جهاني، درویش دراني، رحمت شاه سایل، عارف خزان، پیر محمد کاروان او نور یادولای شو.

ټولنیزه وینښتیا:

افغانستان په شلمه او یویشتمه پېړۍ کې د جگړو کډوالیو اوناوړه پېښو شاهد و، خو ددې ټولو تر څنګ د پرمختیا، تمدن، نویو هنري تجربو د سیلاو څپې دغه هېواد ته را ورسېدې او د خلکو په ذهنیت کې یې د ټکرونو یو عجیب توپان رامنځ ته کړ، له یوې خوا د بېلا بېلو حاکمیتونو د جگړه مارو، مستبدو او بې رحمۍ ټوپکوالو درو بڼو، او هغه د چا خبره چاله ډاره سوې نه شو ایستلای او له بلې خوا خلکو د حقیقتونو په پوهېدلو سره غوښتل د خپلو زړونو او فکرونو غږ پورته کړي.

شاعران، چې د خلکو له منځه راپورته کېدل، د خلکو د فکرونو او زړونو د غږونو پورته کول یا لږ تر لږه په دې اړه څه ویل یې خپل رسالت ګاڼه نو په شعرونو کې یې سېمبولونو ته پناه وړله. سانسور، اختناق، ډارول، د مرګ د هرې شیبې رواني حضور، شاعران مجبور

کړل چې سېمبولونو ته پناه یوسي، خپل افکار او د زړه خبرې د سېمبولونو تر شا پټې کړي، د ارواښاد استاد مجروح (خانخاني ښامار)، (د وطن د مور خرڅلاو)، د هغه د مستبدو کرکټرونو تمثیل ددې دورې د اختناق زیږنده دي، که څه هم زموږ دغه ستر سېمبولیست خپل ټول هنري ایډیالونه د سېمبولونو په مرسته وړاندې کول، خو موږ ټول پوهېږو، چې ټوپکوال مستبدین یې پر سېمبولونو پوهېدل، ځکه خو یې شهید کړ. په شعر او هنر کې د سېمبولونو زور همدومره دی.

له ټکنالوژۍ، پوهې، تمدن، عصري افکارو او سیاسي بدلونونو سره د ټولیز شعور پراختیا زیاتېږي. د ټولیز شعور پراختیا د (ویبونو)، (مفاهېمو)، (بیان) او (سېمبولونو) لویې زیرمې ته اړتیا لري.

اوس نو په یوه کلي کې د کاریدونکو کلیماتو زیرمه (Vocabulary) کافي نه وه، (که څه هم زموږ ځینې شاعران او ادبي کره کتونکي د ژبې په اړه په بحثونو کې گټله کوي، چې ولې یوازې د کلي کور اصطلاحات نه کارول کېږي، حال دا چې د اوسنۍ نړۍ ټول مفاهیم په شل - پینځه ویشت زره ویبونو کې نه شي راغځول کېدای).

همدې پراختیا له شاعرانو سره مرسته کوله (او یا یې هغوی اړ کول) چې نوي سېمبولونه رامنځ ته کړي او د خپلو افکارو په تمثیل کې د ماناوو له نوي تداعي څخه مرسته وغواړي. دې ټولنیز پرمختګ د نویو سېمبولو له ایجاد او دود کېدو سره مرسته وکړه. د بېنوا (رنځور) د الفت (زنداني)، د لایق (توپان، چونغراو ساحل) د استاد مجروح (ښامار) د جهاني (سبزه کوب، کښتۍ، دریاب) د ننگیال (غر، سیند، کب) د کاروان (چنار) او نور سېمبولونه د داسې بهیر پېژندل شوي او ټولمنلي سېمبولونه دي.

که تر یادو شاعرانو را تېر شو، زلمیو شاعرانو بیا په دې برخه کې نورې تجربې هم وکړې او دومره بريالي سېمبولونه یې رامنځ ته کړل، چې د پښتو او سمهالی ادب یوه په زړه پورې زیرمه یې گڼلای شو.

نوي ادبي تجربې:

په تېرو لسيزو کې د افغاني ادبیاتو او بهرنیو هغو تر منځ نوي پلونه رامنځ ته شول. د بهرنیو ادبیاتو یو شمېر ژباړې او له نورو ژبو سره د افغانانو بلدتیا ورو ورو له نویو ادبي هڅو سره اشنایي زیاته کړه. په وروستیو کلونو کې د ویبسایتونو، انټرنټ او کمپیوټر کارونې افغانان په نړیوال کلي ورگډ کړل، دې ټولو، افغان شاعران له نویو نوښتونو سره

اشنا کړل. د ادبي تیوري، بېلا بېلو هنري بحثونو او ادبي لیکنو او لوستونو زیاتېدلو هم زموږ لیکوال او شاعران له مدرنو ادبي مسایلو سره اشنا کړل، په شعر کې د کلاسیکو بلاغي صنایعو تر څنګ نوي مفاهیم (انځور، سېمبول، اسطوري، د ژبې هنري ارزښت، ایماژ، لنډون او نور) دنویو شاعرانو لپاره د پام وړ نومونه شول او په دې توګه موږ وینو چې پښتو شعر له دې اړخه د خپل پرمخون یوه نوي پړاو ته ننوت.

پایله:

تر هر څه وړاندې موږ وینو، چې سېمبولونو د بشري تاریخ په بېلا بېلو پړاوونو او بشري نښو کې ځان را څرګند کړی دی. د لرغونیو انسانانو په عقایدو، باورونو، آثارو او فرهنګي میراثونو کې د ډېرو (نښو) او سېمبولونو څرګونه لا تر اوسه له تاریخپوهانو او لرغونپوهانو سره مرسته کوي، چې لرغوني وپېژني.

له همدې امله ادبیاتو، چې د بشریت د غوښتنو هیلو او ګډو عواطفو هنداره ده، د سېمبولونو ډېرې نښې خوندي کړي دي.

په شعر کې سېمبولونو، له پخوا زمانې څخه، مهم او په زړه پورې ځای درلودلی دی، خو په نولسمه پېړۍ کې د سېمبولېزم د مکتب له رامنځ ته کېدو سره ددغې فکري - هنري پدیدې ونډه لا پسې وځلېده او په شعر کې یې د یوه جوړښتي توک (عنصر) په توګه خپل ځای زیات کړ. د ادب تیوري پوهانو د سېمبول په اړه یو شمېر څېړنې کړي دي او د نویو ادبیاتو په بهیر کې یې د ټولو ژانرونو، په تېره بیا شعریو مهم معنوي توک ګڼلی دی.

سېمبول د نښې یا نښانې په مانا هغه لنډ مفهوم دی، چې د یوې پراخې ذهني شوې مانا استازیتوب وکړای شي. د سېمبول کلمه له یوناني سوم بولون څخه اخیستل شوې ده چې د دوه بېلو ټکیو د سره نښلولو مانا لري.

په نړيوالو شهکارونو او لويو شعري اثارو کې سېمبولونه خپل ځانگړی ځای لري او په پښتو ادبياتو کې هم لا له پخوا څخه کارول شوی دی. د پښتو شاعری په کلاسیکه زیرمه کې موږ هم د مانا له اړخه او هم د سېمبولونو د شکلي کارونې له نظره ددغه ادبي مفهوم بېلا بېله او رنگارنگه کاروونه موندلی شو. په حماسي، عرفاني، تغزلي او لیریکو، اشعارو کې گڼ داسې قراردادي او نوي (انفرادي) سېمبولونه موندلای شو، چې موږ ته په کلاسیکه دوره کې هم د سېمبول اهمیت او د استفادې په زړه پورې بېلگې را په گوته کوي. موږ په دې اثر کې داهم ولیدل، چې سېمبولونه ولې ادبياتو په تېره بیا شعر ته لاره مومي، لومړی خو سېمبولونه د انساني اروا له ناخوداگاه سره نږدې اړیکې لري، د همدې لپاره د خوبونو په تعبیر کې هم له هغو رواني سېمبولونو څخه گټه پورته کېږي، چې په خوب کې شته. شعر له خوبونو، خیالونو، عواطفو او بشري احساساتو سره پیوند لري، او د شعر په نوې پېژندنه کې په دې تاکید کېږي، چې د شعرونو الهامي او شهودي سرچینه په حقیقت کې دهماغو عواطفو، افکارو، غریزو او احساساتو له بیا فوران څخه راځي، چې په لاشعور کې زیرمه شوي دي.

باور داسې دی چې دغه عواطف د سېمبولونو په وسیله د شعور ساحی ته رالېږدول کېږي او شعر ته هم له همدې ځایه لار مومي. له دې پرته په ټولنیز ژوند کې هم انسانان یو د بل د پوهاوي لپاره له سېمبولونو څخه کار اخلي. ژبه پخپله د قراردادي سېمبولونو یوه مجموعه ده، ځکه خو د شعر د جوړښت ته داب هم ژبني سېمبولونه دي. ارواپوهنې د یوه نوي علم په توگه د انساني اروا دغه ځانگړنه بشریت ته معرفي کړه، ځکه خو په نوي (مدرن) ادب کې سېمبول ورځ په ورځ زیاتېدونکی اهمیت ومونده، تردې بریده چې د سېمبولیزم معاصر ادبي - هنري مکتب یې را منځ ته کړ او په را وروسته ادبي مکتبونو یې هم خورا ژور اغېز پرې یوست.

پښتو او سمهالی (معاصر) شعر چې له نړيوالو افکارو او اثارو سره د اشنایي له برکته یوه نوي پړاوته ورننوتی و، په شعوري توگه یې سېمبولونو او د سېمبولونو استفادې ته ځانگړی ځای ورکړ. د وینښتیا د پړاو ادبياتو د دوو لاملونو له مخې پر سېمبولیکه ژبه تکیه وکړه، لومړی د هغې هنري - ښکلا ییزې اړتیا له مخې چې نویو ادبیاتو ورته اړتیا درلوده او دوهم ددې لپاره، چې ډېرو داسې معاصرو غوښتنو او هیلو شعر ته لاره موندلې وه، چې په وروسته پاتې افکارو کې یې مخالفت کېده، ځکه خو شاعرانو او هنرمندو

ادبیانو د مخامخ بیان پر ځای خپل افکار په سېمبولیکو ویناوو کې وپېچل، مگر د ټولیز شعور په راوینلولو کې یې خپله دنده ترسره کړه.

معاصرو پښتنو شاعرانو، د ټولیز بدلون، پرمختګ، اصلاحاتو او ټولنیزو ناخوالو د څرګندولو لپاره دوه لارې ونيولې، یو خو یې دغه ارزښتونه په شعر کې ځای پر ځای کړل او له بلې خوا یې د شعاري کېدو، ابتذال او وچ بیان د مخنیوي لپاره هنري پسرل ته پاملرنه ډېره کړه، چې دواړو لارو سېمبول کارونې ته اړتیا درلوده په دې توګه موږ وینو، چې په معاصر پښتو شعر کې د اړتیا او هنریت پر بنسټ نویو یا فردي او همدا راز قراردادي سېمبولونو او یا هم د قراردادي سېمبولونو کارونې په نوي شعري زمینه او چاپېریال کې له ډېرې رنګارنګۍ او ښکلا ییزو ارزښتونو سره مل منظم او اګاهانه پرمختګ کړی دی. زموږ ددې څېړنې په بهیر کې دا څرګندېږي، چې په شعر کې (په تېره بیا نوي شعر کې) سېمبول یو د پام وړ هنري عنصر او ارزښت دی چې ښایي د پېژندلو او کارونې لپاره یې نور ګامونه هم پورته کړای شي.

وړاندیزونه:

په شعر، هنر، ادبیاتو او بشري اړیکو کې د سېمبول اهمیت او ارزښت ته په کتلو سره به ښه وي ددغې څېړنې په پای کې دغه ټاکلي وړاندیزونه مطرح کړو:

۱- تردې وروسته د ادب تیوري، په بحثونو او څېړنو کې ددغه هنري-ادبي عنصر (سېمبول) د لا پېژندنې او کارونې لپاره ښایي علمي بحثونو ته تر ځانګړیو سرلیکونو لاندې ځای ورکړل شي. په تېره بیا په پښتو معاني او ادبي څېړنو کې ښایي د سېمبول او سېمبولیکو اثارو ارزښت ته پام ډېر شي.

۲- د پښتو ادبیاتو په تدریسي بحثونو کې ښایي د نویو ادبي مفاهیمو او عناصرو په لړ کې د سېمبول او سېمبولیزم تحلیل او شننه لږ تر لږه د یوه ځانګړي لوست په توګه شامل شي، ځکه ځوان محصلان او ادب څېړونکي له دې لارې څخه کولای شي د نړیوالو اثارو په پېژندنه او درک کې لا پسې بریالي ګامونه واخلي او له بلې خوا د خپلې ژبې د اثارو په پرتلیزه ارزښتموندنه کې نوي بحثونه مطرح کړي.

۳. د یوې ځانگړې څېړنې په ترڅ کې بنایي دا څرگنده شي، چې د پښتو ادبیاتو په زړه او نوې زیرمه (په تېره بیا معاصرو اثارو) کې سېمبولیک اثار کوم دي او نامتو سېمبولستان څوگ ښکاري شو، دا څېړنه کېدای شي یوازې په شاعرۍ کې نه، بلکې په داستاني ادبیاتو، طنز، ډارمه (تیاتر) او نورو ځېلونو (ژانرونو) کې هم وڅېړل شي.

۴. د نړۍ په سطح د نامتو سېمبولیستانو اثار یا د اثارو بېلگې کولای شي له موږ سره د دغه هنري - ادبي مکتب په لا پېژندنه او د جزیاتو او رموزو په کشف کې مرسته وکړي، ځکه خو که په ځانگړې توگه پښتو ته د لویو سېمبولیستانو آثارو ژباړل شي زموږ پر فرهنګي زیرمه به یوه په زړه پورې اضافه وي.

په همدې ډول په پښتو ادبیاتو کې د سېمبولیکو اثارو پېژندنه او بیا یې نړیوالو ژبو ته ژباړه هم خورا ګټور بریښي، چې نړیوال وپوهولای شو، چې افغاني ادب هم په دې برخه کې په زړه پورې اثار لري، او پښتانه هم د بشریت پر ګډ فرهنګي میراث څه ور اضافه کولای شي.

۵. یوې ځانگړې څېړنې ته اړتیا شته، چې موږ څنګه کولای شو د ټولنیزې اصلاح، ویښتیا، روښانتیا او بالاخره د ټولیز شعور د ودې په پایله کې د یوه ریښتني بدلون په راوستلو کې د هنر او فرهنګي هڅو په مټ له سېمبول او سېمبولیزم څخه کار اخیستلای شو، ځکه د نولسمې پېړۍ په اروپا کې سېمبولیستانو د عامه ذهنیت په بدلون او رهبرۍ کې د پام وړ ځای خپل کړی و.

۶. وروستی وړاندیز مې دادی، چې - که څه هم ما په دې څېړنه کې تر خپله وسه ځواکي کړې ده - خو باور لرم چې ډېر څه را څخه پاتې دي او په دې هم باور لرم چې په خپلو شننو او قضاوتونو کې به ښو بیدلۍ او تېروتنلۍ یې که نورو دوستانو - په تېره بیا ځوانو څېړونکیو - زما دغه نیمګړی کار بشپړ کړ او زما تېروتنې یې را سمې کړې، پر پوهې او ادبیاتو به یې احسان کړی وي.

اخځونه :

۱. انصاري، ميرزا خان: د ميرزا خان انصاري ديوان، پښتو ټولنه، ۱۳۵۴ل، کابل.
۲. بارکزی، حنان: د حنان بارکزي ديوان، پښتو ټولنه، ۱۳۳۲ل، کابل.
۳. براهني، رضا: طلا درمس، کتاب زمان، ۱۳۴۷ل، تهران.
۴. بېنوا، عبدالروف: دهسک پېغله، د افضل ټکور په زيار، د افغانستان د ليکوالو انجمن، ۱۳۲۷ل. کابل.
۵. پرتوي، مهدي: زيبايي شناسي نوين، (د بېلا بېلو ليکوالو د مقالو ژباړه)، کمېټه دولتي طبع و نشر، ۱۳۲۳ل، کابل.
۶. پيکار، عبدالله: راز، د افغانستان د کلتوري ودې ټولنه - جرمني، ۱۳۷۹ل، پېښور.
۷. تکل، احمد: کرونده، د افغانستان د ليکوالو انجمن، ۱۳۲۹ل، کابل.
۸. جهاني، عبدالباري: د پښتو په سر او تال کې د غربي سندرو شرنګ، له انگليسي ادبياتو څخه ژباړه، نارنج خپرندويه ټولنه، ۱۳۸۲ل، کندهار.
۹. خټک، خوشال خان: دستار نامه،

۱۰. ختک، خوشال خان: خوشال خان ختک کلیات، د عبدالقیوم زاهد مشوایی په زیار، دانش خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۷ل، پېښور.
۱۱. دانت، الیگیری: کمډي الهي، لومړۍ ټوک (دوزخ)، د شجاع الدین شفا فارسي ژباړه، انتشارات امیر کبیر، ۱۳۸۴ل، تهران.
۱۲. دانکین، اریک فون: در جستجوی خدایان باستان، د مهرد داد شاهین ژباړه، نگارستان کتاب، ۱۳۸۵، تهران.
۱۳. دهخدا، علي اکبر: لغت نامه، موسسه لغت نامه دهخدا، د تهران پوهنتون انتشارات، ۱۳۷۷ل، تهران.
۱۴. رحمن بابا: کلیات رحمن بابا، اردو ترجمه، پروفیسر طه خان، پښتو اکاډمۍ پېښور پوهنتون، ۲۰۰۲ع، پېښور.
۱۵. روهي، محمد صديق، ادبي څېړنې، دانش خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۲ل، پېښور.
۱۶. زیار، پوهاند مجاور احمد: پښتو بدلېچ (پښتو شعر څنگه جوړېږي؟)، دویم چاپ، دانش خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۹ل، کابل.
۱۷. سارتر، ژان پل: ادبیات چیست؟، د ابوالحسن نجفی او مصطفی رحیمی ژباړه، کتاب زمان، لومړۍ چاپ (کال نامعلوم)، تهران.
۱۸. سالک، مصطفی: سندريزي چينې، میوند کلتوري ټولنه، ۱۳۸۳ل، کندهار.
۱۹. سعیدیان، عبدالحسین: دایرة المعارف ادبي، انتشارات علم و زنده گي څلورم چاپ، (کال نامعلوم)، تهران.
۲۰. سید حسینی، رضا: مکتبهای ادبي، دوهم ټوک، انتشارات نگاه، ۱۳۸۷ل، تهران.
۲۱. شاملو، احمد: گېل گمېش، (فارسي ژباړه)، نشر چشمه، ۱۳۸۵ل، تهران.
۲۲. شینواری، امیر حمزه، د غزل په اننگو کې، د زرین انځور په زیار، د قومونو او قبایلو د چارو وزارت، ۱۳۲۴ل، کابل.
۲۳. شیرازی، محمد حافظ: دیوان حافظ با معني کامل، انتشارات گنجینه، ۱۳۸۲ل، تهران.
۲۴. غني خان: دغني کلیات، د قومونو او قبایلو وزارت، ۱۳۲۴ل، کابل.
۲۵. فروید، زیگموند: روانشناسي، د مهدي افشار فارسي ژباړه، موسسه مطبوعاتي کاویان، لومړۍ چاپ (کال نامعلوم)، تهران.

۲۲. کالیداس : شاکونتالا، د مونیرو ویلمیز له انگریزي ژباړې څخه د م. ع. صدقي دري ژباړه، بیهقي کتاب خپرولو موسسه، ۱۳۴۲ل، کابل.
۲۷. لاهو، نور محمد: بلال په وینو کې، خوشال فرهنگي ټولنه، ۱۳۷۸ پېښور.
۲۸. لایق، سلیمان: کېږدی، د افغانستان د علومو اکاډمۍ (پښتو ټولنه)، ۱۳۲۰ل، کابل.
۲۹. مجروح، سید بهالدین مجروح: ناآشنا سندرې، د حبیب الله رفیع په زیار، د کلید د کتاب خپرولو اداره، ۱۳۸۵ل، کابل.
۳۰. مومند، عبدالحمید: د عبدالحمید مومند کلیات، د محمد آصف صمیم په زیار، دانش خپرندویه ټولنه، ۱۳۸۲ل، پېښور.
۳۱. ننګیال، اسحق: سیندونه هم مري، دانش خپرندویه ټولنه، ۱۳۷۷ل، پېښور.
۳۲. هوتک، محمد: پټه خزانه، د پوهنې وزارت، ۱۳۳۹ل، کابل.
۳۳. هومر: ایلیاد، د سعید نفیسي فارسي ژباړه، بنگاه ترجمه و نشر کتاب، ۱۳۵۹ل، تهران.
۳۴. هومر: اودیسه، د سعید نفیسي فارسي ژباړه، شرکت انتشارات علمي و فرهنگي، ۱۳۷۳، تهران.
۳۵. یونګ، کارل ګوستاو: انسان و سمبولهایش، د ابوطالب صارمي فارسي ژباړه، انتشارات امیر کبیر، ۱۳۵۲ل، تهران.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library